

LADISLAV KLÍMA

ŽENY DIOVY

/fragment románu

Lidská tragedie a Božská komedie/

Slunce zářilo již zcela jasně a palčivě, šťastné tropické jitro, těhotné vším tím vířením dne omalovalo vonně duše, když /1/ pohádkově oděny, vyšly z paláce. Rychlým, hrdým krokem přistoupily k ohromnému, nádhernému vozu, třemi páry vraníků taženému; oči jejich hleděly v otvorech závoje jen nehnutě vpřed, ničemu okolo pozornost nevěnujíce, jakoby celý svět se jich nedotýkal; tak počínají si všechny hrdé dámy, ač mohly by vědět, že jsou jen zbožím a že se s nimi jen jako se zbožím všude nakládá; však právě proto, že jím jsou, mohou mýti tuto směšnou pýchu - ubohou pýchu oceněného zboží. Důstojně vystoupila Dita /2/, která byla královnou, po stříbrných schůdcích na vysokou plošinu, sluha rozhrnul jemnou, růžovou plachtu, jediné stěny i strop vozu tvořící a dívky mizely uvnitř. Zazněly povely, dva tisíce /3/ koňských podkov třasklo o dlažbu ohromného náměstí, vůz na nejpružnějších párech spočívající, hladce se hnul a již velmi rychle ujížděl v ohlušujícím třesku podkov k severu.

O jak spanilé je to zde! zvolala Dita, když vůz se hnul. Věčně chtěla bych zde být! Teď musíme si udělat pohodlí. Je horko - už nyní, nevím, co moji krajané myslili, když si tuto zemi podmanili. Rosničko svleč mne a pak zas já tebe. Ach my nešťastné ženy! Dříve jsme se hodinu do toho oblékaly k vůli těm několika krokům z brány do vozu a teď zas musíme se alespoň čtvrt hodiny svlékat!

Kdo nám poroučel, abychom si vzaly k vůli těm několika krokům nejnádhernější šaty, s nimiž je nejvíce práce, tázala se Argá.

Jakobys Ditočko, nebyla ty právě s největší rozkoší se oblékala, dodala Rona, r zepínajíc na Dítě spony, jichž bylo aspoň sto padesát.

Jakoby oblékání a svlékání nebylo jediným cílem ženské existence! dodala Ziata, nastavující zřáda bohyni.

Cílem a smyslem světa a boha, doplnila tato a jala se něžně Ziatě pomáhat. A Porcia Doně, Lesbia Ale.

Mezitím přistoupila Algira k malé skříni, odklopila ji... Voda, zvolala, skusy ledu a láhvemi! - Krucinál, co je v nich?

V těchhle víno - ale tohle červené - pro boha!, aby to tak bylo - odzátkovala, ochutnala. Pivo! Pivo! jako nejlepší mnichovské! Dios uvařil sám v Benaresu mnichovské pivo.

Sláva mu největšímu muži minul sti i přítomnosti! zvolala Ziata, pijíc. To je přece něco jiného, než víno! víno aby člověk pořád jen cucal, aby se na mol neopil - ale řekněte co je to za pití, nemhou-li si často a celý den důkladně přihýbat?

Sasa poprvé od věčnosti v Benaresu uvařené pivo! zvolala Dita. Toutéž boží rukou s jejíž pomocí zbabělé indické lůzy svrhuje grandiosně s této země ohromné britské jho - vaří nám pivo - nám -

Nám opilým sviním! vykřikla Porcia. Sestry řekněte: jsme všechny dohromady cenné jako špína za jeho nehtem!

Rona a Dona utíraly si již oči. Ale Argesteu děla: není v tom tolik zásluhy - on jinak nemůže! tot' manýra bohů. A Bůh bohů, jenž komanduje proti sobě vojsko z mlhovin, hraje si jím jako chlapec plechovými vojáčky, bdí zároveň, aby žádné pírkó z ocásku pelíchájícího střízlíka předčasně nevypadlo. -

I karty támhle! zvolala Rona. A co všechno ještě! Dokonce i rákoska a metla!

O, jaký to něžný, vzorný muž! zvolaly s bodviem všechny. -

Vysvléknuvše se do naha, oděly se batistovými pokrývkami, právě tak velkými, aby zahalily celé tělo. Byly ve voze již připraveny; bílé, purpurové, jasně zelené, azurové - jednobarevné i překrásně pruhované. Bylo jich právě osm. Rozpředly se spory o každou z nich... Ač bylo by psychologicky zajímavé sledovat je, pomlčíme o tom -

Pijíce a kouřice ulehly pohodlně na měkké koberce. Ziata přimkla se k Arze, občas líbaly si ústečka, nosíčky, očka. Ala a Porča objímaly se. Leslie hladila Doně modravé vlásky a zaszela při vzpomínkách. Dona líbala ji za to přes krásně snědé ručky. - Vůz byl už dávno za městem, eskorta se rozptýlila až asi na deset mužů, klusajících před vojem.

Oh! pravila konečně Zinta, jak je zde krásně! Tak pohodlně, tak domácky! Tak bezpečně! „A tak tajuplně růžově! To jistě benareský sládek přišel na ten nápad, aby to bylo růžové. Kdyby to bylo jiné, nestálo by to za nic! Víte co je to nuance; Já to nevím. Jste tak krásné děvušky! myšičky, vidím ve vás jen poupátka růže, ipsissimo sensu. Jste zakleté princezny zde v tom záhadném růžovém prostoru - A hleďte! vidíte na stěně tu zářící amorfni skvrnu? To je slunce, když chcete něco vědět... Ta skvrna činí vše trojnásobně poetickým, rozumíte? to je hlavní moment na všem, ale vy tomu nemůžete rozumět! Víte, to je naše devátá sestřička zde - tak nějak či - A ten zářný pavouk na té plachtě poleze proboha! stále výš, to bude zajímavé - rozumíte mně dobře?

Ale my ti dobře rozumíme, že si sama nerozumíš! děla Leslie. Proč nemlčíš, když nedoveđeš náladu svou vyjádřit? Proč nemlčí ti všichni moderní malíři nálad, proč pokouší se stále sdělit nesdělitelné a vnášejí novou a novou tmou a chaos do beztoho hanebného nejasného lidského myšlení?

I mlč! řekla Dia. Kdo mě jen vysvětlí, proč je mně tu tak tajemně blaho... Myslím, že proto, že jsem zde jako v kleci, jako v žaláři.

Jen spoutány měly bychom ještě být, zvolala Dona. Spoutejte se pevně, sestřičky!

To by nebylo tak hezké, soudila Ala, protože tenkrát, když nás spoutané vezli z nemocnice do kriminálu, bylo to praošklivé -

Víte proč? děla Zinta. Protože obklopovala nás hrubá, ohyzdná žlutá plachta -

A víte co nás tu taky ještě tak blaží? řekla Hedona. Že jsme toliko mužskými chomouty střeženy.... Ó toho slastného nebezpečí pro ženu!

Věčně chtěla bych tu tak jeti! vzdychla Rona. Žel, že to potrvá jen čtyři dny...

To bude právě dost, děla Porcia. Co tě teď rozteskňuje, bude ti pak vítáno. To je výborně zařízeno, že každé štěstí

provází zvyšující je, iluze, že mělo by trvat věčně, a ještě výbornější je, že vystřídá je sestárnuté právě to, čeho se dříve hrozilo - neboť teď stane se to dobrým a novým štěstím! Jak dobré je, že po štěstí následuje bolest... Myslím, že bolest je jen služebnicí štěstí, že jest jí ve světě přesně jen tolik, kolik třeba, aby štěstí neomrzelo, aby bylo konservováno, osoleno, opepřeno, octěno. Připijme na zdar utrpení!

Mudruj si jak chceš, řekla Lesbia. Utrpení samo o sobě zůstane něčím, na co se jen vy----

Jedno! ať žije ten prěvít! zvolala Ziata a pila jako houba -

Tak si přitukněme, děla Rona, ale nemysli si prosím tě, utrpení, že tě proto tak miluji, abych o tebe stála - ne, ne! je tam zůstaň pro boha! Já tě sice ctím - ale když přece jenom jsi krásná z dálky jako požár, jako tygr v kleci.

Sestřičky, zдалipak je nablízku nějaký muž? pravila tu nevinně Dona, rozhrnujíc plachtu.

Vezmi závoj, hledíš-li ven! zvolala Porcia. Ale vždyť já kouknu jen jedním očkem, prosebňě zaškemrala Dona. Bože, co jsme to za otrokyně, že bez závoje nesmíme na vteřinu hlavu vystrčit! Kde je naše ženská důstojnost?

Je zcela správné, že jej nosíme! řekla Alzira. "echodíme přece s nahou zadnicí, ale tvář naše je mnohem smyslnější zadnice, t. j. dráždivější. Kdybychom chodily pořád s nahými zadnicemi, brzo by tyto mužům se zhnusily... Ale tváře naše dráždí je stále...

Závoj, pravila Dita, činí nás tajemnějšími, půvabnějšími, - a co víc žena chce? Bože, já jej ráda nosím! Každé otroctví dráždí ženu.

Nerozvírej plachtu tolik! křičela Porcia. Vždyť tě mohli celou vidět, darebnice, - Dito, trestej!

Hleďte, Purano jede před námi! vzkřikla afektovaná Dona. Hleďte, jak jej cválající kůň povzhazuje!

Nemluv, strhla ji Rona nazpět! Můžeš strašně kompromitovat Dia svým odhaleným obličejem! Co si jeho zbožňující vojáci pomyslí? Co jiného než; jak může ovládat národy ten, kdo nedovede ovládat osm mizerných žen!

Lehčí sice, řekla Porcia, ovládat osm národů než jednu pořádnou ženu. Jak rychle jede ten vůz! skoro jako osobní vlak! Přechází božská síla Diova i do těch koní? --

Sluneční pavouk vylezl po plachtě tak vysoko, jak jen v červenci může. Všechny dívky byly dokonale zpité. Horko ve voze bylo nesnesitelné. Jel právě lesem.

Mně se chce spát! zamumlala Arga.

Spěme! řekla Dita. Ale to horko... A víte co? Vystoupíme! Ať zastaví!

Ta růžová plachta mění to horko v plamen, souhlasila Ala. Hej, zastavte, my vystoupíme!

Ale jak! zaúpěla Ziata. Já se nemohu postavit ani na čtyři.

To uděláme Diovi zase ostudu! vzdychla Rona.

Takhle opít jsme sepřece jen nemusely! vzkřikla Porcia a dala si vší silou pohlavěk -

Čeho si přejete, paní, zazněl mužský hlas -

Bože, na co se vymluvit? zasténala Rona -

Chceme z vozu ven! zvolala už Leslie, ale nemůžeme, jsouce vesměs stíženy slunečním úpallem. Ať přijde osm vojáků a vynese nás do stínu!

Ty jsi moudár, Leslie, pochválila ji Ziata.

Vynesou nás, vynesou! zatleskala Dona.

2a minutku ležely všechny na trávě ve stínu. Purano poznal dle asi čtyřiceti vyprázděných lahví, že sluneční úpal nebude příliš nebezpečný...

Kázal, aby přinesena byla ona štoudev, aby všechna voda, v níž dosud kousky ledu plávaly, vylita byla na tváře a téměř nahá těla žen. Řvaly, vymrštily a padaly zas, nadávaly vojákům nejsprostšími jmény; Doan sápal se i na Puranu -

2a jaké hříchy trestá Allah svatého proroka těmito ženami? bručel si Purano, vraceje se ke koním. A jaké tajemství

asi spočívá v tom, že boží tento muž nedoveče své ženy zkrotit? Ty být tak mé! A švihl jezdeckým bičem několi-kráté do vzduchu...

Byli právě u vchodu do úzké, stinné, zalesněné rokle, již protékala značná bystřina. Purano, rozhodnuv se, že zde bude do šesti hodin odpočívát, rozkázal, aby dívky byly tam odneseny na trávník vedle vodopádu. Zde bylo velmi příjemně! Jsouce skalami sevřeny, byly zde jako v pokojíku, teplota, v rokli beztoho poměrně nízkou, snižovaly ještě miliony vodního prášku z tříštícího se a četné skalní útesy kataraktu, v jehož velebně monotónní hudbě za chvíli blaze usnuly.

Spaly dobře as čtyři hodiny, dvě dováděly, v šest zase do vozu nastoupily - v devět už zase byly přiofilé. - Matný stříbrný pavouk na batistu těšil se neméně, než ráno oslňující. Kol půlnoci usnuly, ale dílem následkem jízdy, dílem odpoledního tvrdého spánku, spaly sotva dvě hodiny. Rozmrzelé se probudily, pár hodin s nudou proštěbaly a když slunce vycházelo, doznamenaly si vesměs, že mají jízdy a pobytu v růžovém pokojíku po krk. V šest hodin žádaly Purana, aby jízdu přerušil, ale ten poslouchaje rozkazů Diovyých, svolil k tomu teprve v devět. Dvě hodiny promenovaly v nádherných oděvech malým městečkem, po obědě usnuly, ale spaly velmi špatně. Nanejvýš rozmrzelé vystoupily ve čtyři hodiny zas do růžového vězení. Vzorně hodily sebou na zem a ani k pití neměly chuť.

Dosud bylo nebe zamračené, ale teď objevovily se nad jižním horizontem světle šedé mráčky, ony, jichž sotva bychom si povšimli, kdyby neměly ostrou stříbrnou obrubu, ony nejzlověstnější, jako je vše právě neopatrným se zdající a krásné--- Na severu však víc a více bělay se obláčky jiné, věčně nehnuté - Himalaja...

Několik minut po výjezdu téměř ani vzdorně nemluvíly. Bože, zahovořila konečně Dita, kdo by to věřil ? před

chvilí vstupovala do růžového pokojíku se značně větší nechutí, než v rodném zámku do trestací komnaty a skoro s takovým odporem, jako tenkrát do bytu lidí, které jsem urazila, abych je na mamčin rozkaz odprosila... Pitomý svět! Jak hned vše v něm omrzí a ohyzdným se stane! - Pravda, Argo, že právě to umožňuje stále nové a nové požitky - ale čert vezmi všechny, když jsou eo ipso liché, malicherné, hloupé!

Právě proto jen jsou vskutku pravdivé, moudré a veliké! odpověděla bohyně.

Kéž jsme už doma u toho jezírka! povzdychla Rona. Bože, ještě půl třetího dne bude jízda trvat!

Hroma aby do Dia uhodil! zvolala Lesbie. Teď právě jsem z Purana chytře vytáhla, že děláme zbytečnou zajižďku na severozápad - proč? Aby tam naverbováno bylo několik set prašivých vojáků! A my sloužíme tomu za oběť, - aspoň o půl dne se cesta naše prodlouží!... Hrome! ne mluvila bych tak, - ale nevím co to - pryč je má všechna nálada, něco divného mne tísní, rozčiluje, -

Mne též! zvolala Rona. Jako bychom do nějaké děsné propasti lezly, jskoby nějaký netvor na nás číhal - natahoval již svá chapadla -

Podivno! zvolala Porcia. Mně je tak, jakoby duše má měla všechny své vnitřnosti zvracet...

Příčinou je nastávající změna počasí, pravila Argesteá, která teď co chvíli plachtu rozhrnovala ne bez rozčilení. Tak děje se vždy, když po dlouhém jasu objeví se mráčky, -- rodí se náhle velký žal - obrat - je to hrozné!

Co máš? co víš? - volaly všechny.

Ale nic! to nebylo obrazně řečeno! a znovu rozhrnula plachtu, vůz objížděl právě záhyb pahorku - Hleďte! řekla lhostejně, vidíte ten podivný štíhlý kopec tam v dáli? Dojedeme-li pak k němu do rána?

Zista a Lebie hleděly, kam prst bohyně ukazoval. Daleko, daleko na obzoru týčila se tam nápadně tmavě nad slabě vlnící se rovinou, hora význačně štíhlá, jako homole cukru.

Ale tak malá, že zrnko pšenice, mezi prsty zcela ku předu natažené ruky, bylo by jí bezmála zakrylo... - A nyní, snivě táhla se rovina do nekonečna a tichá, zlatá záře středního letního odpoledne spala na ní tajemně a horký vzduch tlel a z bezedné, mrtvé oblohy padal věčný mír v omámené duše a propasti Všetajemství otevíraly se -- a ta hora temnila se tam tak divně, tak divně - -

Vidíte, děla Leslie, jak je štíhlý a - bože! co mněto projelo duší? Co - co - kde - sním?

Taky mně se najednou hlava zatočila! zvolala Zlata. Aby ta hora tam? bože! zas mne to udeřilo! Co to za mystického gymnosta - -

Ostatní tlačily se ke šterbině - Hleďte, hleďte! zvolala v tom již zase Arga, usmívajíc se již. Ti dva jezdci předjíždějící náš vůz! Nejsou to originální zjevy? jde to teď hned ráz na ráz! Zašeptala si a v očích zjevila se jí exaktní zbožnost. O osude! o božské hlubiny tvé, Osude, ty má Věčná Vůle!

Na mou duši! řekla Porcie, jsou to podezřelí chlapi! Jeden vystrojen jako papoušek, druhý obr, jakého jsem..../4/ Pistrovy neviděla! A jak širokou, šklebivou, děsivou tvář má!

Pro muže zapomněly na horu a ta již zmizela za vozovou hradbou. Jezdci dohonili skupinu Puranovu, cválající asi dvacet kroků před vozem a vojensky pozdravivše. Zamračená tvář Puranova se obrátila k vozu - pokyn - a ten i celá kavalkáda se zastavila. Oba příchozí seskočily s koní -

Přes dva metry je ten chlap vysoký - a váží jistě dva metráky, znalecky odhadla Leslie. S tím by asi Pietro neopovrhoval bojovat - ach!...

Ten druhý, děla Porcie, je jen o málo menší - a ač hubený, jistě má ohromnou sílu, - nevím, proč to člověk cítí!... a jaký svérázný, energický má obličej - oči tak přímé opravdové - chlape, nejsi všední zboží!

Vypadají jak o Don Guijote a Sancho Panza - jenže i Sancho vzbuzuje respekt, děla Dita. Ale slyšte, co Don Mluví!

Generále, promluvil tento mohutným hlasem, jsem jihoindi-
cký šlechtic a toto můj věrný sluha, přítel Mahmud. Jen jednu
nenávist jsem dosud měl: nenávist k mořským psům anglickým;
jen dvě lásky: k této svaté zemi a proroku Edrišovi. Když četl
jsem před lety o zázračných jeho vítězstvích v ARABII, proch-
vívalo mnou nadšení od hlavy k patě, a již tenkrát děl jsem si:
O, kéž by boží tento muž postavil se v čele mých nešťastných
krajanů, - a nic by Angličany nezachránilo! Žalem jsem onemo-
cněl, když zákeřná koule zarazila tenkrát jeho vítěznou dráhu.
Ale nejkrásnější den mého života zasvítíl, když došla mne zpráva
o vstupu jeho a současně hned o jeho skvělých vítězstvích zde.
Můj sen uskutečněn - oh! A bez meškání, všeho zanechav, vydal
jsem se s Mahmudem na dalekou pouť, ve dne, v noci si odpoči-
nku nedopřáváje - a tu jsem! Přijmí mne, slavný jenerále,
za prostého vojína! Mohu říci, že nejsem k zahození a za
Mahmuda ručím jako za sebe. Sloužil jsem v mládí ve vojsku,
abych jednou mohl proti britským psům obrátit vlastní jeho
zbraně, byl jsem též v Evropě a mohl jsem tam zvědět, čím
vlasti své mohu prospět; umím na příklad zhotovovat šrapnely
i děla -, a - hleď!

H_ř dil pušku k líci. Prostředně velký pták, asi třista
metrů stranou rychle letící, opsal náhle zběsilý oblouk,
pak vířivě padal, dopadl...

/5/

Kruci p....! zvolala Leslie. To nějakí démonové nakladli mi do duše svá hnusná masařčí vajíčka, duše se hnusem svíjí, chce se dostat ven, zvrací... Poslední hodinu zdálo se mně pořád jenou že visí nade mnou balvan, podruhé že jsem na dně moře, potřetí že až do nebes sahající příšera naklání ke mně pomalu svůj zobák, dlouhý jako věž, - a teď, hleďte! Teď bych přísahat chtěla, že venku nad tou boudou visí něco hrozného.

Kdož ví, usmála se Arga. Hle to sluneční zlato v okénicích - Ala přiskočila, otevřela jednu, trhla sebou, několik okamžiků ztrnule stála, - pak s výkřikem odskočila.

Hrozné! zvolala Porcia. Nikdy jsem nespatriila, co by tak na strašidlo, na přízrak připomínalo! Ale nebojme se už! okoukejme si to! Hle, už to ztrácí největší část své příšernosti. Interesantní, hm! Haha!

A dívky si to okukovaly. Nebylo to nic jiného, než hora asi 900 m vysoká, a hradem na temeni, Pata její byla as půl hodiny vzdálená. Byla zcela neobyčejně štíhlá. Měla barvu ustydlé krve. Strán její byla nepopsatelně fantasticky rozbrázdělná. Vrchol její utatý měl z této strany asi tři sta metrů délky. Byl hustě temně zelený, lesem porostlý. Uprostřed týčila se divně štíhlá, asi pět metrů vysoká skála, na ní vysoký hrad s padesátimetrovou věží. Toť suchý popis. Ale abý vycítěním byl strašný dojem, jímž vše to působilo, bylo by téměř nutno vše vidět v podrobnostech. Již náhlé uzření ohromné hory nad námi zděsí; což teprve hory krvavé, tak štíhlé a příkré, rozryté tak strašidelně, že podobalo se to pekelnému písmu, vyrytému tam démony, že celá hora činila dojem dábského, k boji nějakému se pomalovavšího, tetovaného netvora. Ještě divně týčila se na horře skála, nad černým skoro jezerem stromů, a nejdívěji, nejhrozivěji příšerný hrad v té nebetyčné výši tak paradoxní, k tomu teď tajemně osvětlený žlutou, přízrakově tichou září podvečerního slunce, obletovaný několika obláčky jako duchy. Ohromná výše, z níž strašil,

nezvyklost toho, zvláštní, královsky pustá, pohádkově vábně strašidelná nálada vanoucí z něho - vše to jen z části ospravedlňovalo dojem, který blesek dívky zasáhl! Hlavní bylo cosi metafyzického, naprosto nevysvětlitelného, co omračovalo duši sebe nepřístupnější.

Rychle se oblečmě a vezměme závoje! odtrhovla konečně Porcie družky, v němém strnutí na strašný obraz hledící. Všechny jsme se prohřešily, všechny musíme být potrestány. Rychle! Jak kouzelné - o sestry! Ještě dnes musíme tam vystoupit. A - víte co? Měly bychom tam aspoň nějakou dobu bydlet! Jak heroický pobyt pro nás, nás - rozumíte?

Ach ne! ustrašeně zvolala Dona. Vidím, jak mne pouhé pomýšlení na to svírá duši. Kéž bychom raději již byly daleko neblahého tohoto místa!

Dita jen se smála, ač v nitru též bylo jí úzko. Vezmeme si průvodce! navrhovala. K čemu by byli ti muži, kteří včera přišli k nám? Požádám Purana, aby tomu obru rozkázal provázet nás -

Všechny radostně zatleskaly ručičkami.

Zavolaly Purana a ten nenamítal, aby podnikly výlet na starý hrad, jenž, jak slyšel, Ďáblův Roh se jmenuje. Žádal však, aby ručnice vzaly s sebou. K doprovodu nabídl se jim statný včerejší příchozí sám. -

Strmou cestou stoupali na jehlan. Dívky nemluvíly; zvláštní tíseň padala na ně. Pod nimi zela hluboká propast, slunce před chvílí jasně svítící, skrylo se za obláček. Ten houstl a šedivěl, až náhle zčernal. Zem zachvívala se pod jejich nohama, tajemný šelest kolem sténal. Čím dál tím těžší smutek obetkával mysl jejich. Každou chvíli již již myslely, že se zřítí do propasti a přece nepochopitelná síla táhla je výš a výše. -

Konečně octly se v hradním, divě trávou zarostlém nádvoří. Koldokol černé zdi, v nichž ještěrky běhaly po rozviklaných kamenech. Několik schodů vedlo k dlouhé, temné chodbě, na

jejímž konci čněla věž.

Průvodce usadil se na jedné z vyčnívajících kamenů. Chcete-li prohlédnout si hrad, počkám zde na vás! řekl rozhodným hlasem.

Ne, ne! Nechoďme dále! vykřikla Rona zděšeně.

Ale dívky vnikaly již do temné chodby, do níž ústila řada pokojů. Dita, otevřevši dveře, vkročila do první komnaty. Jak teskně je zde! řekla sklesle, neb v tu chvíli pocítila tajemnou úzkost a vzpomněla si, že právě podobného dne, kdy černý vítr kvílel, uzřela kdysi prvního svého milence naposledy.

A tem mrak, jak se k nám blíží! - řekla Zista. A je velký jako slon!

Nech mrak mrakem a slona slonem! odtušila Lesbie třaslavým hlasem.

Pro boha! zvolala teď i Porcie. Jak ten vítr zakvílel, slunce se zakrylo a - již obemyká mlha věž, - již jest u okna, - již sem vniká, - jak všechno ztemnělo, - počkejte, až se zas vyjasní!

A vskutku náhlé ztemnění působilo přímo hrozivě. Věž ztratila se zrakům dívek úplně. V pokoji zavládlo šero, jako hodinu po západu slunce. Dívky s tenkými výkřiky stulily se k sobě a jako vyplašené myšky hleděly stále kol sebe, nevynoří-li se z kouta nějaké strašidlo. -

A tma ještě vzrostla - - Ale umíněná Lesbia chtěla dále. Tu bouchly dveře a -

A v ten okamžik zazněl slabý třeskot z otevřených pokojů - pronikavě vykřikly, tváře jejich se znetvořily zsinanou hrůzou. Nelekejte se! zajektala Lesbia. Nic to není, na podobné zvuka jsme již zvyklé. - Dita se zachvěla a nevědouc proč, klesla na podlahu - On jde, on jde, šeptala, teď to přijde... Chtěla povstat, ale nemohla, chtěla křičet, ale nemohla. - A tu ozvaly se na chodbě tiché kročeje, tak podivné, jako by to ani lidská noha nebyla; a stávaly se silnějším, blížily se -

Znovu vykřikly, neboť slyšely zvláštní šelestění ve vedlejším pokoji. A rostl, rostl - a náhle objevila se

v očích jejich, mezi dveřmi, postava muže se strašnou tváří-

Jako Dítě i jim ztuhly údy i hrdlo. - Příšera stála nehnutě na prahu v děsivém šeru, hleděla na ně, ale očima nehýbala - neboť - byly upřeny jen na Ditu - A tak uplynulo půl minuty. Několik skřeků náznělo zatím -

Tu rozkvetlo rychle světlo, - a náhle zazářily sluneční paprsky - Ženy přišly k sobě.

Zbraně! zvolala Arga a vyřítla se - vzhůru naň! Zhubme její! vykřikly Ala, Porcia a Ziata. Všechny mimo Ronu povstaly, uchopily pušky -

Ale když se ohlédly, strašidlo už neviděly... Chvilí váhaly -

Za ním! Zařvala Lesbia a statčně skočila ke dveřím. Ostatní za ní, - i Rona, aby nezůstala sama - Chlape! řvala Porcia, jen počkej, třeba jsi strašidlem, uvidíš, jak tě rozmlátíme! My se vyznáme ve strašidlech, stejně jako ve vraždění lidí -

Příšeru ve vedlejších místnostech nezuzřely. Řítily se dále, ale nespatriily ji ani v dalších pokojích. Utekla do věže! křičela Dita, která nejdéle zůstala strnulá, ale náhle se rozběsnila více, než všechny ostatní.

Běžme tam za ním, ať se přesvědčíme!

Ano, do věže! křičela Ala, Rychle, ať tam přijdeme dříve než on!

Ku předu! zvolala Porcia. Ale co to? Slyšely jste? A vskutku! V předposledním pokoji slyšely zvuk jako cvaknutí kliky - Na okamžik se zarazily - ale již vrhla se Dita ku předu. Právě utekl na chodbu, slyšeli jste? řvala zběsile. Za ním, ať tam dorazíme dřív, než vlezde do zdi!

Bláznovství! řekla Lesbia. Je-li to přízrak, dovede zmizet a je-li to člověk, který nás straší, nepromění se v obraz -

Nesmysl! Člověk! zvolaly všechny. A již uchopila Dita kliku a neohroženě vyřítla se na chodbu, mávající ručnicí - Ostatní za ní -

Ale na chodbě vykřikly znovu a zastavily se - Spatřily

příšeru opět. Stála asi dvacet kroků od nich - ale hned třemi kroky octla se u dveří vedoucích do dveří věže a zmizela v nich -

Za ní! zařvala Dita, které teď vlasy se zježily. Neřekla jsem, že utíká do věže? Mizerné strašidlo!

Vběhly do tmavé chodby. Zřetelně zaslechly dupot před sebou. Octly se u schodů, běžely vzhůru... Ale ničeho nespatriily.

Ježíš Maria! Vzkřikla Dita a Rona, - vidíte? Oh, oh!

Je to obraz nebo skutečnost? zvolala Porcia a přistoupila. Ach! ten obraz! Ale zdálo se mi, že je to živý člověk-

Byl to! zvolala Dita a Rona, když jsme vstoupily, hýbal se! Což jste to neviděly? Právě vstupoval do stěny -

Neviděly jsme nic! zašeptaly a hledaly zeď, aby se opřely - Jen Dita a za ní Ala vrhly se ke stěně a jaly se bodat obraz do hrudě. Chcípní! volaly.

Přestaňte! Neničte jej, vždyť je to zajímavé! řekla Ala, odtrhující je /6/

Oněměly a usedly na podlahu-. Slunce příšerně žluté hledělo dovnitř -

Strašné! zvolala konečně Ziata. Co to znamená?

To znamená, děla Dita zběsile, že tento padouch má na mne namířeno! Jen na mne! Znáám jej od někud, a jen na mne hleděl jako mrtvola - a je to něco takového. Ó co to všechno znamená? Kéž by se vzpomínky mé rozjasnily! Ale jednou s ním svedu boj, boj! A musím zvítězit! Vždyť je to směšný chlap při své hrůze! A povstavi, k pla obraz.--

Ó, pojeďme odtud, pojďme k vojákům! sténala Rona. Umírám! Kdo to má snést? Ó proš jsme to dělaly! Pojďme, je zde hrozně - slyšíte - slyšíte? Bože můj!

Ve vnitřku věže ozvalo se zvláštní, slabé drnčení - Pryč odtud! Vykřikla Ziata. Rychle, - nebo se věž na nás sesuje. Cítím to, tuším to!

A všechny, strašně křičíce, daly se na útěk.

Polomrtvy octly se v prvním pokoji. Ale tolik duchapřítomnosti měla Lesbia, že dveře zamkla. Ven! zvolaly Rona a Dona.

Ale náhle rozlétly se dveře jako samy sebou a - objevil se muž se strašnou tváří. Děsný byl pohled naň! Tvář jeho byla napolo kostrou, napolo hniijícím masem. Oči změnily se v bahno. Strašný zápach rozšířil se po komnatě. Nemluvil, jen hrůzné, nezřetelné zvuky vydávala jeho mrtvolná ústa...

Dita myslela, že padá do pekla a pozbývala ducha. Nikdy, nikdy se ho nezbavím! zaúpěla. Věčně mne bude pronásledovat, pokud ho nepřemohu. Všechno musí člověk přemoci, všechno vytrpět,

všechno si odbýt. Nuže, co má být, ať se stane, ať se stane!

A právě tato slova, vyskočila šíleně uchopila mrtvolu za ramena a vtiskla jí ve smrduté bahno, jímž žluté zuby byly obklopeny, políbení - pak zhroutila se - - -

Divky zděšeně se k ní vrhly, Dita však hned přišla k sobě.

Nechte mne, - drahouskové - vše musí si člověk odbýt! ale jak je to -

Máš pravdu! zvolala Arga. Smrt je méně, než nic, neboť je život. Jen statečnost je vše, sestřičko.- ale teď pryč, dusím se hrůzou - - -

Vyběhly, více mrtvy než živý a obávající se, že se teď kamenný netvor na ně zřítí, střemhlav sestupovaly z příkré skály; všechny měly již ruce zakrvácené. Včerejší příchozí byl nyní stále u nich a pomáhal, kde jen mohl: jednou zachránil Alžíru před pádem aspoň pětimetrovým uchopiv ji za ramena, když ji celé tělo její viselo nad propastí.

Konečně stanuly na bezpečné půdě a - zde teprve přišly k sobě.. Klesly na trávu - za chvíli, zhlédvše se do sebe, polo se rozesmály, polo rozplakaly-

Nu, tak co? otázala se Rona, trváte dosud na svém rozhodnutí bydlet tam? Co, co hrdinky? Co, Dito?

I dej s tím pokoj! zasmály se Ziata, Dita, Leslie dětsky. Za nic na světě! Jen Arga zoubky do rtů zaťala, mračila se hrozně - ale stále mlčela.

Nikdy, řekla Leslie, necítila jsem takový strach! I samo zjevení strašidla nepůsobilo by tak, jako to děsné očekávání, to číhání tajemného na tebe - Dej pokoj, zkazily bychom se tím pro celý život! již teď odneseme si snad odtud choc, který bude měšice nám citelný. Opakovat se to víckrát, jsme nervově zničeny -

Dovolte, vznešená paní, abych se vmísil do vašeho rozhovoru, připojil se kním, když vykročily, jejich průvodce Sahib. Divím se, že vy Evropanky, vzdělané dámy, můžete věřit na strašidla. To opravdu jsem nečekal. Já jsem se evropské vzdělanosti vlastně jen dotkl, ale nevěřím již v nic nadpřirozeného.

Pamatuj si, milý člověče, zastavila se Ziata, že naším zvykem není věřit. Co víme, to víme, co nevíme, víme, že nevíme a neobelháváme se, že to víme, - čemuž říká se právě víra. A vlastně víme, že nic nevíme a ani to a proto, kde řekneme, že něco víme znamená to stále totéž, jako bychom řekly, že víme h....

My se ničím, ničím nepoutáme, my tančíme božsky nade vším. A dále: nevďávej se, dobrý muži, pověr svých předků a v.... se na evropskou vzdělanost!

Při obou sprostých výrazech této řeči přelétl tvář cizincovu viditelný hnus...

Nepřu se stebou, vznešná paní! Jsemť ve věděni pouhý mrzák. Ale přece myslím, každý musí uznat, že strašidel není -

Že prý není strašidel, koukejte, sestřičky! rozchechtala se Alžběra. Už jste slyšely takový nesmysl? ten člověk blázní! Prý není strašidel, hihi!

Neblázní, ale je příliš paradoxní! zastala se ho sladce Zlata.

To nechme stranou, řekl s marným tajemným opvržením Šaib.

Mluvme jen o daném případě. Z toho, čeho byly jsme svědky, nenásleduje ještě, že by ve hradě strašilo!

Ták! zvolala Ala. Tys v komnatách nebyl. A co ten sten? to šelestění a chvění? Co ty všemhny naše pocity?

I ty osle!

Co ta děsná nálada hlavně? pravila Dita? Což nechápeš, že již ona musí vyvolat přízraky, nebo, jak se tomu říká, halucinace?

Halucinace? proč ne, ty přece věda připouští, jasná paní! Věda je tak milostiva, že připouští existenci vody, žita a žab! skočila mu do řeči Rona.

Muži! děla Dita, žádám od tebe titulování, jaké mně přísluší. Byla jsem dříve věvědkyní, teď jsem trochu více. Teď jsem konkubínou Diovou!

Já trnu, vznešená paní! Ale k věci! Sten ten možno přece vysvětlit např. podvodem. Slyšte!

A dívky zaslechly zvuk, dosti podobný tomu, jež slyšely na cestě. -

Tys nás podvedl, darebáku? rozkřikla se Ala.

Ne! zvolal, zlostí zblednuv. Chtěl jsem jen ukázat, jak je možno by bylo -

Uspořádi slov! zvolala Porcia. Zvuk ten nebyl zdaleka tak příšerný, jako ve hradě! Mezi oběma je stejný rozdíl, jako mezi skutečným jablkem, živou osobou a dobře namalovaným jablkem a voskovou figurínou. Ale chlapík jsi v mnohém ohledu!

Díky, vznešená paní! A co se toho chvění, šelestění týče, řekl jsem již, že Dáblův Roh je patrně vulkanického původu, že lehké zemětřesení -

A tak dále, víme! pravila Dita. Mohl bys to svéstí též na elektrinu, nabortění se zdí, prodakování jich vodou nebo na jaké ještě hlouposti, ale pamatuj si, že všechny tyto zjevy jsou strašidelného původu, že vše děje se nadpřirozeně, že nejpřirozeněji konečně ještě vysvětlíme vše pomocí zázraků a strašidel. Adie, milý muži!

A vys... se na evropskou vzdělanost, papouškovala Hedonka po zbožňované Ziatě. A už táhni!

Zase zkřivila se tvář Saibova, - a nadržel se: mohla bys mne, spanilá dívko, poučit, jak vykonat mám tuto krásnou věc na abstraktní pojem?

Slyšíte? zvolala Ziata; teď se demaskoval! Neřekla jsem vám hned, že je to morální prase?

Kroť se Ziato, je to šlechtný muž! napomenula ji Rona. H...o je! a ne šlechtný muž! zvolala Donička. Slyšíš? chomoute, proč máš mně říkat jen dívko, když ostatní nyzýváš vznešená paní? Já jsem už zrovna tak konkubina Diova jako ony, třeba mně teprve půl patnácti roku, osle!

Já ti dám pár přes hubu! zvolala maminka její.

Dej mi ji je před sestřičkami! odsekla dceruška, ale budeš-li mne zahanbovat před cizím člověkem, tak ti je dám sama!!

Zdálo se, že bude Saib zvracet. Ostatních šest dívek se rozchechtalo, a Saib promluvil!!

Předně odpusť ty, vznešená paní, a uklonil se před Doničkou, že nevěděl jsem, že ráčíš bát již prorokovů konkubínou. Gratuluju! A tobě, vznešená paní, uklonil se před Ronou, gratuluje k se tak vychované dcéri - a - Zarazil se, zašel, zapomenuv na chytrost, trochu příliš daleko - - -

Jak se tak opovažuješ s námi mluvit? zařvala Ala a povznesla pažbu. Sestřičky, - tohle si nechat líbit? -

Mlč! řekla Porcia. On jinak nemůže - a ctím jej za to. Nedo-vede se k našemu nazírání povznést... A nechtějme od něho mravy evropské!

Ale chceme od něho, my ženy Diovy, mravy otroka! zařvala Alžběta.

Ty mlč! zvolala Rona. Kdyby tě nebyl nechtyl, byla by sis před chvílí rozbila svou nevymáchanou hubu! A ty, Ziato, ty se styď! Hned od počátku mluvíte s ním úříčlivě, jako by nám byl nepřitelem a on je naším přítelem, prokazuje nám tímto tisíc pozorností a chová se nejuctivěji, uctivěji, než my samy

zasloužíme. Je to ordinairní od vás!

Trochu pravda, Ziato! řekly Dita a Lesbie - -

Cože? jala se běsnit bohyně. Chovám-li se špatně k někomu, kdo mi ublížil, jaká na tom zásluha? To dělá každý vůl! Ale chovat se k špatně k někomu, kdo mi jen dobré dělá, kdo mne miluje, kdo se za mne obětuje, - to jmenuju teprve zásluhou! to je sebezpřemožení a sebezpřemožení je jediná ctnost!

Vidím, vznešená paní, že jsi stejně geniální jako krásná a statečná! Hlásáš jakousi novou ethiku, nad níž žasnu, nechápaje její hloubky.

Jen se posmívej, chlape! zařvala Ziata a namířila naň ručnici. Věz, že hlásám ji po léta ne slovy, ale činy! Můžeš se hned přesvědčit!

Četl jsem též něco o tom, vznešená dámo! odvětil Saib bez nejmenšího strachu - Dle ní měří se prý hodnota člověka dle toho, kolik úkladných vražd má na svědomí. Dle ní neuznává se při koupi dnešní zlatá, stříbrná, papírová mince, ale platí se jen mincí ilověnou nebo ocelovou, třeba ubohé hokynářce, vdově, která má sedm malých dětí. Dle ní považuje se za hrdinný čin přepadnout chudého kupce, zabít ho bez nejmenších výčitek svědomí, dle ní považuje se za hrdinství odměnit pohostinství britského plukovníka a jeho choti smrtelným bodnutím - prý ovšem dle oněch evropských novin - dodal rychle, vzpamatovav se konečně. Ovšem já tomu nevěřím a jen proto jsem k vám takto promluvil, abych upozornil vás, že dílu svatého proroka a blahu mé vlasti, na kterou zemřít chci, počínáním svým škodíte! A teď mne udejte Puranovi nebo zastřelte, mně je to lhostejno! Vykonal jsem svou povinnost!

Chvilí bylo ticho. Nejistota, váhání, podezření zmocnilo se dívek.

Dáme ho zastřelit nebo aspoň zatknout! zvolaly Ala, Dona i Lesbie.

Ale s tímto návrhem nesouhlasila teď Ziata. I usoudily dívky, aby Argesteia rozhodla. Ta, dajíc se do vznešeného smíchu, přistoupila k Saihovi, skoro něžně položila mu ruku na rameno a usmívajíc se vlídně, řekla:

Odejdi, drahý muži, a neboj se! Na nás záleží stejně málo, jako na tobě!

Pod jejím pohledem Saibovi, cítícímu se být prozrazen, přestalo bít srdce. V boji s tygry a loupežníky nejsem snad nejhorší

ale v boji se ženskými jazýčky přiznávám se s hanbou ke své malosti - řekl zmateně a zahanben odešel - -

Byla již úplná tma, když vrátily se ženy Diovy domů. Vítr obrátil se zatím k východu, kde křižovaly se již blesky; i hromy počínaly rachotit. Tělesně velmi unavený, ale duševně teď, částečně vzrušujícím vlivem posledních rozčilujících událostí, částečně obratem větru, dosti čile vsedly do připraveného vozu a za vzmáhajícího se rachotu z výše, vyjely.

Jely velmi rychle a čím více vzdalovaly se otrávené sféry Dáblova Rohu, tím veselejší se cítily... Za čtvrt hodiny zvučel již vůz nejbájnější dívčí veselostí! Choc nebyl nebezpečný - zdravé ženské nervy odrazily jej úplně. Ale stále více rachotily hromy a náhle se spustil liják tak strašný, že za chvíli vůz sotva krokem kupředu se bral - Ale na štěstí vjíždělo se právě do většího městečka. Purano rozkázal, aby se zde přenocovalo.

V krásném pokoji byly dcerušky až do dvou hodin a lomozily bezmála jako neustávající hromy na nebi, jež utichly právě teprve, když dívky ulehly, jako by je nechtěly ze spaní rušit.

Spaly výborně do sedmi hodin.

Nebe bylo již opět úplně jasné - jako jejich duše. Těšily se opět na své růžové vězeníčko a ještě více na nové své obydlí, kam mělo se dorazit již nazítří dopoledne. Když posnídaly v pokoji svém, nebylo dosud vojsko připraveno. Tu pravila Ala, která měla dnes velení:

Ať koukám z kterého chci okna, nikde nevidím našeho včerejšího kameráda - patrně tedy dělá ostudu za kopečkem, který přiléhá k zadní straně tohoto domku. Než se ti lajdáci vojáci připraví, vyběhneme tam a pošleme mu poslední políbení - víďte? Vlastně se ptám, já jsem dnes královna - alou mašš !

Alinko, prosila Rona, nechoďme! Proš kazit si krásnou náladu pohledem na včerejší den?

Až pojedeme, budeme toho kolohnátka vidět, tak co na tom?

Nemusíme, nebudeme-li rozhrnovat plachtu!

Ale fuj! Roničko! zvolala Porcia.

To už je zbabělost jak měsíc!

Zdá se, ale není! odpověděla Rona. Hleďme na věc logicky. Až moc okolností nasvědčuje, že Dáblův Roh je nebo může se stát naším osudem, naším stručným osudem - počátkem konce! Ano, ano - a ten bude hrůzný, ó, jaká prpast utrpení budoucích straší stále mou fantasií! Děsný sestup, rozklad - zkomírání, blbnutí, šílenství, ó, vy to víte to! Ne nadarmo měly jsme včera, než se na obzoru poprvé nám objevil, tak ošklivé pocity! - A naše sny.- Pak okolnosti, za kterých včera dopoledne jsme jej uzřely - a naše pocity při pohledu naň, tušení. Ano! mám tušení, mám strach, že ta nestvůra magickou mocí táhne nás k sobě jako hroznýš veverku - že je nám souzeno tam přeci bydlet, abychom byly vyvrženy - napolo zničené! Víte, co záhrobní nestvůry z člověka dovedou udělat! I vůli vám vezmou, na níž jste teď pyšné a vydají nás zcela na pospas nejhrpznějšímu utrpení! Dobře řekla Lesbia včera, že pobyt tam by nás nervově zničil! A mám tušení, že nejen pro tento život, ale pro tisíciletí vrhne nás dolů; - a snad pro celou věčnost, snad vezme nám ta hora něco pro vždy nenahraditelného. Zdá se mi, že stojíme na nejosudnějším rozcestí, - že máme svést rozhodnou bitvu s Osudem... A proto - vyhněme se té nestvůře! utečme! ani na ni nemysleme! zamezme každému pokušení! Žnám vaši nestálost, kolísavost, vrtošivost, mám tušení, že až ji spatříte. zase vás nějaká ztřeštěnost napadne - a proto - nechoďte na kopeček, prosím vás!

Co pravíš, děla Zita, není hloupé.. Ale rozumnost sama je hloupá. Třeba nás čekalo to hrozné, dlouhé utrpení, po noci den - a jen po noci! Nechtejmě korrelaci dobra a zla vyhodit ze světa jako kamínek z boty! V tomto bodě bylo dosud lidstvo šmahem bláznivé a blbé. Není vůbec nenahraditelných trát, jak se obáváš. Ve věčnosti tak jako tak stane se vše, rozumíte?vše! Nic nemůže být vskutku poškozeno! nic člověku vskutku nehrozí! A vše musí se odbyt! A co se stane teď, stane se později. A co se stane teď, nestane se ti aspoň později! Vše je lhostejné a vše je dobré!

Amen pravila Arga vážně.

Všechny vaše rozumy, zvolala Ala, jsou zde zbytečné, protože já jsem královna. Stet pro ratione voluntas!

- stupaj, sice třicet rákoskou!

Vyšly. Slunce třaskalo jasností, jako když z Benaresu vyjely. Ale proti tehdejšímu parnu byl teď libý chlad. Jas, chlad a silný vonný vzduch, - vše to mžikem ~~prosko~~ opojilo duši dívek tak, že málem byly by se daly do výskání.

Vylétly na pahorek - a otevřely pusinky -

Tak zcela jiný byl Dáblův Roh, než včera! To kouzlo metamorfosy a mrtvé minulosti!... Nebylo možno říci, že hora nebyla mocně děsivá, ale proti včerejšku téměř pranic. Byla tak milá - asi dva kilometry vzdálená! Hrozná jednotlivosti nebyly k rozeznání. A z této strany byla značně širší a boky její částečně porostlé a skála s hradem jen malou skvrnkou na azuru! A ozařovalo ji nestařecké, předtuchami smrti obestřené slunce, ale sedmihodinné, mladistvě plesající. Duše dívek byly teď plny ranní svěžesti. A kontrast včerejška a dneška sám sebe zvětšoval.

Tohle - tohle, že má být ona? zachechtla se Ala. ^Tenhle směšný pantáta? Ten mohl nám nechat nahnat tolik strachu?

Fuj na nás! zvolala Porcia. Počínaly jsme si jako každá slečinka z Neapole! Jak jsme směšny - - -

Ukvapuješ se teď, jako jsi se ukvapovala včera! děla Lesbia superiorně.

A ty jsi se v hradě neukvapovala? odvětila Porcia. Jen tak málo a div jsi se nesvalila ze schodů!

Bála jsem se, protože jsem se chtěla bát. Co do ženy, která se nebojí? Bojácnost je na nás to nejsvůdnější. Nejdokonalější.

Tak, tak děťátka, smála se zlomyslně Dita. Ale když se teď strachu svému smějete, vyvoďte důsledky, jste-li konsequentní! Mně jste se včera posmívaly, že jsem byla kontra pobyt v hradě, - nuže slyšte! Dnes jsem pro! Hlasuju pro měsíční bydlení tam. Vratme se!

Krista Pána! už zase začínáte? zabědovala Roxana. Ó má předtucha! Osud nás táhne tam.

Nestrachuj se! zasmála se Lesbia. Je to od Dity jen laciná ostentace a rennomování! Ona ví, že se tam nevrátíme!

Žádná ostentace, ale vzplanutí statečnosti! hájila se Edita. Včera byla jsem následkem tajemné, chorobné celodenní skleslosti vysvětlitelně bojácná, ale teď bych nebyla, He! Mluvte!

nu mluvte! Vaše zbabělé mračení mně málo imponuje! dráždila dál Dita.

Proč bych se tam nevrátila? děla konečně pomalu Porcia. Nebojím se teď - ale mám stále běhat tam a nazpátek jako ten pes člověka provázející?

Nikdy není pozdě chybu napravit! zvolala Dita.

Ale když to tam bylo přece jen hrozné! namítala Leslie. Ne, nechci! Dojem, který teď máme, nic neznamená, ale to včerejší hrozné bylo až příliš reálné!

Nebylo to tak příliš reálné, ně děvčátko sladké! smála se Dita. Dán Quijote měl asi přece jen pravdu, když vysvětloval to přirozeně. Naše zbabělost vytvořila a vytváří všechna strachidla.

Mluvíš jako idiotka, Ditičko má! děla sladce Zlata. Ale je to tam přece hrozné jako v Hrobě - já nechci a mlčme už o tom - -

A já chci! vzkřikla náhle Porcia, a dosud mračně zamyšlená tvář její vyjasnila se v divoký oheň. Teď podařilo se mi rozžhnout v sobě vysokou, pravou, nebeskou srdnatost, - ne tu tvou, Dito, jakou asi cítíš, ale která je jen poloviční a pořád jistě strachem provázená, že snad návrh tvůj přece bude přijat! A chci ať se děje cokoliv - Čert vezmi vše i mne, nebo já vezmu si vše, i její!

Všemu nastavím se vstříc, ať si mne to rozmačká! Krvavá kaše je totéž, co žijící tělo! Ať praskne celá věčnost třeba. - Buď je svět dobrý a pak nemůžeme nic ztratit, nebo špatný, a pak naň nas....! - a stane tím se dobrým teprve - -

Výborně, děla Arga.

Já jsem pro, křičela Porcia dále, Dita pro, Alo, pro co jsi ty! Buď pro prosímte! Jsi přece tak statečná!

To jsem, řekla Ala důstojně, Ale nezapomínej, sestřínko, že chci se teď bavit, užívat a lenořit a ne se mučit!

A ty, Argo! O sestro má! zvolala Porcia vroucně.

Souhlasím s většinou! usmála se bohyně. Mně je všechno lhostejno.

A ty Dono? Prosím tě děťátko mé. buď při mně!

Sestřenko nejsladší, přísahám, že šavlemi rozsekat bych se dala, ale zbláznit se. - to je horší! Až budu tak stará jako ty, budu snad také tak statečná.

Ty, ať mladá nebo stará, budeš věčně baba! zabručela Porcia, uražena slovy: stará jako ty.

Rona zatleskala. Dvě pro, šest kontra, protože Arga jde s většinou! A tu přišla náhle na nešťastný nápad - -

Víte co teď? zvolala. Já navrhuju, aby se o věci této oficielně hlasovalo! A dále, aby výsledek byl definitivní a nejpřísněji závazný! Bude-li většina pro, - pak se tam bude měsíc bydlet! Pak-li proti, pak je ten hrad v duších našich navždy pohřben! A konečně proponuju, aby každá z nás, jež by proti výsledku hlasování sebe méně se vzpírala, bez milosti byla potrestána pěti sty ranami nejtlustší rákoskou na chodidla! Alo, nech hlasovat o tomto mém návrhu, jakožto o nerozlučném celku! -

Ale raději toho nechme! Vůz už jistě na nás čeká! Pravila Dita, nevědouc sama z jaké neblahé předtuchy. Ale jelikož je instinkt ženský výborný, kde není hloupý, zvolala Porcia: Tak vida jí! Teď má strach, že bude oficielně uhlasována pro hrad. Nemyslela to vážně, couvnout se stydí! Nu jen dej hlasovat, Alo! má-li se hlasovat o Ronině konglomerátu! Čert ví, jak definitivní hlasování pak ještě dopadne a padne-li hrad - nu, aspoň bude skončeno naše nedůstojné kolísání!

Dej hlasovat! děly Zieta a Leslie.
Neboj se, definitivní hlasování mne neléká - musí být contra hrad!

Ala dala rozhodnout, má-li se hlasovat o konglomerátu Roniných návrhů.

Jednohlasně odhlasováno, že ano. - Následkem toho došlo k hlasování rozhodujícímu -

Všechny byly teď záhadně rozčileny. Ala napsala na písek písmena P a C, aby, jak často se stává, nepovstalo na konec nedorozumění. Bude hlasováno dle stáří! rozhodla a důležitě zvolala:

Rona!

Contra hrad! zvolala Rona a Ala udělala čárku pod C.

Dita!

Pro!

Já Ala jsem contra. - Dál! Arga!

Pro!

Všechny vytřeštily oči a oněměly..

Cože - pro boha! vypravila konečně Rona. Ty jsi se přerekla, viď?

Ne ne, drahoušku!

Ale vždyť řekla jsi, že hlasuješ s většinou!

Nu a jedním proti tomu?

Slova tato působila ještě silněji.

Většina dívek zbledla. Ziata a Leslie se zamyslely. Porcia s jásotem objímala sestru. Konečně houkla Ala:

Hrome! to nemůže být! Nesmysl! jen vy zbývající, které jste se vyslovily proti řekněme contra- až tu čarodějnici zaháníme, až ukážete, že se mylí jako jiní. A nemýlím-li se v osudu - pak uveďte nám osud ve psí.

Naschvál proto hlasujete contra. Nuže, Ziato! Contra, viď! A Ala už napsala čárku pod C.

Počkej! úřemýšlím, zvolala Ziata.

Bože - ta Ziata je všeho schopna! zašeptala Rona Lesbie. Je jako blesk, je tak proměnlivá - Ziato, pro boha tě prosím - contra, contra!

Pro, pro sestro Diovo! řvala Porcia z levé strany. Contra! řvala Rona z pravé. Ziata praštila obě dveře a přikryla tvář dlaněmi.

Už to trvá dost dlouho! usoudila Ala.

Nevyslovíš se, než napočtu pět, ztratíš hlas! Jeden-

Bože, tos neměla, Alo! zvolala Rona, tento spěch, tento tlak probudí, jak Ziati znám, právě její bleskovou, vzdornou povahu -

MLČ! Tak - dvě - - tři

Pro! zvolala Ziata. A to proto, že statečnost je přece jen o půl procenta lepší, než zbabělost!

Victoria! zakřičela Porcia. Teď jsem já na řadě, piš čárku, Alo, víš kam!

Už polovice z nás je pro!

Ó Lesbie -

Lesbie, klekla před ní Rona, od tebe odvisí vše! Tvé slůvko rozhodne nad celou naší budoucností! Máš-li mne jen trochu ráda, řekni contra! tys byla vždy tak rozšafná, rozumná -

Rozumnost je totéž co zbabělost, Lesbie! zvolala Porcia. Totéž co směšně malicherné ohledy na nicotnosti, co skromná žebráckost, co opak vznešenosti a heroismu! Ten opovrhuje vším, nejen efemerním štěstím, lidským životem, jenž není ve věčnosti víc, než nudné zívnutí! Vším, vším! Rozumnost - vznešenost -

toť základní protiklad! Toť to velké Nerakleovo rozcestí! Zde ukáže člověk, stojí-li zač! Teď nebo nikdy ukaž má nejdražší, že jsi statečná, že jsi vznešená! Nejstatečnější z nás jsou pro - rozhodni se pro vznešenost, vznešenost!

Pro! zvolala tu Leslie - Matinko odpusť, ale víš, výš, než láska k matce stojí láska ke vznešenosti!

A právě proto, že jsem tak příliš rozumná, bylo nutno, abych to učinila, - a bylo to tím větší zásluhou! myslím, že vykonala jsem teď největší čin svého života!

Dona! štěkla Ala.

Tak teda tak, pro!

Šest pro, jen dvě contra! vzkřikla jako Meenada Porcia. Právě opačně než dříve! Tos, Rono, neočekávala, viď? Dito, jež tu sojíš bledá, taky ne! A co je zajímavé! Ty Rono, měla jsi strach, že my, vrtochy naše stanou se příčinou, že myx hrad nás k sobě opět přitáhne, - a hle, - ty, právě ty ses o to svým nápadem, aby se hlasovalo, sama přičinila.

Ano, toť velmi zajímavé! souhlasila bohyně.

Roničko, děly všechny k plačící Roxaně, vždyť víš, že ty tam s námi nemusíš bydlet! Daly jsme ti privilegium, že obzvláště v těžkých věcech nemusíš se snámi účastnit, - nu a zde rozhodně nesmíme od vlastovíčky žádat, aby letěla za ostřížky do skalního jejího hnízda. Ne, jen se po případě i s Doničkou ten měsíc ubytuj hezky v teple v Benaresu, a pak s námi k jezeru!

A ne! odvětila Rona, povznevši tvář. Hledíc do sebe, myslím, že mohu tvrdit, že ještě víc láska k vám než strach o sebe byl příčinou mého pláče. Jdu!

Konečně nevíme nikdy, k čemu je co dobré. Ale jen to vám ještě řeknu. Všechny vaše filosofické theorie jsou nejisté, jsou pohhé víry, a ani ty, Argo, ani kterýkoli z bohů neví nic zcela jistého, jak se svět a věčnost sma o sobě má. I Zeus se může mýlit na celé čáře, - vždyť jste jen trochu dokonalejší lidští červi! Neříkám, že prostý, zdravý rozum má pravdu, že ukáže nám správnou cestu, ale přece jen - říkejte si co vám libo, mám jen ale něho jednat - a víte proč? poněvaď musíme! I ten nejvznešenější člověk má vedle 999 všedních pocitů teprve jeden heroický, teď odstřanila jsi si Porcie, svědící tě kadeř z líce, - a myslíš, že to byl heroický čin? Ne! jde o to jednat podle pravidel, to se má: máš-li

plný nos, vysmrkej se, kde nemáš peněz, do hospody nelez, atd. Nedovedu svou myšlenku vyjádřit, jak ji cítím, vím, že o všem tom možno se zas přít, ale vím totéž, že konce nedojdme. Jen jedno si pamatujte: až, zlomeny na těle i na duchu, bez vůle, pološílené svíjet se budete na dně nejčernějšího utrpení - pak prklejete všechnu filosofii, budete litovat, že neposlouchaly jste zdravého instinktu a řeknete: ta zbabělá Rona byla věštkyně a měla pravdu!

A teď tedy do hradu!

Co tě to napadá? řekla Leslie. Purano nedovolí! Má rozkaz, aby nás odvezl k jezeru, - nebo, kdyby cokoli tomu zabránilo, nazpět do Benaresu - a ten je vtělená vojenská poslušnost. Musíme se dříve obrátit na Dia!

A vůbec udělaly jsme si účet bez hostinského, Dia! zvolala Dita. Na jeho svolení záleží!

On nesmí nic rozkazovat! zamračila se Porcia. Nejsme otrokyně! A on nám to teď nezakáže! Ovšem musíme na jeho vůli bráti také nějaký ohled -

A pořádný! zvolala Ala, znovu oživena. Vůbec to pitomé hlasování nic neznamená! Jeho vůle o celé té věci rozhodne! Viďte?

Ano, ano! zvolaly s chutí Rona, Dona a Zlata. Ale Leslie s hezkým sebeovládáním pravila!:

Ano, ale vůle ve smyslu svolení, ne ve smyslu co bude Diovi nejmilejší! Že v prvním smyslu vůle jeho rozhodne je nesporně vždyť, kdyby stůj co stůj nechtěl našemu pobytu v hradě, vstříčil by nás jako už jednou udělal, do pytlů a dopravil, kam by chtěl. Ale vzhledem k rozhodnutí našemu, nesmíme se podvolovat jen tak jeho vlastnímu uznání, musíme do krajnosti se snažit, bychom vůli svou prosadily!

Ano, souhlasila Porcia a Dita. V tomto smyslu musíme jednotně s ním mluvit! pokračovala Porcia. Teď tedy zpět do Benaresu, - či snad máme k němu poslat posla?, by se přišel na Ďáblův Roh podívat a bydlel prozatím zde?

Ani to, ani ono! děla Leslie, ale odjetí do vily k jezírku!

Do vily? zamračila se Porcia. To smrdí vrtkavostí zbabělosti, Leslie!

Ne! odpovídala tato. Předně má Purano rozkaz nás tam odvésti, - způsobily bychom mu nepříjemnosti.

K pobytu našemu zde by nesměl ani svolit, zpáteční jízda

působila by komicky a zbaběle na každého, z vily je k Ďáblu-
vu Rohu blíže, než z Bernaresu. Posel dostihne Dia dříve než
my. Zpáteční cesta by nás nudila, a čas, který nám zbývá,
můžeme dobře upotřebit k visitaci obydlí, kde budem za měsíc;
můžeme přirovnat obě - -

NU, pravdu má! ustoupila Porcie.

A teď, dříve ještě než vyjedeme, pošleme posla k Diovi,
- napišme mu hned lístek -

Lesbia, která byla k foru v nejpřátelštějším poměru ze
všech dam, rychle ulehla na břicho a psala tužkou na lístek
svého notesu!:

Diovi! Rozhodly jsme se, že budeme teď měsíc bydlet na
hradě na Ďáblu Rohu. Žádám tě o svolení, očekávající, že nám
je jistě dáš. Co nejdříve oznam rozhodnutí své po poslu. Bu-
deme zatím bydlet ve vile, kterou jsi nám vyhlédl. Al.Ar.D.D.
L.P.R.Z.

Ani jsi nenapsala co to zač, ten Ď. Roh, kde je, atd. vyt-
kla Ala.

Podobný tlach je sice všeobecně obvyklý, odpověděla Lesbie,
ale píšu vševědoucemu muži! A vševědoucí muž je, jenž ví, jak
se může snadno dozvědět!

Připiš: skálopevně jsme se rozhodly - děla Porcie - bojící
se couvnutí.

To se mi zdá hloupým, odpověděla Lesbia umíněně.

A je to dvojnásobný pleonasmus! pravila Dita.

Skutečné rozhodnutí je vždy pevné, skutečná pevnost skálo-
pevná.

Ale jen to tam připiš! usmála se Arga. Bude to dobře!
Lesbie bez námitky napsala nahoru mezi slova se a že pevně
skálopevně, ale když to učinila, dala se do smíchu: moudrá
Argo, nezdá se ti to teď trochu komickým? právě tato slova
jen připisovat, haha!

Cítíte to?

Ne! odporovaly jiné. Vždyť to radí Arga.

Ať! zvolala ješitná autorka. Kdo z toho bude mít ostudu
než já?

A slůvko zase přeškrtna.

Ale teď jsi tomu teprv dala! rozchehtala se Ziata.

Sestřičky, podívejte se na to! Viděly jste někdy něco tak komického, nebo co by vyjadřovalo lépe naši ženskou kolísavost?

Všechny daly se do smíchu - Přepíšu to, na jiný lístek! děla Lesbie -

Okamžitě dolů! zazněl pod nimi hlas Puranův. Blíží se anglická eskadrona!

Rozumí se, že Lesbie úmysl svůj neprovedla. Ale byla umíněná, - a aspoň střelhibitě napsala nad přetržené slovo ještě jednou skálopevně. V leknutí a zmatku svém nejen, že si neuvědomila, že vše tím ještě zhoršila, naopak, jak tomu při zaslepujícím zvíření afektu bývá, věřila, že to vše napravila -

Střemhlav běžela za sestřičkami. Rychle do vozu! velel Purano.

Odešli ihned s tímto lístkem posla k protektorovi! zvolala naň kvapně Lesbia, podávajíc mu svůj podařený elaborát. Purano jej vzal, pokynul jednomu jezdcí, ten přijel. Odnes to nejrychleji prorokovi! A jezdec jako šíp odlétl a zmizel.

Jak daleko, pro boha, jsou Angličané odtud? tázaly se dívky, mizíce v růžovém prostoru, asistujícího Purana.

Asi 60 hodin! Byla to jen válečná lest ode mne, - abych vás už konečně dolů dostal! A pokynul - vůz rychle vyjel...

Nebudeme dále popisovat, co se ve voze dělo, když Lesbie oznámila družkám, jak genielně všechno v listu svém napravila. - Na zavolání nazpět jezdce, jenž měl nejlepššího koně celého Puranova oddělení nebylo pomyšlení - -

Rovněž nebudeme se zabývat podrobností další jízdy. Odpoledne dostavil se opět liják a trvalo celou noc. Rozvodněná říčka strhla most, - tím se stalo, že místo nazítří dopoledne, dorazily dcerušky naše do vily u jezera teprve popozítří v poledne, -

Uprostřed širé roviny bujně se zelenala skupina asi sto metrů vysokých pahorků v podobě podkovy. Údol mezi nimi, rovný jako stůl, měřil asi deset metrů. Dvě třetiny jeho zaujímala překrásná bujná zahrada, třetina chobot značného jezera, dále po rovině k severu zářně dřímajícího. Chobot ten vyplňoval úplně prostor mezi krajními pahorky podkovy, takže kdo chtěl z roviny do údolí se dostat, nestoupaje na kopec, musel použít ložky. Na jižním konci údolu, asi deset metrů nad patou zalesněného kopce, byla báhorkově dvoupatrová vila.

S druhého patra byl i přes vrcholy nejvyšších stromů zahrady, otevřenou stranou podkovy přes jezero pohled na mohutnou skupinu

zkamenělých duchů - na Himalaje, zcela zřetelně bělaly se ještě nad nimi všemi obě nejvyšší hory země, Ganrisankar a Dhaŕvalagiri...

Několik bujných kaskád, z pahorků k jezeru kvyčících a souznících, rozveselovalo zároveň se zpěvem nesčíslného ptactva tento čarovný kousek země, - vilu, zbudoval zde anglický milionář s báječným komfortem. Trávil zde léto, letos však zaplašila jej revoluce do Kalkuty -.

Můžeme již prozradit, jaký úmysl měl Dio, posílaje sem své ženušky. Chtěl je upřebít jako vnařidla. Soudil, že až Angličané zvědí, že v tomto úkrytu tají se ženy strašného nepřitele, pověstné po celé zeměkouli nesčetnými svými zločiny, pošlou sem značnou armádu. Počítal, že 5 000 mužů kterým rozkázal podkovu co nejrychleji opevnit, odolají aspoň deset dní. Do té doby hodlal s větší armádou od jihovýchodu přikvačit a Brity mezi dvěma ohni úplně zničit.

Jásající seběhly dolů jako četa plenících vojáků. Při každém kroku, při každém pohledu na všechny tam uložené nádhernosti, jež majitel neměl čas s sebou odnésti, rostla jejich dětská radost, - jako by nebyly zvaly svými již předměty ještě drahocnější. A vzrostla v nenasitelnou, když z nejkrásnějšího pokoje rozevřelo se před nimi himalájské panorama. Čertův Roh! zvolala Porcie, - a všechny až na Argu zbledly... Neboť hrdinná nálada i těch, které se pro rudou příšeru nejvíce exponovaly, mezi jízdou skoro zmizela. Ale ke cti jejich vůle nutno připomenout, že ani nejbojácnější z nich nevynořila se do x vážného pokušení, zpronevěřit se svému rouhodnutí. Hleděly aspoň na příšeru nemyslet a zdařilo se jim to jako všem zdravým a silným duším.

Našly vše pro domácnost nutné; jak kuchyňské nádobí, potraviny, palivo. Uvařily si blaženě kávu a hodinu se válely po pohovkách. Po té odešly do zahrady, kde lezly po stromech, honily se a praly několik hodin. Nezapomněly však též na pití. Ale podotýkám, že lípy poměrně málo. V podvečer pak usedly na loďku v chobotu, vyjely z něho na volné jezero a veslovaly k ostrůvku, sotva kilometr od vjezdu choboru vzdálenému, ja ko ohromný smaragdový list na krystalové hladině ležícímu.

Byl asi korec veliký. Uprostřed byl asi deset metrů vysoký pahoreček jako miniaturní sopka této výspy...

Ulehly na jeho trávník v těsném objetí.

Jen málo mluvilya stále méně a méně, byliť unaveny radostmi i pivem. Konečně zcela oněměly - -

Obzoru blízké, kalící se slunce lilo rudnoucí, tichou, truchlivou zář na široký kraj, ze spánku se hotovící, z bezedné, nebeské propasti padal narkoticky bezedným propastný mír v duše žen.

A ty upadaly v podivnou letargii, sladkou resignaci; plynuly v hrozné, poetické neznámo, vůle těla, myšlenky měkly, vše rozlévalo se v cit, cit - a v touhu po míru, jen po míru - - -

Ó takhle mně nikdy nebylo! promluvila konečně Zlata. Ó kam jsem to zapadla. Vše se zastavilo a v kráse ztrnouc, v krystal, v ledový květ se proměnilo. Pryč všechny bouře! Ulehl kalný vítr, blažený vládne mír, - a v čarovnou bář proměnil se svět - Ó ten minulý život můj! Je to možno? Jak ta krajina kol- žlutý sen, nic, než sen... Otcovský zámek můj - má mrtvá, nešťastná maminka, - a okamžik, vyvázející jednou celý život... Co všechno to bylo? Noc či zář? Skutečnost? Sen? Stín? Ó ta děsně sladká života bář! Ó co to je? Ó co to všechno je? Ticho - a jen mé slzy tekou, tekou. Marno všechno tázání, jen sklonit hlavu, spát... Ó bože můj, dej mně mír, jen mír! Nic už nechci! Dost jsem se už nazmítala, nic mne neláká...

A co vadí mně, abych neodpočívala? Ó, co vadí nám, sestry, abychom neodpočívaly? Zde až do smrti neodpočívaly? Našly jsme přístav, krásnějšího marně bychom hledaly!

Ano, zůstaneme tu a nehýbejme se už odtud! promluvila hypnotisovaným hlasem Algira. Ať si Dios podmaní třeba měsíc, my tu jen blaženě ležme a pohádky si vypravujme!

A sázejme květiny a pěstujme králíčky! promluvila ze sna rovněž Dita.. A nechoďme vraždit! Raděj doďme děťátka! To je přece jen záslušnější!

Ano! něžně mluvila Porcia, a choďme denně na tento ostrov a plačme a vzpomínejme!

Ó co jsme už vytrpěly! A Dita bude nad námi držet ochrannou ruku! Jej nechme, on náleží světu! On přišel, aby země rozbil, zažehl, spálil! My nemáme práva naň! Dost jsme šťastny, že nám dopřáno bylo pod ním ležet! mluvila Leslie. A navštíví-li nás jen vždy dvakrát za rok a pomiluje, co chceme víc?

Ano, ano, to jsem šťastna! děla Rona téměř nesrozumitelně. To jste hodné, že jste se umodřily, - že jste Ďáblův Roh pustily z myslí!

Ty, které měly oči otevřené, vytřeštily, ty které zavřené, je otevřely!

Ďáblův Roh! zvolala Porcie a poklekla. To nemůže být!... A přece... A já na něj docela, docela zapomněla! Ha!

Já také! zvolaly jedna po druhé. My všechny! Jak se to mohlo stát? Pily jsme dnes jen malinko. To to slunce a ten vymřelý kraj a to šplouchání vlnek.

Ďáblův Roh! Bože můj!... Ten kontrast!... To udeřilo mne, jako toho, kdo ráno válí se v sladkém polosnění, myšlenka, že ráno čeká jej první souboj! Tak volaly všechny, jedna přes druhou - - -

Víte, co jste vyvedly? zvolala Porcie, už čilá. Provinily jsme se proti lex Rona. Není omluv! A ty, Ziato, bylas to, která první řekla, bychom se již odtud nehýbaly!

Dostaneme 150 rákoskou na nahá chodidla! zvolala Ala.-

Coco? děla Ziata, blednouc vskutku- Ne raději chci umřít! Neděs se, dědátko! těšila ji Dita. Vždyť jsme s tebou všechny souhlasily, tedy musely bychom je dostat všechny!

S taky se to musí stát! zvolala Porcia.

Nesmysl! odporovala Lesbia. Nemůžeme za to...

Opilé sáce jsme nebyly, ale myšlenky naše odlétly, - a příroda nás hypnotizovala - Stalo se to bez vůle!

V tom ti odporuju! zvolala teď právě Ziata. My úmyslně jsme snažily se myšlenkou na Ďáblův Roh odhánět a třeba jsme si toho nebyly vědomy, přece aspoň něco v nás se ozývalo... Aspoň u mne! My neúmyslně úmyslně vůli svou uspaly!

Ano, děla Porcia, byla v tom jistá podzemní zbabělost! taková - nu, je to těžko vyjádřit - ale cítím jasně, že jsem vinna! Proto se připravme, až na RONu a Argu - přetrpěly jsme již horší věci!

Láry Fáry! zvolala Ala. Už po 30 ranách nemůže člověk pár dní chodit, po 150 ležely bychom všechny celý měsíc! to by byla krása! Copak jsme blázny?

Rozhodně je to nesmysl! řekla Lesbie. Já jsem královna - nic z toho nebude! Ale je to, Lesbie, strašná rána do naší disciplíny! zvolala Porcie. Mám pravdu, Argo?

Máš, ne zcela, ale z větší části! Proto proponuju místo 150 jen 100!

Děkuju pěkně! vzdychla Lesbie, já nevěděla o sobě, když jsem to povídala!

Ale měla a mohla jsi vědět! řekla Arga.

Sic volo, sic iubeo! - nic! rozhodla Lesbia.

Tak dobře! zasmála se Porcie, aspoň budu moci chodit - vše špatné má své dobro - Ale víš, Lesbie, že můžu tvrdit, že rozhodnutí tvé může mít za následek zcela logicky že do hradu nepůjdme?

Lex Rona prolomen -

Ó kéž by, zvolala Rona - ale zmřkla hned. Dívky výmluvně na sebe hleděly - náhle povstala Ala a děla:

Tedy ty, Argo, a ty, Porcie, pravíš, že jsme se teď sobě zpronevěřily?

Ano, ano!

Nuže já dávám teď formální a skutečný návrh, abychom na Dáblu Rohu nebydlely! Abychom toho blbého sebetýrání nechaly! Vysázejte mně za to 150, - ale jste-li důsledné, pak vysázíte je i sobě. Teď jsme, sestry, v rozumné náladě, - skoďme to břímě ze sebe! Beztoho jsme se již prohřešily, - co na tom, uděláme-li ještě krok dál, který bude sloužit ke blahu?

Rozkaž jí dát 150, Lesbie! zvolala Porcia. Toť strašná drzost!

Toť velmi nelogické! Porcie! pravila Arga.

Nemohu za to Alu trestat! řekla Lesbie!

Tak jí aspoň rozkaž, aby už o tom mlčela! vzkřikla Porcie!

Oho! zvolaly většinou. Tak daleko právo královny nesáhá! To by bylo zasahování do našeho konstitučního práva, do svobody slova, navrhování debat!

Ale návrh Aly odporuje legi Rona! děla Porcie.

Který jsme právě všechny porazily! pravila Zlata.

Je zde collisio officiorum, soudila Dita. -

Ano, pravila královna, tedy mohu se volně rozhodnout. A já rozhoduju, aby se o návrhu Alinu jednalo. Leš jen proto, že je to liberálnější a laskavější!

Ty už se jistě těšíš, že bude hlasováno contra hrad! zabručela Porcie.

Ty se těšíš na to! odsekla královna. Kde je tvé nadšení, s kterým jsi hájila hrad tolikrát na pahorečku? Dnes rozkřikuješ se už

jen tak z povinnosti!

Dost! Mluv dále, Alo!

Tak vidíte, sestry, jak dobrá je kuráž! zvolala Ala. Poděkujte mi za to, co jsem pro ni riskovala! Tak už se nebojte stát při mně - trest vám už nehrozí! Která je při mně?

Rona otvírala ústa, ale nepromluvila. Dona Alu objala a s výkřikem: sestřičko má! Ale víc neřekla; bály se přece jen, ale ještě více styděly. Tu zvolala Dita: Já jsem při tobě a sice proto, že mé základní maxima ethická zní: vyhražuji si úplnou volnost akce, absolutně ničím se nepoutám. Dosud byla jsme v tom málo konsequentní, poutajíc se ohledy na čest, sílu atd. Zde nutná náprava. Vznešený člověk stojí absolutně nade vším, tedy i nad dodržením slova a nade ctí. Buďte taky tak vznešené jako já, sestřičky!

Já budu zvolala Donička plesně.

Já taky přizvukovala Rona.

Tedy už čtyři jsou contra! zavyla Leslie a přivinula k sobě všechny tři jako slepice kuřátka. Už polovic nás!

Hahahaha zasmála se Porcia líčeně zlostně. Dej, Lesbio, oficielně hlasovat, ať je aspoň konec ostudy!

Nuže, pravila královna, přednes, Alo svůj návrh ve striktní formě!

Navrhuju, abychom v hradu teď a vůbec nikdy nebydlely a aby, bude-li návrh ten přijat, každá, která se o bydlení jen zmíní, dostala hned 200 holí na chodidla a byla v temné komoře dva dny a dvě noci o hladu a žízní uvězněna!

Tak, tak! zatleskala Rona. Ó jak to asi dopadne, Zlaticčko?

Nejspíš dobře. Záleží hlavně, jelikož se hlasuje dle stáří, na Dítě. Ta je očividně srdce naše, ale čert věř její ctižádosti.

Všechny byly plny napětí a radostného těšení se. Leslie napsala do notesu C a P. Slunce zapadlo.

Rona!

Contra hrad!

Dita!

Drahousku, rozum, rozum, křičela Ziata -

Čest, čest! namítala Porcia.

Já jsem, sestřičky, rozhodně na straně cti, - ale-ale-ale- hleď, Ziato! Kdyby bylo odhlasováno contra, jak by to bylo s Diem? Vždyť jsme posílaly k němu posla - zbytečně

konal by snad cestu k Ďáblovu Rohu a co by si o nás pomyslíl?

Předně, Ditoušku, odvětila Ziata, odtáhl Dios na jih a posel ho jistě dosud nedostihl; snad dostihl by ho dřív jiný posel. Za druhé nebude mít miláček náš asi hned tak čas k Rohu odejetí. Za třetí i kdyby tam dojel, nestojí Roh za ten kousek cesty. A Dios dovede všeho využít - Roh např. byl by výbornou strategickou posicí. A on si o nás nic špatného nepomyslí, on nás zná líp. než my samy sebe, on nás divy nečeká, on nás miluje, zlobit se na nás neumí, má nás rád slabými, vždyť vyvedly jsme mu věci padesátkrát horší! V té věci buď úplně bez starosti!

Nu dobře - ale víte -

Slyš! zašeptala Ziata Lesbii. Vidím ti na nose, že jsi také contra. Dej jí jen kraťounký čas! Hleď! o mně říkáte, že já ve spěchu rozhodnu se obyčejně pro těžší, vznešenější, ale o té žábě platí opak. Její základní kramářská střízlivost vždy pak zvítězí - ona je hrdinstvím jen nalakovaná!

Mýlíš se, Ziatičko, že jsem contra, odvětila královna, ale přesto hned zvolala: Rychle, Dito, než napočtu pět, sice ztratíš hlas! jedna -

Nu tak - tak- pr-pr- ne, ne ko- koko - ne, pr -pr - - Aha! už zase pr... a kokodáče! zachechtala se Porcia, a vajíč, ko, které se snese, bude se jmenovat bezectnot!

tři - čtyři

Počkej! tak koko - ne! pr,pr - počkej, a tak pr-,pr ko ko kokontra!

Sláva velké dítě! zvolala Ala. Už máme nadpoloviční většinu!

Ještě ne!děla Rona. Víš, jak překvapující výsledek mělo hlasování na pahorečku!

Bože - já nechtěla! zvolala Dita.

Tím spěchem dohnaly jste mne tam, že nevěděla jsem nakonec, co slova pro a contra znamenají. Beru to nazpět, svolíte-li a hlasuju pro!

Ty víš, že naše stanovy to nedovolují! zvolala Porcie. Žíďě vychytralé! Zvláštní, že pokaždé, když pr... a kokodáš, nevíš co znamená právě to slovo, které znamená zbabělost, jako lumpácký kra mář přepočítá se v dávání peněz nazpět jen ve svůj prospěch! To je tvá stará darebácká manýra, když stydíš se za své hlasování!

Lžeš! Přivedly jste mne docela tím spěchem z rovnováhy!

Jakoby tu lůzu karamářskou, židovskou, praktickou, prosaickou, střízlivou, mohlo něco z rovnováhy přivést!

Lůzu lazzarenskou, cikánskou, zbrklou, potrhlou, opilou taky z ní nic nedovede přivést, protože v ní nikdy není! -

Tiše velela Leslie, Argo!

Contra!

Jakže? vzkřikla Porcia. I ty, sestro má, hlasuješ pro bezectnost?

Vždyť na tom nezáleží, milenko!

A zašeptala sestře do ucha: přesvědčíš se o tom pozítří!

Ziata!

Contra! Porcia!

Contra! zařvala Porcia, chechtajíc se křečovitě. Ať čert vše vezme, mně už je to všechno jedno, zdá se mi, že jsme blázen - ať mi všechno - -

Vivat Porcia! zvolaly všechny. Tak jsi přece jen moudrá!

Dona!

Dřív přece ty, sestřičko!

Ne, dřív ty!

Contra, rozumí se!

Nuže, promluvila Leslie majestátně, já no byla jsem skálopevně -

Skálopevná Leslie! rozchechtaly se všechny, ale dívka pokračovala nezměněně -

-skálopevně rozhodnutá, že budu pro, hlasuji teď, jen abych zachovala s vámi solidaritu, contra. Mohla bych se sice zabýsknout -

I jdi s tvým blbým žertem! zvolala Alžběra. Hurá, jednohlasně!

Tiše! velela Leslie. Lex Ala byl tedy jednohlasně přijat a nezbyvá než souhlasit - nabývá tím zákonné platnosti! Mějte to na vědomí!

Nastalo zvláštní ticho. Delší dobu hleděly jedna na druhou, ale nemohly dobře pohledů svých snést... Zdá se mi, že slyším zvony odněkud z podzemí, pravila Ziata, a vítem co zvoní? Hrany všemu vyššímu, co v nás jest.

Já navrhuju, pravila Porcia, bychom odhlasovaly prohlášení, že všechny jak tu jsme, nemáme větší cenu, než králíčí bobek.

Já budu hlasovat pro s podmínkou, že Argu vyjmeš! řekla Dita. Co myslíš, tázala se Porcia, má Arga zadnici a prsa?

Zdá se!

Tedy jí nevyjímám.

Dobře činíš, děla Arga, člověkbůh bude přímý descendent ženy, ne muže, ale jen z nejnižšího muže povstat nejvyšší.

Jednohlasně přijato bylo prohlášení že všech osm žen Diovyh nemá větší cenu než králičí bobek.

A teď radujme se a veselme se, zvolala Ala na družky, tímto hlasováním beztoho už jsme rozveselené.

Stračné břímě padlo z nás, teď můžeme být dokonale šťastny!

Výskejme až po cestě! zvolala Leslie, vstávajíc.

Teď co nejrychleji domů, ať pošleme miláškovi nového posla. - Aby k Rohu nejezdil, nevyjede-li do té doby. Já napíšu lístek v loďce -

A šťastné dívky seběhly se břehu, Na výčitky svědomí už zapoměly, vždyť byly ženy! Teď teprve rostla jejich radost stále víc až do nesnesitelná. Sedmi páry vesel, mladými, slastí zesílenými svaly poháněných, pohybovaný, štíhlý člun letěl rychlostí klusajícího koně k chobotu. Lesbia, na bříšku zas ležíc, psala rychle a pak četla:

Miláčku! My na ten hrad přece jen nechceme. Způsobily-li jsme ti nepříje, nosti, odpusť, a ty odpustíš svým pantheříčkám, vždyť už jeto tvé řemeslo. Bydliště, které jsi nám vyhlédl, je tak krásné, že nebe není nic proti němu! Každá z nás posílá ti trilion políbení! - D.L.P.AR-AL.D.R.

Chválily a povstávaly od vesel jedna po druhé, by připsaly nějakou svou něžnost v slábnoucím svitu červánků. S tíží byly hotovy, když člun k břehu přirazil. A za čtvrt hodiny dal druhý posel k Diovi koni ostruhy -.

Dcérušky naše ulehly k spánku teprve, když rozhořela se ranní moře. Po celou noc v nejkrásnějším pokoji hodovaly. Málokdy v životě cítily se tak nezkaleně šťastnými, zdálo se jim, že budoucnost je spanilým hochem, rozvírajícím po nich náruš... Otevřenými okny po celou noc zaléhaly k nim veselé hlasy vojáků, zimničně již pracujících na opevnění pahorků, třesk jejich motyk by ... /7/

i dynamitu; a zpěv četných slavíků i opojující hudba vodopádu. Letně žlutý měsíc hleděl na ně jako živá tvář, omamná vůně čarovně indioká, chvějně foforující noci, přiváděly mozky jejich v třestění neméně než vzácné nápoje, jichž sklepy byly plny.

Když ohromné, stříbrné hodiny na stěně hromovými, příšernými údery odbíjely půlnoc, povstala Dita se zlatým pohárem v ruce a promluvila!:

Mé dcerušky v ženskosti! Dnes našla jsem předúležitou ethickou pravdu, již však teprve budoucí tisíciletí patřičně ocení. A ta zní:

Člověk má jednat tak, jak mu jeho slabost, zbabělost, bezcharakternost, bezectnost káže. Neboť: mluví se o štěstí síly a statečnosti, požehnání práce a boje slasti ze sebe-překonání atd. Neupírám, že v tomto může být mnoho pravdy, jenže já nemohu jí v tom nalézt více, než v zadnici vůně. Neboť vždy, kdykoli sebepřekonavši, rozhodla jsem se k něčemu těžkému a vznešenému, bylo mně pak praošklivo v duši, těžko až k pláči; ale dnes, když podlehnuvši lenosti a zbabělosti rozhodla jsem se ke snadnému, nízkému, jsem šťastná, lehká, volná, jasná, čilá, zdravá, krátce taková, jakým má člověk být. A nejen já, ale vy všechny! A protož: vivat slabost, zbabělost, lenost, bezcharakternost, bezectnost! Vivat žena!

Vivat! Vivat! zvonily stříbrné andělské hlásky do féericky foforeskující noci.

Následující den - 28. července - zabývaly se stále šťastny, upracováním příbytku dle svého vkusu. A podvečer odpočívajíce, shromážděny byly ve svém nejmilejším pokoji.

Tu ozvalo se zaklepání. Trhly sebou, divně uleknuty. Kdo to? zvolala velící Porcia.

Posel od proroka!

Lekly se tajemně ještě více.

Ale to nemůže být přece tentýž, kterého jsme z městečka A. poslaly! pravila Lesbie. Ten nemůže tu být ještě ani z Benaresu, natož od jihu, kam Dios odtáhl.

Doufám též, řekla Dita - ačkoli kol Dia chodí vše zázračně rychle.

Závoje!

Posel vešel

Dívky vykřikly. Byl to tentýž, zapamatovaly si dobře jeho přímou, zmužilou tvář. Bože - táhne nás to, táhne!

zaúpěla Rona, nevědouc proč. Posel položil na stůl list.

Byl psán Diovou rukou a zněl:

30/VII. 5 odp. sejdem se v C. pod D.R.

D.

Pod Ďáblovým Rohem! vykřikly a bledly - - -

Proč se lekáte? zasmála se Arga potutelně. Násilím nás tam nevecepe!

Pravda! oddychla si Ala. Nevím sama, co se to se mnou stalo. - - -

Duch Osudu zavanul to kol nás, zašeptala Argeste sestra. Co můžeš nám ještě sdělit, muži?

Proto - prorok zajímal se velice o Ďáblův Roh a vzkázal mně, abych v případě, že bych tento list ztratil, nebo vy nechtěly mu rozumět, sdělil vám, že volí, byste pozítří přesně v pět odpoledne dostavily se do vesničky C, - kde jste tenkrát den prospaly-, a že vám tam řekne, dovo-lí-li vám v hradě bydlet -

Žádné - dovolí, velí! dupla Ziata. Nejsme jeho otrokyně ani vojáci, a posloucháme-li ho, činíme tak dobrovolně.

Paní, to je ženský nerozum, na nějž muž neodpovídá!

Kde jsi jej zastihl? tázala se Porcia,

✓
V Benaresu!

✓
Jakže? Což neodtáhl 20. července na jih?

Odtáhl, ale - tvář Indova vzplála úžasnou hrdostí a nadšením - zničily nad očekávání rychle armádní sbor anglický, proti němuž se byl vypravil, vrátil se tam už zase se čtyřmi zajatými regimenty, aby rychle zorganizoval do Benaresu nově přibylých 6 000 povstalců!

Jen čtyry regimenty zajal? zvolala Ziata. Je to mrzák -

Ziato! zvolala Porcia vztekle. Nu počkej!

A ne? hájila se Ziata. Pořád jen nad armádními sbory vyhrává, místo co by měl porazit hlavní armádu, pizda takový, pecka!

Hanba tobě! vykřikl Ind, jemuž nadšení by bylo vyloudilo slzy z očí; jak může porazit hlavní armádu, když bojíc se ho jako opice tygra z dálky se mu vyhýbá? Nejsi hodna býti jeho ženou!

Kroť se, muži! zvolala Ziata. Tak ji má dohonit! A kdyby to nebylo možno, tak právě proto to má dokázat! Jen to je u mne člověk, který dovede dělat nemožnosti, ale tomu ty nerozumíš.

Mohla by ses krotit, děla Porcie, škodíš nesmírně prorokovi i nám. Zvítězí-li, jsme do smrti v bezpečí; podlehně-li, hrozí nám všem šibenice!

Jako bych já po něčem více toužila, než po šibenici! zasmála se Ziata, ale zkrotla a už nemluvila. - Nadhozený trest byl jedním z těch, kterých se vskutku bála.

Odejdi, statečný muži! velela Porcia.

Počkej, muži! pravila Ala. Porcie, neměly bychom tohoto výborného posla - víte-poslat do C. - místo sebe - ?

Cože? tázala se Porcia. Píše Dios, že chce se tam sejít s ním nebo s námi? Pravila jsem ti muži, abys odešel. Já zde velím!

Ale Porcio! řekla Rona po jeho odchodu, proč bychom tam jezdily, když tam nebudeme bydlet? Posel může sdělit Diovi, že tam nechceme, - a ničeho víc není třeba!

Proč? zvolala přísně Porcia. Předně proto, že on to velí, - nepostačí už to? Za druhé, všimni si slova: sejdeme se - to znamená, že Dios považuje rontontre s námi za zcela jistý, - a on nesmí se cítit zahanbeným dopadnutím věcí jinak, než jak jim vůle jeho velí. Za třetí vyžaduje nejpromitivnější slušnost, bychom osobně přišly se mu omluvit; touto malou nepříjemností splatíme jen malou část dluhu na hanebné své kolísání a komedii. Za čtvrté: víš jistě, nechce-li právě nevyzpytatelný Dios jednat s námi ještě o něčem jiném, než o hradě? A za páté. můžeme být šťastny, že jej zase uzříme. - On to píše a dost!

To je vše pravda, připustila Roxana, já jen proto jsem to uvedla, že bojím se, že nás ta příšera přece nějak vtáhne do sebe - Mám takové tušení!

V tom buď bez starosti! zvolaly všechny! -

Ale snad není nutno, bychom tam jezdily! zvolala líná Arga, která zlostně praštila sebou před chvílí na pohovku. Deputace dvou tří by postačila!

Nic! rozhodla královna. Může-li některá mít nepříjemnost, můžou je mít všechny! Nutná solidarita mezi námi a vůle sdílet utrpení sestřiček, možno-li nazvat utrpením, spatříme-li opět miláčka! Jedině snad Rona, jež byla konsequentní v odporu proti hradu, bych vyjmula, - a nanejvýš ještě Donu, - aby se tu Roně nestýskalo -

Já chci jeti s vámi! zaškemrala Donička.

Já také pojedu! pravila Rona, třeba se třesu při pomýšlení, že tu příšeru zas snad nad sebou uzřím. Dobře! D^uěla Porcia.

A teď bez meškání do růžového vozu!

Teď? ztrnuly všechny, když slunce zapadá? Vždyť dost času zítra ráno!

Nic! Což kdyby jako při jízdě semm postavily se nám překážky v cestu, takže bychom vůbec nedojely?

Pak nedojely bychom třeba ani, vyjedeme-li hned!

Lepší je lepší! Neprokrastinovat!

Sic vole!

Nic! Chome hlasovat!

Tento případ nespadá do kompetence parlamentu! Postačí zde královské nařízení!

Odporujeme! Dej hlasovat v otázce kompetence parlamentu!

K tomu byla Porcia únavou nucena. Bylo však nutno, měla-li být kompetence uznána, aby aspoň šest hlasovalo pro ni. Teď však hlasovalo pro ni sedm hlasů. V následujícím pak hlasování byly jen Porcia a Dita pro okamžitý odjezd, ostatní pro odjezd časně ráno.

Nu dobře? děla královna. A teď, obrátila se k Ziatě, která již delší chvíli hrála si se svým kapesníkem, - podej mi, drahoušku provaz s a březovou metlu, ať můžeme se pak oddat odpočinku.

Ziata šla, - ale místo toho vyběhal ze dveří: naprosto neměla chuť teď podrobit se velkému trestu. Ostatní za ní. V zahradě uspořádaly na ní honbu. Chycenou a zmítající se odnesly nazpět. Porcia zamkla nyní dveře a poručila znovu Ziatě, by žádané předměty přinesla. Ta chvějíc se, uposlechla; pak musela se do naha vysvléci, byla v pasu a kotnících přivázána k lavici, ručky jí k nohám lavice připoutány, a Porcia sama vysázela jí nemilostivě šedesát šlehů na břicho, prsa i na krk, s jednodominutovým přerušením v polovině. První půli vytrpěla dívka bez hlesu, ale hned při počátku druhé dala se do řvaní. Porcia šlehala pak svižně, že trestaná ke konci na několika místech krvácela. Pak musela takto spoutaná a nahá ležet ještě tři hodiny. Nikdy nebyla veselejší a jařejší, než když byla odpoutána. -

Vesele a s chutí vstupovaly do růžového pokojíku; bylo krásné počasí. Oděvše se opět batistovými prostěradly, udělaly

udělaly si pohodlí a daly se do pití.

Vůz vyjel.

A teď, pravila Leslie, ležíc na břišku a klátíc nahými nožkami ve vzduchu, uraďme se pohodlně, jak budeme s Diem mluvit!

Jaké pak radění, soudila moudrá Rona. Padneme mu kol krku, řekneme: Odpusť nám miláčku, že jsme tě zbytečně štrapicírovaly - a bude hotovo!

Nic! pravila Zlata, dnes velící, ležíc na zádech a majíc červené tílko ostentativně ohnaženo, oh tu chvíli na ně hledíc a trpitelcky něžně si je hladíc. To by nebylo ani chytré ani důstojné: Víš, že bude k pobytu našemu na hradě svolný? druhého posla jistě nepotká, jelikož tento jel nalevo od cesty z Benaresu k Rohu. Mač předčasně zbabělost svou odkrývat?

Já vymyslíla něco lepšího! Stavme se z počátku náramně kurážnými a dychtivými po hradě a skálopevnými v tom předsevzetí! Nebude-li svolný, omlouvejme divoce, abychom mu co nejvíce imponovaly! A když se mu konečně podvolíme, ozdobíme tím ještě krásné skráně své nimbem poslušnosti, trpitelkosti a lásky! ---

Všeho nadmíru ušlechtilé! zabručela Porcia.

Crimea laasno majestatis! zabručela zvolala Zlata. Ale já budu velkomyslná v tomto ohledu jako Fridrich Veliký, abys věděla! -

Vím i tolik, že vymýšlíš si od probuzení všechny možné záminky, abys mi včerejší šlehanici mohla oplatit, a že odpustila jsi mi jen proto, že víš, že královny naše netrestají urážku Veličenstva stokrát sprostší, než byla tato!

Však ty si taky dáváš pozor! zasmála se Zlata. Jen buď vždy tak hodná a krotká jako dnes! Avšak, milenko má, a smutně se k Porcii přivinula, neujdeš tomu dříve nebo později! Jen počkejte, vy tvrdé příčky, to bude slast! To bude bolest, sestřičko!

Als řvát nebudu jako ty!

Zlato, pravila Rona, tvůj návrh se mi nelíbí. Jak vás znám, mám strach. že po té cestě dojdeme - k onomu strašnému. Což když bude Dios svolný?

Tak budme, půl hodiny dělat hrdiny a tu najednou - nechte to na mně!

Pověsím se mu na krk a zvolám: my s tebou jen experimentovaly, - a fertig /!

Jen ať! kývala Rona povážlivě hlavičkou. Nedělejte to!

Nejspíš, pokračovala Ziata, nebude svolný - a považ, jak vysoko bude nás až do smrti ctít, když upustíme od svého rozhodnutí jen s poslušným sebeobětováním. Ale k tomu cíli nutno, aby druhý posel mu lístek neodevzdal. A rozhrnuvši plachtu i mávajíc kapesníkem křičela: Vůdče!

Přišel důstojník, velící nevelké eskortě. Muži! pravila Ziata, chceme, aby posel, jež jsme předevčíhem k prorokovi poslaly, poselství své nevyřídil. Pošli proto tři muže, ať podniknou za ním honbu a až jej najdou, poručí mu, aby se k nám vrátil a dal nám list náš nazpět!

Hned tři muže? Je to tak důležité?

Nanejvýš! Sděluju ti sub rosa, že nejádná se o nic menšího, než o spojenectví ruského cara s prorokem. Dostane-li list naše skupina nazpět, vtrhne nám na pomoc za týden do Indie 400.000 kozáků, nedostaneme-li, vtrhnou sem též - jenže na pomoc Angličanům! Budoucnost Indie odvisí od toho, dostaneme-li my, ne prorok, lístek ten! Já jsem totiž, abys věděl, prostřednicí mezi Diem a carem, jenž se mnou ještě před rokem den co den obědval a mne svrchovaně si váží! Ale nech si to všechno pro sebe, sice tě dá prorok zastřelit!

Důstojník se ušklíbl, neřekl ani slovo, - ale vyhověl. Měl od Purana rozkaz, stejně jako od Dia, vyhovět přáním žen, nebudou-li příliš nerozumné a očividně ve větší míře škodlivá.

Tak, řekla Ziata, svolujete k mému návrhu?

Souhlasily jednohlasně hlavně proto, že Arga vyslovila se proň. -

Bude-li pak Dios svolný, pravila Dita, myslím, že bude, On nepletě se do cizích věcí a nerad poroučí.

A já myslím, že nebude! zvolala Rona. Uvidíte, že hned řekne: čiré šílenství, zakazuju to! Z lásky k nám zakáže nám to jako moudrý otec malým dětem hraní se zbraní!

Hm děla Dita, on neví, jak ženám přísné zákazy a rozkazy lahodí. Ten filosof posuzuje dosud pořád moc jako blbec všechny lidi podle sebe, ten řezník národů je příliš morální!

Ale pro všechno, vypravila ze sebe Rona, opakujme si ještě jednou slavnostně, že stp j co stů j do toho skalního hnízda vlákat se nedáme a nenecháme!

Nenecháme! zvolala Ziata a po ní všechny.

Víte-li pak, promluvila královna, že právě teď zachvátila mne lítost, že tam přece jen nebudeme, - a heroická touha po tom! Rozumí se, že neříkám to jako návrh, - jen psychologickou zkušenostkonstatuji!

Já taky, já taky! začaly teď volat všechny po sobě až na Ronu a Argu. Věčná škoda, že už nesmíme!

MLčte! zvolala Rona. Za to zasloužily byste všechny! Ale hleďte! Skutečnost je ctnost, stálost taky. Lépe mít něco dobrého, než nic, lépe mít zrak a nemít sluch, než nemít ani zraka, ani sluch. Já jsem zbabělá, ale pevná ve své zbabělosti; vy zbabělé a při tom kolísavé, tak kdo je lepší? -

Nejely rychle. Bylo projektováno, že do dvou hodin příštího dne mají být v G., nechtěly se dlouho v otrávené sféře Rohu zdržovat. V noci však strhl se liják zas a trval celé příští dopoledne. Následkem toho byly cesty v takovém stavu, že vůz mohl většinou jen zcela pomalu se pohybovat. Proto dorazily do onoho městečka A., kde odbývalo se tenkrát ráno zajímavé hlasování, teprve ve /8/ hodiny. Scházelo 12 km. Dívky se rozhodly, ač velmi nerady, že urazí je na koních.

Vyjely, ale za čtvrt hodiny, dorazivše k větší řece, spatřily, že most je stržen. Proud byl tak dravý a hluboký, k přeplutí se neodvážily. Hodinu cesty proti proudu byl jiný most. Nedorazily k němu po polomočálovitých cestách právě brzo. Za mostem tím bylo jim jítí přes půl hodiny roklí a vés-
ti koně za sebou. A když se z ní dostaly, bylo již půl šesté...

Teď bylo počasí jasnější. Ďáblův Roh, 10 km vzdálený, působil málo děsivě. Vyjely prudce po dosti dobré cestě. Ale za několik minut přihnál se od západu ohromný, nízký mrak a hora zcela zmizela - -

To není bez významu! děla Arga Porcii. Ale mlč o tom! Kdybychom byly přišly včas, věc by jinak dopadla! namítala Porcie.

Řítily se blíž a blíž - a ona tajemná nálada zmocňovala se jich opět; dnes ovšem velmi slabě. Když byly půl hodiny od G. vzdáleny, viděly jak Saib, jenž s Mahmudem výpravu doprovázel, přijel k velícímu důstojníkovi a něco s ním mluvil. Důstojník kývl a Saib s Mahmudem odjel nalevo.

Co to asi bylo? tázaly se.

Hn! řekla Leslie po chvíli, víte, co mne napadlo? On bojí se snad vševědoucího oka Diova!

Zda-li pak na nás dosud čeká? děla Dita, Bože, za několik minut už šest!

Asi! pravila Arga. Tam před námi stojí vojsko, - patrně jeho patronilla!

Prorok? otázala se Porcia, zastavivši koně před vojskem.

Byl odpoledne v hradě. Už dlouho čeká v G. na vás!

Co víš ještě?

Když jsem jej před půl hodinou viděl, ležel v trávě a kreslil si Ďáblův Roh!

Bože, - cn už s tím počítá! zvolala Rona, když Porcia to družkám oznámila. Držte se, držte se, nebuďte blbé!

Objely pahrbek, vesnice G. ležela několik set kroků před nimi. A za chvíli rozeznaly na mokré trávě na břiše ležícího a píšícího muže s tváří temně hnědé barvy, jaké žádná jiná lidská tvář nemá.

Povstal, když se blížily - již jej dobře rozeznaly -

Kdykoli tu tvář zřím, pravila Rona chvějíc se, je mi podobně, jako když po týdny trvajícím, podmračeném počasí zasvitne náhle slunce! a napadá mě při tom vždy: přece jen je něco vskutku vznešeného, božského ve světě!

Kdykoli ji spatřím, vždy zdá se mi být jinou a vždy mne překvapí a udeří - jako bych jej nikdy nebyla viděla! promluvila Dita. Jak musí působit na vojáky! Tajemství úspěchů jeho spočívá z valné části v jeho tváři!

Stojí-li on přede mnou, děla Leslie, a hledím-li v ni, jest mi, jakmile tento člověk vykročí, praskne celá pevná kůra zemská pod chodidly jeho! Ó, jak jsme šťastny, že jsme jeho majetek!

Ó miláčku můj! Ty veliký! vzkřikla Dona a tvář její vášní byla děsně změněna.!

Ó bože, zšeptala si Rona, co on bude teď chtít, to ony, jako každý člověk udělají! Ó kéž by nechtěl ten hrad! Jen o to se jedná! Ach ano, ano, jen o to - - -

Seskákaly z koní a vrhaly se na milence. Ale ten poceloval je dnes nadmíru studeně! jedním tahem ruky stiskl jim všem bradičky. Jen Argu políbil. Toto hned zpočátku je dopálilo. A zase zaslechly jeho tajemný, řinčivý hlas. Ukazuje směrem k Ďáblůvu Rohu, mluvil ne zlostně, ale nanejvýš vážně:

Zajímavé, singulární a v dobré pozici. Já sám nepohrdl bych pobytem tam, kdybych měl čas. Ale vy, nádobičky strachu, tak brzo se dostavivší? Vyvedly jste mne zase aprílem! Když jsem zdola ha hrad hleděl, pomyslíl jsem si: zase se hrály mně jednu ze svých komedií; když jsem tam vešel: tres-tuhodné darebáctví! A rozhodly jste se pro to v záchvatu bláznivé bujnosti, teď jistě řeknete: rozmyslily jsme si to. Proč pořád vtíráte se kam nepatříte, jako osamělý chodec do plesu aristokratů? Proč bláznivý brabec napodobí stále orla? Zbabělá žena je spoň něco, žena která chce být hrdinou, je méně než nic, ubohé hračky mé!

Všechny oněměly. Porcie silně zbledla, Ziata, Dita, Leslie začaly zoubky ve rty, Arga, nevšímajíc si ničeho, ulehla na bříško a četla Diův manuskript - metafyzický to článek. Nejdříve se ovšem vzpamatovala Ziata. Její zamračenost vystřídala rychle skurilní hra svalů, - nabrala dech a spustila takto:

I ty trhane, velbloude, zbabělče! My prý nemyslely jsme to vážně! My prý jsme si to rozmyslely! Hahaha! Sestřičky! My, pecko, byly v rozhodnutí svém pevné jako skála, jako slunce! Taková třtina bude nás podceňovat! taková břecha nedokvašená! benarecký sládek mizerný! Ani pořádné pivo neumíš vařit - jak mně bylo po něm nanič --

Není to pravda, miláčku, zvolala Rona ustrašeně.

Od věčnosti nebylo lepší pivo uvařeno.

Lež je to! křičela dál Ziata. A Argo, že chceš koukat na čmáraniny lecjakého analfabeta!

mlč už laskavě, slečno Thersitova! okřikla ji Ziata. /9/

I Bohové vždy rádi čtou co napsal člověk! děla Arga.-

Nezdržujte Dia! křikla Porcia.

mlč, troube! zvolala náhle Leslie.

Což nechá se on vůbec něčím zdržet? Hleď! usmívá se! Kde by našel podobnou menažerii?

Die, promluvila Porcia, je nešlechtné, že vytýkáš nám naši ubohost! U každého je to nepřekné, u muže tvé velikosti více než hnusné! Nemohu najít slov, fi na tebe! Orel, který by se smál a vytýkal vrabci jeho znalost, byl by ještě horší než ten vrabec! K mužům se tak nechováš, ale my ženy jsme už

k tomu odsouzeny, aby nás vznešené pokolení mužů jen bilo a na nás se vozilo, bůh ví, proč? Třeba jsme ubohé, myslíš, že netrpíme svou ubohostí? Já aspoň činím co mohu, abych byla lepší - a ty - ty-

Zaštkala a otočivši se k Diovi zády, odešla stranou.

Ubohost je bídností, mizerností, slabost prolhaností, zkažeností, zkaženost vždy nestoudně protenciosní, protenciosnost červa vždy velmi ošklivá!

Nic se vám nevyčítá, jste jen jako štěnice rozmačkávány; ne vysmívány, jen vyhlazovány jako ožralý otrapa, který usedl na královský trůn; bohové nejsou velkomyslní k červům, protože jich nevidí. Žena je nejneodpudivější, vše i mozem muže pronikající smrad, nejsmrduťejší ze všech štěnic. Hanebnou existenci jiných žen ospravedlňují porody; co vaší? vy nedokrevné vaječníky, vymrskané pole, jedovatě vonící květy bez plodů, hibridy amfibia, tlachavé opice, hříčkující hříčky, světélkující shnilé močály! Řádnými matkami nebudete, neboť děti vaše budou cvrklé plody dekadenců, - a cenu sobě nemáte! Co jediné může jí dát ženám jako vy jste: heroické sebespálení! Toho schopny nejste a potácíte se jen a hniјete ve své hnilobě!

Do řeči vložil Dios polovinu oné své transcendentální vznešenosti, která každý jakyk spoutala. I velkohubá Ziata nemohla chvíli naléztí slov. Byla bledá, stejně jako Porcia, Ala Dita, Lesbie. Rona se chvěla a oči její byly zděšeny; Dona se chvěla a oči její hněvem jiskřily. Dios přistoupil k Roně a políbil ji. A tu teprve zvolala Ala trhaně:

Poslouchej, poslouchej, to už je přece moc a hanebně od tebe, fuj! Šsam sice jenom ženský pes, ale něco vyššího ve je přeci ve mně, já si to líbit nenechám!

Já tě, Die, zastřelím, zastřelím! vzkřikla Donička, až jí hlásek selhal a povznesla svou malou ručnicí, ale hned ji odhodila a s pláčem na zem padnuvši, skryla tvář.

Die, ty nás nemiluješ, mluvila Lesbie s násilím, a my nejsme tak špatné! Kdybys do nás - vívi-děl- já- ty, ty, - Ježíšmarjá, já se zblázním! A dala se do usedavého pláče.

Jak můžeš vědět, že tam nechceme bydlet? zařvala tu Ziata jako furie. Mluv, žvaň! A kdybys vypadal ještě vznešenější kdybys byl i skutečný Bůh a ne pouze ožralý otrapa, vetřevší

se na trůn jeho, neleknu se tě, hanebný ukrutníku!

Die! zvolala Edita. Máš pravdu, že jsme kolíslay, - k čemu tu komedii? Ale víš, že tam přece jen nechceme bydlet? Sestřičky - ? A rozhlédla se tázavým žhnoucím pohledem po planoucích tvářích družek. Oči všech počaly mžikat, těla se trhat - ale mlčely dosud..

Už to začíná! zašeptala si Rona, Bože, bože, teď záleží jen na něm -

Tedy chcete? zasmál se. Těší mne, jenže se bojím že mně to zkazíte! Chcete, to u vás stačí, že za minutu nebudete chtít. Jakmile můj vyjede, začnete řvát počkej, přece jen nechceme.! - nebo v nejlepším případě tam půjdete a za čtvrt hodiny zas seběhnete. Dost hnusné komedi/ Žalostné kreatury! .. K jezeru!

Do hradu! zařvala Ziata divě a povznesla ručku, jako by v ní držela válečnou korouhev. Až do teď, Die, byly jsme rozhodnuty, že tam nepůjdme, hrály jsme vskutku komedii -

A teď tragedii! vzkřikla Porcia. Ať všechno utrpení zřítí se rázem na mne! Třeba samojediná tam budu bydlet a dřív než měsíc uplyne, nesestoupím dólů, leda šílená, přísahám, Die!

Jakou cenu má ženská přísaha? děl obvyklým svým hlasem. Jako měníš předsevzetí, zrušíš i přísahu, bezectná!

Já tě zastřelím! vzkřikla zas Dona divě směšně. Bídáku! řvlay Dita, Ala, Lesbia i Ziata. A tu přiskočila k němu též Rona, bleďa hněvem, rozpaky i studem.

Jdu tam, jdu, třeba sama! Jsem zbabělá, ale právě proto! Ať, ať, ať! Ať vidíš, ty velký, nešlechtěný, že žena, třeba sebe bídnejší, není pouze hříčka, že má přece jen aspoň trochu cti a hrđosti!

Do hradu! řvaly všechny šíleně. Dios na ně hleděl se svým nepopsatelným laskavým úsměvem podobným poněkud tomu, s jakým hledíme na nepatrný filigránský svůj revolver, který se právě znamenitě osvědčil. A rychle mluvil, skládaje na svého koně hbitě spoustu věcí, po zemi rozházených:

Úmyslně jsem vás sem dohnal. Mně ono "skálopevně" přivedlo na tento plán; děkuju za ně; když lístek přišel, byl jsem právě v mrzuté náladě jaká jednou za měsíc mne napadne na čtvrt hodiny; smích zničil ji ihned. Víte, že věřím v božskost

ženy; její zkaženost ji teprve dokazuje, leč je božská, po nejvyšším touží jen nejnižší. Nic krásnějšího nad krásnou, heroickou ženu: toť sňatek dvou dcer nebe: krásy a vznešenosti - zpravidla nepřátelských. Hrdinství je matka smrti: zrodily jste se, abyste zářně zemřely; nevzpírejte se nejčarovnějšímu, čeho člověk může dosáhnout matky nejste, jste děti: jste cíl. Shořet jako diamant! - Uspořím 3000 vojáků, 2000 uhájí tuto horu desetkrát déle, než 5000 ony pahorky. A chci vás mít sebe důstojnými. Stanete se tím stejně, zničí-li vás ten pobyt ve výších, jako povzne-seli vás. Sestoupíte-li za měsíc, bude azur jejich zářit kol vašich vlasů, utrpení vytepá tahy vaše ve větší pevnost, děs zduchovní vaše oči. Klesnete tam hluboko, vyšší sestoupíte. Stanete se Mněpožívatelnější, spanilé stínečky! Všechny doliny musí k Mým výším, jen hvězdy Chci mít kol sebe, vše kol mne musí dýmantově vzplánout jako ve Mně. Silný jsem dost, abych nejen své neprostorové, ale i prostorové myšlenky boží rukou k nebi hnal, bych zemi sami pozdvihl a do slunce ji vrhl, čině okamžitě, k čemu lidstvo by potřebovalo statisíciletí! - Pozitří do hradu, všechny rozkazy dány, za tři týdny vás tam navštívím! Ty, Rono, chceš-li provázet mne teď do Kalkuty, půl minuty rozmyšlení!

Rona vytřeštila oči. Bože, bože! zašeptala. Je to tak svůdné... Ten hrad - , - a ta čest pro mne, jen pro mne! Ale co to mluvím? Vždyť je to naopak strašné ponižování mne, - já tedy jsem se nenarodila, abych v záři zemřela.-

Do Kalkuty? zvolala mezitím Porcia se zářícíma očima. A kdy myslíš, že tam tak přibližně vtáhneš?

Přibližně kol druhé hodiny odpolední 12.srpna.

Ale hlavní anglická armáda bude -

9. srpna zničena, Rono.

Ne, děla a slzy měla v očích. Nejsem-li hodna shořet jako diamant, ať pojdu jako pes!

Ať diamanty aspoň rodím, pravil, ukazuje na Lesbií a Donu. Je to méně?

Je to více! zvolaly dívky a Rona se zcela upokojila; trvala však na svém:

Ne, pane, odpusť!

Pohládl jí tvář a jal se celovat ostatní. Jako celník spoustu nahromaděného zzoží ohmatává, cejchuje, odhazuje, tak, ale rychleji odbýval a odhazoval Dios své ženušky,

prokazuje každé zvláštní, jí právě milé laskavostí, čině tuto mechinální práci s větším požitkem, než obyčejný milenec když v ohni vášně dívku svou poprvé obejmě. Byloť u tohoto aktivního muže jednání s cítěním srostlo, nic nebylo mu požitkem, organizování a komandování. Posléze uchopil Argu, stále na bříšku ležíc a teď čekavě naň hledíc, levicí pod prsy, zdvihl ji k sobě ze země, posadil si ji na pravou dlaň a zuřivě líbal. Bolestí a slastí skučela, - a vykřikla, neboť prokousl jí aby rty úplně. Slzíc, tím vášnivě jej líbala, až za chvíli byla ústa obou samá krev. --

Pak vyskočil na koně, ohromného, štíhlého. abnormně jako tygr dlouhého, zebrovišě pruhovaného, se zcela nekoňským, divokým výrazem v tváři, jež lišila se od tváří jiných koní jako tvář divoké kočky od tváře kočky domácí. - Položil mu dlaň na čelo, kůň učinil neuvěřitelný skok a již zmenšoval se příšerně rychle. Za deset minut zmizelo divné zvíře a divný člověk jako vidění v lese, jeden kilometr vzdáleném, -

- -

Zůstaly samy. Jako v polosnu usedly na trávu. Neodvažovaly se hledět si do očí. Duch jejich byl chaos, vším možným zmítaný. Co se přihodilo, zdálo se jim být fantomatickou, rychle přelétnuvší bouří. Mlčely, na zem hledíce, některé stíraly z Argy krev. Ona zaranžovala je tak, že vesměs zády byly obráceny k Ďáblu Rohu, skoro až k úpatí dosud mraky oděnému.

Ten chlap, ozvala se konečně Ziata, považuje nás za své pouhé barevné myšlenky a nic nad to. Je to k zlosti a k smíchu. A přece on sám není při tom pranic směšný - naopak ten praktický solipsista právě tím imponuje.

Kdyby slunce, vybočivši ze správné dráhy, začlo vesmírem bloudit, přestalo by být sluncem? pravila Porcia. Nestalo by se tím naopak zajímavější, nehleděly by zraky všech častěji po něm? Bloudění vadou? ^uyslím, že nejvyšší otností -

Neuvěřitelně! děla Dita. Myslela jsem, že praktický berkeleysmus, tato revoluce lidského ducha sans comparaism, bude dílem statisíciletí, - a tento démon dokázal to ihned!

Jen z menší části, řekla Arga. V duchu jeho je stále přítomen, vládnouc, myšlenka: co vidím, jsem jen já,; a pak doveče v hlavních rysech aplikovat jí dobře vždy na to, co se děje?; toť věcí jen zdraví a ovšem výšky ducha. Ale všechny

podrobností, tj. dosavadní externí pudy lidské, žijící v něm pořád stejně silně. On však nevidí tento rozpor mezi všeobecným svým nazíráním a všemi svými pudy, neboť nechce ho vidět! Dovedl myšlenku naně zaplašit, jako dovede zaplašit každou myšlenku, kterou nemůže potřebovat. V tomto zázračném harmonickém duchu může skálopevná víra v něco bydlet hned vedle dokonalého vědomí, že víra je tak lživá. On věda, že praktickým egosolistou dosud není, věří, že jím jest - a následkem toho jest jím téměř.

A zase zmlkly. - Pamatuješ, Zžáto? řekla konečně Porcie, pravila po hlasování na ostrůvku: slyším zvonit hrany všemu vyššímu, co v nás jest. Nuže, tento bůh vzkřísil to zase z mrtvých. On vstrčil nás do našeho nebe. Jak jsem mu vděčna! Zdálo se mi stále, že bojuju hlavní bitvu svého života, - že nezvítězím-li, - byl můj život planý a daleká posmrtná budoucnost osudově otrávená.

Dobře se stalo! pravily všechny a zmlkly zase.

Mezitím počaly se mraky trhat. Zjevilo se rudé slunce, tři průměry své nad obzorem. Rudá plocha za zády dívek se zvášila, mrak nad ní bělal se stále víc... A náhle objevil se vysoko nad patou hory kus azuru, šířil se - a pojednou seukázala těsně vedle něho zelená skvrna. Zmizela zas, - ale hned zjevila se místo ní uprostřed malého nodrého kola divá rudá věž, - vysoko jako slunce v červnu o polednách a - a pod ní strašný hrad, - jako zázrak, jako nebeská fata morgana. Zmizel zas. Ale v mracích pod ním jakoby vše vřelo, kypělo. Jejich stále bledší barva nabývala, místy divně hnědého odstínu, - a tu zjevilo se mezi nimi několik krvavě rudých skvrn. Rostly, nové se tvořily, - a za chvíli vypadalo nebe za zády dívek jako nesmírný rudý prapor, posypáný ohromnými vločkami sněhu, - něco amorfního, immárního, pitovrného, víře nepodobného. Tu zavál prudký vítr, vločky rychle odlétly nebo roztály, - a pekelná hora, jejíž pata byla teď jen dvěstě metrů od žen vzdálena, stála zde jako

náhle ze země vyvřelá, jako Dantův Satan, kůru země prora-
zivší jí dosud oděný a nehybně kol se rozhlížející, -
řvala zde celou svou ohromující hrůzou.

Mně je divně úzko, jako tenkrát, když jsme sem ráno
přijížděly, pravila Bona a instinktivně se ohlédla. Vzkřikla -
a křičela dál... Hrůzyplnýma očima hleděly všechny v zad.

Zas ji vidíme, řekla Zista. Ó co strašného je v tom znovu-
spatření! jakoby zjevil se mrtvý, jenž usmyslil si věčně
mne pronásledovati! A teď, vzpoměňte si, bože - strašné!
Já vidělalž ji již kdysi před narozením. Tenkrát - ne, marno!
už na to nevzpomenu! Ale jaký hrůzný blesk to mnou projel?

Mnou rovněž! zvolala Dita. Jako bych tenkrát byla zde
nechala cosi hrozného, rozdělaným, jako bych zbaběle byla
utekla, - ale člověk ničemu neuteče... Dluh musí být
zplacen. Vše si musí člověk odbyť. Zase zde ta hrobová hrůza
a kategoricky káže: čín, co ~~umíř~~ musíš!... Je mně vznešeno
v duši. Chci se očišťovat od bídné ženskosti. -

Je v tom osud! Pravila Lesbia. A vládne námi, námi samý-
mi. Vše činíme dobrovolně a myslím, že i dobrovolně vždy
umíráme, - Je v tom osud, používající všeho možného nátlaku
na nás slabé! Kdyby byla hora bývala viditelnou, když jsme
sem přijely, ó myslíte, že by ušlechtilé naše vzplání bylo
v nás ubohých zvítězilo nad touto hrůzou? nad pekelnými
pocity, které teď právě zas ve mne vlila? Ó ta děsná hrůza,
která nás tam omráčila - a teď - a teď - celý měsíc -

Zděšeně stulily se k sobě. Zuby jim drkotaly... Ta hrůza
nemoci, umírání, rozkladu, hnití v rakvi! vzkřikla náhle Porcia
a bezděky sepjala ruce -

Pojďme odtud! pravila Ala. Vždyť je to k nesnesení!

Nic! volala Arga. Jak chcete měsíc strávit v zahradě,
když ani pohled naň z dálky nesnesete? Otužujme se patřením
naň!

Ano, souhlasily a lomcujíc se, hleděly bez ustání na pří-
šeru. Nebe vyjasnilo se úplně. Slunce však zapadlo. Divné
ticho zavládlo v pustém kraji. Siře, vlhce podzimně zněly

hlasy vojáků z povzdálí, jako hlasy dřevorubců za deštivého dne z strašidelného hvozdů. Smutné páry křísily se z luk a lesů jako duše vampýrových umrlců, večer z hrobů prosakující. Vše nabíto bylo duchovní elektřinou, trapně chtělo se vybit, však nemohlo. A dívkám bylo, jakoby nepravdivý, černý, hustý, nitkovitý déšť padal kol nich, mučivě narkoticky na zem, na níž pod jejich nohama vystupovaly obludné duchovní podstaty -

Pro boha! někdo strašný seří mezi námi! Vzkřikla Dona.

Bílé postavy blíží se k nim ze všech stran!

Vykročily všechny. Nic to není, to činí jen strach, chlácholila je Porcia zoufalým hlasem. O bože, bože! Kde je zas má odvaha?

Ó co jsme to udělaly? dala se do pláče Rona. Ta neodolatelná hrůza rozmačká nás to je jisté! Ó sestřičky - snad - víte?

Hleděly na sebe a až příliš zřetelně mluvily oči jejich, že nevyslovený návrh Ronin jde jim ze srdce. Ale náhle skoro současně zvolaly: Ani slova už o tom!

A která se dnes proti tomu prohřeší, dostane ihned sto ran tlustým prutem na záda a zítřejšek ztráví těsně spoutaná a nahá na špičatém písku v temné komoře! rozhodla královna.

Ano! zvolala tu i Rona s ostatními.

Vzhůru! volala Arga po chvíli. Budeme noclehovat a zítřejší den ztrávíme v A., tři hodiny odtud, až se lepší náladou obrneme proti nastávajícímu měsíci.

Vsedly na koně. Páry vystupovaly hustěji. Směrem od hradu přilétl orel a zmizel v lese, sto metrů stranou. Hleďte, hleďte! vzkřikla Ala a Zista, hledíce za ním. -

Vykřikly. Nad korunami stromů pomalu plula stříbrně bílá postava krásné ženy s mrtvolně však ztrnulým obličejem. Hleděl na dívky, štíhlé ruce dávaly jakési znamení. A hned vidina zmizela. - Ale dívky měly nohy jako dřevěné...

Snad to byl jen zvláštní, mlžný útvar, žašeptala Dita. Ale vpřed, vpřed!

Odjely. Červánek zahynul. Jiskřivá noc zavalila kraj a učinila hrůzy Dáblova Rohu neviditelnými, změnivši jen v obrovitý stín na širé obloze. Ale netoliko smysly vnímá duše. Stále a stále padal neviditelný, černý, hustý, nitkovitý déšť mučlivě narkoticky, rozdíral duše živoucích a nutil, rozradostňoval duše kamenů, vod a rostlin, je nadějí a touhou po bujnějším rozletu naplňuje. A Čas, všemohoucí a nicotný, v šílené jednotvárnosti ubíhal, letěl, plížil se ve věčné Nic, jímž je sám, a směšně zvonil vuších žijících rolničkami v posměch všeho Bytí... -

Avšak svět nebyl by tak veliký a vznešený, kdyby nedovedl být současně nicotný a směšný, - -

Já už dál nemohu! zasténala Rona. Zas úplná noc - vždyť je to už k zbláznění! Lehněme si a umřeme!

Ano - spěme! věčně spěme, zahlaholila Arga, klesajíc z koně, ale skoro hned zase se vzmužila. Né! vzkřikla. Kmitla mnou vzpomínka, že musíme teď pospíšit, - že ještě jen maloučkou chvíli nesmíme popustit, - že co nevidět můžeme být trvale spaseny - - co to bylo? - nevzpomenu již, ale švihla mě nemilosrdně ubohou svou duší jako bič, - dále! Oh!

Hrdině stoupaly výše. Z dále zaznívaly známé příšerné steny..

Rychle! křičela Arga. Zeď připomněla jsem si zas, že možno, že budeme od duchů rozsápány, nepospíšíme-li si co nejvíce - hrůza! Rychle, rychle!

Konečně strachem i únavou téměř omdlévajíce, dostihly hradu a hned odebraly se na lože. Noc byla hrozná. Nezamhouřily oči dříve, než slunce vyšlo. Po celou noc trápily je hned záchvaty náhlého, panického děsu, hned válely se jim v mozcích obludně šílené představy, hned rozdíraly je výčitky svědomí. Několik hodin, stuleny bázlívě, křečovitě v jeden potem mokrý chumáč, na jediném loži, zoufale plakaly. Byly by prchly, kdyby se byly mohly odhodlat aspoň k povstání. Konečně usnuly spánkem plným strašidelných snů. Ale již za dvě hodiny se probudily.. Slunce zmizelo, víchř šelval ponuré mraky po obloze a trhal jim těla.

Byly v náladě co nejhorší. Všechna slast věčnosti nevyváží tuto noc! řekla Leslie. Jsem proto, abychom, nebude-li to dnes lepší, odstěhovaly se beze všeho. Čert vezmi všechna předsevzetí, kde to má snášet?

Ano! zvolaly všechny mimo Argu, nedbajíce, že na to dnes byl určen trest.

Celý den prochodily, prohlížejíce každou skulinu, zpívaly, tančily, - ale večer, jak by jim někdo nohy podrazil a hrdla stáhl, ztichly, svlékly se do kalhotek, neboť bylo vevnitř velké horko a rychle ulehly.

První čtvrt hodiny bylo to obstojné. Strach měly sice veliký dost, ale ne větší, než včera. Temně však cítily, že něco hroznějšího než dosud číhá kol v hloubi duše - -

Obloha byla jasná. Nevysoko nad východem tkvěl malý mráček v podobě polokoule..

První čtvrt! řekla Ziata. Už jste si všimly, jak příšerný je měsíc ve dne? Je ve dne jeho místo na obloze? Rozhodně ne, jako nyní umrlce na světě, na světlo slunce. Ve dne měsíc jen straší, to je celý jeho smysl - Ó, kolik strašidel slétá s něho na zem! Strašný pohled naň! - proč musíme jej mítí společníkem? jako bychom mrtvolu v posteli měly.

I dej pokoj s bázlivými řečmi, aspoň teď! zlobila se Leslie. Ale, ten měsíc, - Ó, ty neviditelné, příšerné paprsky, které vnikají v mou duši - Bože, v tu chvíli jako bych na vše zapomněla, - a teď si uvědomuji: kde to jsme - a kdy to zde jsme? Och! Ty noční preludy, krvácející - -

Rona dala se do křiku a Dona též... Strach všech stoupl.. Již byly by utekly, tu skoro rázem ustoupil strach divné malátnosti. Byly jako opilé, ospalé, narkotisované, lhostejné ke všemu.

Co se to se mnou stalo? řekla skoro blábolivě Porcia. Zase nějaké zlomyslní duchové usadili se v mé duši. - Anebo jsem opilá? Jak dlouho tu jsme? -

Budeme spát! skoro šeptla Rona. Nespaly jsme včera. - Ale ach! Co to tu mluvím? Vždyť by nás strašidlo - ani brátnit - spěme jen! Ať je to jak chce -

Ano! souhlasila Arga. Ať je to jak chce. Čert vezmi sílu vůle! Lenost je lepší.

Něco mne neodolatelně tlačí k zemi? mluvila Leslie. Ale děsivé pocity noří se přec ve mně, - tak tiše temné, - či není to pravda? Čert vezmi vše! Ten měsíc... Co to ve mně zvučí... Něco se ve mně zdvíhá... Něco se ve mně blíží --

Ve mně také! zvolala Dona a trhla sebou prudce - Oh! jak by švec kopytem po mně házel! Noří se to - co to bude - příšera se blíží - och! utečme!

Ne - ne - nemůžeme - marno vše! vydechla Dita, bílá jak prapor. Už je to tu - nepustí nás to - poutá mně to údy, - je to strašné, blíží se to, - musí, musí to přijít - och! slyšíte?

A vskutku zaslechly všechny z neznáma přicházející divný šelest - Nestupňovatelná hrůza, a přece ne jasná, ale narkotisovaná jako ve snu bývá, tím však hroznější svázala jim údy... A šelest chvíli ne slyšitelně, ale psychicky vzrůstal, - to hrozné se neodvratně blížilo, - a tu -

Stěna se rozestoupila a vstoupili dva lidé: pán asi padesátiletý a paní o něco mladší, v evropském oděvu... Dita vykřikla a Zlata, Ala i Porcia po ní - zbraně! zvolaly. Ale jen trochu sebou trhly - a hned zůstaly strnulé - Ostatní se zděšenými očima na to hleděly -

Prosím, vzácné dámy! pravil pán, klaně se bezvadně jedné po druhé, neračte se lekati, že tak náhle jsme vstoupili. Prosím za odpuštění! Ale již dávno jsem si přál oplatit vám vaši ctěnou návštěvu - a dlouho nenaskytla se mi příležitost. Konečně mohu zdvořilosti učinit zadost!

Velice mne těší, že vás zase vidím, dámy! klonila se paní rozpačitě jako špatnýmsvědomím spoutána, usmívajíc se -. Nikdy nezapomenu na vzácnou vaši návštěvu!

Těší nás! ujala se slova Arga třesoucím se hlasem. Račte vzít místo!

Prosím, prosím, řekl pán, nehledě však na Argu, ale stále jen na Ditu a usedl na jednu z četných židlí, asi šest kroků od pohovky, kde dívky ležely.

Děkuju uctivě, hrbila se paní a po delších ceremoniích rovněž usedla.

Lekly jsme se proto, že jsme právě v nedbalkách! vypravila Leslie.

Ó! ó! ó! to nevadí! ujišťoval pán horlivě. Absolutně to nevadí. - Proč neudělat si pohodlí, inter lares et penates? Sluší vám, krásné dámy, tento koupací oblek velmi roztomile!

Velmi roztomile, vskutku! opakovala paní.

O! Bože můj! jak ten čas plyne do moře věčnosti! promluvil pán joviálně. - Kolik let to už uplynulo od onoho krásného, jasného, nezapomenutelného dne, kdy poctily jste nás svou návštěvou!

Je to právě čtyry roky, řekla Arga, teď už zcela pevným hlasem. A vskutku je ten nezapomenutelný pro mé sestřičky, které u vás byly - a ještě více pro vás, pane plukovníku!

To rozhodně! řekla Ziata a násilně se rozchechtala. I do ostatních vjela statečnost. - Hrůza a ospalost zmizely a ustoupily nepopsatelné náladě, hned vyzývavá, výsměšná, hned zase děsící se, nejistá, chaotická, pološílená -

Řekněte nám, jak vám bylo? zvolala Ala.

Raději, jak vám je teď, když na tu komedii vzpomenete! zvolala Porcie.

Byl to bod ode mne, pane plukovníku, co? skoro zařvala Dita. Jak je vám, hehe! mluvte! Čert vezmi výčitky svědomí! Hahaha!

Ale co to mluvíte, milostivé dámy? kroutil se na své židli plukovník. Nerozumím ani slovo - jste ovšem rozčileny neohlášenou mou návštěvou, odpusťte nám!

Račte nám odpustit! klonila se paní. Ale Ditě se zdálo, že vidí v ztaku jejím náhlé vzteklé vzplanutí, vzteklé blesknutí -

Výborně jsem se bavil, milostivá, pokračoval plukovník. Opravdu neobyčejně - Jak potěší duši člověka, uslyší-li v dálkách krajích svou mateřštinu -

Náhle rozestoupila se stěna zas a vstoupil jiný pán v prostředních letech. - Porcia vykřikla. -

Prosím, promiňte! klonil se rychle příchozí jí i ostatním. - Ráčíte mne znát? Ten ubohý soudce ze Špnělska, který chce a nemůže. Od doby, kdy jsem měl čest navštívit vás, vždy jsem toužil horoucně sejít se s vámi opět - Och! bylo to zajímavé setkání! Takové stojí za život!

Buďte nám vítáni! Zvolala Ziata, ale my budeme zdvořilejší, račte vzít místo! Prosím, jsem hluboce zahanben! Smím prosit,

abych byl této dámě a tomuto pánovi představen?

Pan, plukovník britský a jeho spanilomyslná choť! zvolala Porcia vzteklým hlasem.

Plukovník, jeho žena a soudce povstali, klonili se, tiskli si ruce, usmívali se líbezně, jakoby se nejvíce na světě milovali.

Těší mne, těší mně, těší mne, mluvil joviálně bodrý plukovník. Já a vy, pane můj, jsme si blízcí - zajisté! Mým povoláním je bojovat proti nepříteli vnějšímu, vašim proti vnitřnímu. A nevím, nevím, čím povolání jest ušlechtilejší člověčenstvu. Tvrdil bych skoro, že vaše. Kdyby láska, kterou Kristus hlásal, vě světě panovala, zajisté nebylo by válek, a já stal bych se zbytečný. Ale lotry uvnitř společnosti neškodnými činit a hubit, zůstane vždy povinností každého poctivého člověka. Jak často řekl jsem si: raději bych nepřítele svého jako bratra objal, než abych naň jícny děl mířil, kdyby nebylo železné povinnosti, nutnosti! Neboť i nepřítel zasluhuje respektu! Ale zchátralý, krvežíznivý ničema ohledu nezasluhuje.

Osměluju se vám, pane plukovníku, v jistém směru odporovat! řekl soudce. Zločinci zasluhují někdy též respekt, ba úctu. Měl jsem co jednat se zločincem, které bych bez rozpaků daleko cennějšími, mužnějšími, důmyslnějšími, samostatnějšími lidmi nazval, než největší část tak zvaných poctivých lidí -

Mluví docela rozumně! zašeptala Lesbiá Porcii.

Ale sotva to myslí doopravdy! odvětila tato. Máte dozajista v jistém smyslu pravdu! pravil plukovník s plnou sebejistou důstojností, s níž ten, kdo je rozumný, nevýstřední, pronáší své náhledy jakoby říci chtěl: kdo může být tak pošetilý, aby tak solidnímu nazírání odporoval? Zajisté je mnoho zločinců, kteří mají v sobě dobrý zárodek, z kterých by vskutku užiteční členové společnosti se stali, - kdyby špatná výchova, špatné milieu nebyli jejich vlohy uvedly na scestí.

Hlavně nedostatek náboženské výchovy! podotkla jeho choť. Nevíra v Boha svedla je s cesty mravnosti.

Velmi správné! řekla Dita. Neboť nábožnost a mravnost jsou dva pravíti, kteří si mohou podat ruce -

Těmi zločinci, pane soudce, myslel jste jistě nás! prořekla

ukvapeně a domýšlivě Ziata. Ale hned na to dostala přes prstíky.

Nikoli, vzácná dámo, vás ne, neboť sotva máte dostatek statečnosti a samostatnosti, o kterých jsem mluvil -

Ziata zrudla. - T oho jsem, pane, od vás nečekala! Víte, co to bylo? Nízké sprostáctví! Neznáte nás dostatečně, - ostatně se nebudeme ospravedlňovat před takovým volem!

Výborně! zařvala Porcia a uchopila ručnici, - Jen pozor, pane soudče, ať vám neukážeme, jsme-li statečné! Já jsem vás prohlédla, nevím, víte-li, co se mně o vás zdálo! Myprý nejsme statečné! Krucifix! Nejsme Dios, ale na ženy jsme tak statečné, z miliónu mužských jeden se nám nevyrovná! Co vy byste dělal v naší pozici, Né?

Nevím, neboť je nemožno, abych se vůbec kdy v ní octl! Teď jsi se demaskoval, morální idiote! zasmála se Arga.

Vzácné dámy, - nechápu ani slovo! žasl plukovník, kývaje židlí. Ciž jste zločinné, hahaha!

Tak něžné dámy jistě ne! pravila paní. - Spíš bych věřila, že slunce nesvítí -

Řekla to - Ziata - proto, že snad - myslíte, že jmse ženy Dia, který - je rebelant proti Anglii.. zmohla se i Rona na něco -

Ach tak! plácl se plukovník do koleja, nadmíru dobrácky se směje, až mu slzy tekly, - Vzácné dámy, předně vy za činy jeho nemůžete, a za druhé, ač jsem Brit každou cévou, - přece nepovažuji slavného vašeho přítele za zločince... Neodsuzuju, lituji jej - on jistě je pevně přesvědčen, - a ctím každé jeho přesvědčení - že že prospěl by ~~abýhým~~ Indům, kdyby vypudil odtud syny Velké Británie - Ubohý, on dosud nepochopil, že vláda spojených království je Indům dobrodíním, že činí je vlastně svobodnými, že přináší jim kulturu i blahobyť! Omezení vidí pouze, že vlast moje tolik a tolik miliónů z Indie čerpá; ne že vrací je zemi této dvojnásobně, učís ji kultuře, toho slepci tito nevidí!

Hlas jeho hřměl svatým přesvědčením. Mluvil to obrácen k soudci, dáváje tím zřejmě a ostentativně ženám najevo, že jejich rozumy na pochopení těchto pravd nestačí, - A le soudce mu odvětil.

Velmi pravda,-pane, zajisté! Soudím však, že v otázce této rozhoduje, jaké motivy Angličany puďí, aby zemí touto vládli.

A zajisté není to snaha šířit kulturu - leda u nejmenšího počtu jednotlivců - ale ostatní pudí sem hlavně snaha obohacovat se, snaha čistě sobecká. A to platí o každé koloniální politice, třeba ji kolonizátoři sebe více mravními vylhanými popudy okrašlovat hleděli!

Pardon! pardon! pardon! křičel plukovník, nanejvýš rozčilen. Nechci rozhodovat, je-li tomu tak u jiných národů, - např. Španělů, - Cortez, Pizzaro - nechci o tom mluvit, ale velectěný pane, vám na čestné slovo tvrdím, že každého Brita, který na koráb vstoupí, jediná snaha vede: aby šířil kulturu v ubohých, opozdilých zemích... Každý anglický kupec je snahou tou proniknout, jen ona jej nutí -

Stop! zvolala Arga, smějíc se ... že může být lidstvo tak prolhané, že podobná slova mohou být pronášena - a ještě více, že jim mluvčí může sám věřit, skálopevně věřit! Nic lehčího u lidí, než aby věřili, švestka je hruška - Škoda, že nejsem papež, koukali byste, čemu bych lidstvo naučila věřit!

Hej, pane plukovníku! zvolala Ala. Chystal jste se zabít tygra! Zabil jste jej už, he?

Nikoli! vzácná dámo! Přestal jsem tygry ubíjet, neboť seznal jsem, že existují šelmy daleko horší, jejichž usmrčení je záslužnější!

Narážíte tím snad na nás? Tázala se Leslie.

Na vás, dámy? hahaha! smál se dlouho plukovník.. Ale při tom posunul židli o kus ku pohovce - a jeho žena i soudce současně s ním. Vůbec vás nechápu, - ráčíte být trochu přepjaté, - snad nervosní, - ale - co to? kdo to přichází?

Rozestoupila se totiž stěna opět a vstoupil muž s rancem na zádech, ošuměle oděný, s tváří nanejvýš zbabělou - rozhlédl se plaše kol, trháje sebou stále a otvíraje ústa, - pak klonil se strašidlům, - potom pohlédl i na pohovku - Vydal skřek - odtáhl ruce od těla, - kolena začala se mu třást, - otvíral ústa stále víc, vyrážíje zděšené skřeky, - až konečně padl na kolena ...

Kdo jste, milý muži? tázal se soudce vlídně. - Jak jste sem přišel? Máte snad něco na prodej?

Aha! čekala jsem tě! zvolala Arga. Tenhle blbec mne hlavně strašil! Je to ten kupec, kterého jsme zabily den před tím, než jsme zapálily ve Španělsku město! Stále po mně vztahoval

ruce, asi čtyry metry dlouhé; ale když jsem se vzmužila a chtěla jej přes ně praštit, vždy je zděšeně ucukl. He, chlape, co tu chceš? Proč zrovna lezeš sem, když máš strach?

Já - já sám nevím - jak jsem se sem dostal - Pane soudce - na- já jsem pořád na vás myslel, paničky - až jsem vás jako viděl a vaše obydlí také - snad jenom spím ...

Rozumíme! řakla Arga. Nu sedni si, ať je vás tu víc!

Muž povstal, stále ustrašeně na všechny strany hleděl, uchopil ranec, - ale zas jej pustil a oprašoval si kolena.

Chlape! zvolala Ala. Což myslíš, že tu máme tolik prachu!? nebo tě zastřelím nebo budeš muset vyklízet všechen prach, co tady je! /9/

Mužík běžel k židlím, ale usedl tak špatně, že se svalil na zem zas. Znovu usedl na židli, ranec dal si na kolena, - podíval se na dívky, zas vydal skřek a pokřižoval se, vrtěl sebou stále, - povyskočil, - natáhl zoufale ruce před sebe - podrábkal si vlasy -

Prage! vzkřikla Porcia. On má vši, on nám je tu nasadí!

Sedneš zas! volala Dona.

Ranec na zem! rozkázala Zlata. Ruce před sebe na kolena!

Ale nebuďte tak přísný na toho ubožáka! zastal se ho soudce.

Proč sem leze, když má strach? zvolala Dita. Nepuk by člověk smíchem a zlostí nad takovým mizerným strašidlem?

Chomoute! zahrozila vzteklým hlasem Ala. Proč nesedíš klidně? A teď vyňal modrý smrkáš! vstrčíš jej hned do kapsy! - -

Co je to za smrad? větrila Lesbia. Na mou duši - - - Jedeš odtud!

Dobrý muži! řekl soudce útrpně. Je to pravda! Sedni si tam do kouta, nebudeš dlouho čekat!

Cože! zvolala Arga. Aha! Vy jste umluveni k něčemu, - ale můj milý pane soudce, pozor na tyhle ručnice! A ty chlape ven! - nás budeš poslouchat, nebo stisknu kohoutek.

V ten okamžik rozestoupila se stěna a vstoupila ne stará ještě žena v kurdistanském oděvu - Pohlédla na soudce, pak na Lesbii a hrozcí zaťatými pěsti dala se do křiku:

Ty bezbožná dcero ďáblova! Trest boží musí tě stihnout, psice smrdutá, za to, že jsi dítěti uloupila matku!

Čekala jsem tě! ovládla se úplně Lesbia. To je ta, co mlátila tak psa, pamatujete se? Jen si na to vzpomeňte, - a mám dobré svědomí. Ještě slovo a střelím! Hned tam do kouta k tomu praseti!

Žena dala se do jeku. Ježíš Maria! ona mne zabije zs! Pane soudce, chráněj mne, když si mne sem pozvali!

Nic vám neudělá, jen poslechněte -

Rychle! zařvala Lesbie. A již seděla vedle smrdícího mužíka. Lesbia však měřila stále - Hrome, nevím, nemám-li přece jen střelit, když si na toho psa vzpomenu..

Ježíš Maria, nestřílej, milostivá slečno! Já jsem jim nic neudělal, já jich mám ráda, voní andílku z nebe, ó má tvářičko krásná, dobročinná! - - -

V tu chvíli zem se zachvěla, s příšerným rachotem otevřela se znovu stěna a rudé plameny vyšlehly ze zdi. Plazivě rozlézaly se po komnatě... Dívky hrůzou strnuly. Neproniknutelný kouř obestřel vše. Žhavé jiskry létaly kol. Bylo slyšeti příšerný smích a šelest - Ohnivě jazyky se blížily blíž a blíž -

Jsme ztraceny! Ó běda nám! zalkaly Diovy ženušky a stulily se k sobě.

Náhle zaduněla hromová rána, hrad otřásl se ve svých základech a vše zmizelo - - -

V příšerné temnotě hučelo jen oslnivé, vlnící se moře plamenů, žluté a rudé, Jako nad ostrovem do moře se propadším zaříkruté, pusté moře, tak nad zničeným, černým hradem řádilo hroznější toto strašidelné moře plamenů a září, za hřmění většího, než miliónů děl. Vše bylo rudým žárem pohlceno, Kde objevilo se na okamžik kousek země, nebylo nic jiného, než zříceniny..

Několik plamenných sloupů, až na oblaka sahajících, putovalo jako nesmírní bílí duchové vším tím, jakoby za úkol měly vše, co dosud úplné zkáze uniklo, dokonale zničit. Kde se ke sutinám jen přiblížily, zde tavily se tyto okamžitě, explodovaly, v plyn změněny rozprchávaly. Ale část věže na pahorku ležící, ač na více místech hořela, zůstávala přec jen dosud jako zázrakem z největší části ušetřena.

Tam namířila naše strašidla největší rychlostí. Dívky s výkřikem objaly se těsněji. Dlouho jejich hrůza netrvala. Připadaly si najednou jako kavky, sedící na špičce věže... Náhle obestřela zrak i duše jejich strašlivá záře, slastná záře, nejvyšší záře, změnila hrůzu v nebeskou, nejvznešenější blaženost, - cítily ještě, že pouštějí se věže, že padají do bezedné propasti -- nebes, Boží Vůle - - -

A zase: temné čmouhy, černé čmouhy koldokol. Ale rychle prosycovalo je světlo a již rozeznávaly zraky jejich známé, drahé tváře. A světlo mocnělo a již rozpoznávaly krajinu, - podivnou, hornatou. Ležely na trávě, objímajíce se navzájem - -

Ustrnule seděly a hleděly kol sebe a bledly.

Kde to jsme! zvolala Alžíra. Co se to se mnou stalo, kříž? Co to bylo - co to jest?

Děsná krajina! zhrozila se Zlata. Vše tak temné - a přec je den - slunce svítí... Ale tak zsinale, - takév nikdy nebylo.. Obloha načernalá, - ale ne kouřem, - ona je zde patrně černošskou už od narození.. Stmívalo se mi právě ovšem strašně v očích, ale teď už ne - ta černá je rozhodně majetkem věcí.. A ta krajina - hu! ...

Nikdy neviděla jsem takových hor! otřásla se Arga. Každá stojí tu sama pro sebe, není tu spojení mezi nimi. Každý strašně štíhlá, rozeklaná, jako rozbitá - ční tu jako hnáty z hrobů, ční tu jako hřbitovní pomníky, ó! - co! -co!

Vskutku činí krajina dojem nesmírného hřbitova, pravila Dita. Či snad jsme to v lůně strašného hrobu nějakého? .. tak zakleté, pusté, živě mrtvé je vše.. Nikdo, kam oko dohlédne, lidského stavení.. Jako černí duchové záviňají se koldokol ty děsné hory nad nekonečnou plání .. Lesy na nich jsou černé jako saze. Všechno hrozí, vše věští nám něco hrůzného - o bože, co se to s námi stalo? Ach! sestřičky, vždyť jsme v podsvětí -

Máš pravdu! volaly ustrnulé. Právě seděly jsem na špičce věže jako kavky. A ta strašlivá zář, která zničila vše, - co to bylo-? - Argo?

V ní metamorfovovala se tajemná vůle, odvětila tato zmítajícím hlasem, stále víc se chvějíc. Ach! už všemu rozumím - už jsem doma - ach! sestřičky!

Co je to s tebou? zvolaly současně. Mluvíš, jako bys umírala a tváříš se jako dítě před výpraskem! Bohyně, takhle jsme tě nikdy neviděly!

Je to hrozné, miláčkové - ach! nesmím mluvit.. Vlastně - proč bych to neřekla? Vyjednala jsem si s bohy, že až se zde probudím, budu jako každý jiný člověk. Syta božské, tvrdé adiaforie, zatoužila jsem po blaženostech citu, měkkosti, strachu, utrpení. Dnešní noci chci pociťovat zase jednou čistý, neřalošovaný, ženský strach.. A cítím jej už teď víc, - víc než vy, neboť jsem odvykla.. Delší dobu trvalo, než jsem si zde na to rozpo-

mněla, ó, jak jsem přejinačená! Podobná choutka to byla u mne jako u vás, Dito a Ziato, které vypravily jste se za tím účelem, abyste byly zase malými dětmi pod tyraníí rodičů.

To bude dnes v noci něco hrozného! zvolala Ala, když to tak roztrásá! Pěkně děkuju zas! Věčně žádný pokoj! Co to bude? Snad ne zas strašidla? Mordie, musí-li to už být, - všechno chci, jen ne zas ta strašidla! Ať nás třeba tygři honí, ať nás pacholci nějakí zavřou do chlívka mezi svině, a potom, ať mne zfackují jako koně, zkopají a vyhodí ze vrat, - všecko, jen ne strašidla!

Bohužel bude strašit - a hrozně - a po celou noc až do červánků! Ale bude nám to nadmíru prospěšno, zvláště tobě, Ditičko, osvětlí to řadu minulých existencí.. Nuže - vykročme! máme čas - za dvě hodiny slunce zapadne a my musíme být hned po jeho západu u cíle - K jihu!

Adio! zvolala Alžira a dala se k severu - -

Jdi si! děla Arga, ale tam čekají na tebe strašidla ještě hroznější. A budeš proti nim sama!

Die, prasáku, vezmi mne odtud! zavyla zoufale Ala. Já ti pacholku, hned od počátku na podsvětí pr..., co opeš mne do pořád do všemožných pře..., kam nechci!

Ne Dios, tvá stará Věčná Vůle tě sem přivedla, Alinko! Děla Dita.

Ta by musela být svině blbá, kdyby dělala to, co ji potom mrzí! houkla Ala.

Je masochistka, podotkla Ziata. Masochismus, tatto pravá negace činu, je tím jedním, co na světě je interessantním.

Myšlenka Alinky je moudrá, řekla Arga, a sub rosa vám povím, že sama Věčná Vůle měla s ní pořádné lámání hlavy, - a že, nevyjasnivši si ji, poloblblá kontradičním oscilováním, vrhla se s rubikonským křekem do proudu tohoto vesmírného, bolestného, hrůzného, nekonečného života, - skočila do této strašlivé propasti - p! A natažené jí hodiny jdou, jdou, půjdou až do konce, - a pak snad ovšem po nekonečných jiných evolucích, - bude se to do nejmenších podrobností opakovat.. Snad věčná vůle sama to neví, zde jsme u kořene největšího ze všech mysterií - -

Nemeškejme, ať dojdeme včas! velela Dita.

A daly se k jihu. Ala, láteřice, šla za nimi.

Krucifix! řekla za chvíli. Všechny jsme oblečeny černě jako jeptišky; to znamená něco děsného.

Ano, toť na pováženou! souhlasila Ziata. Ó kde jsou naše spanilé, stříbro-lesklé šatičky, porosené diamanty tak hustě, jakoby byly pršely! Do kterých koutů toho příšerného netvora světa asi spadly? Ó černé tajemství všeho!... Máme-li pak aspoň portmonku? Sáhla do jediné své kapsy. Nic než šátek: Vyňala jej - bože, docela černý, koukejte!

To je hrůza! zděsila se Ala, pokřižovavši se. Já mám také černý - vy všechny -

Čert ví, kdo toho už smrkal! zvolala Dita a zahodila jej. Ale to už bych se ani nedivila, kdyby i košile - obnažila se až po břicho - a vskutku: košile její byla černá jako saze. I ostatní měly stejné.

Mordie! vykřikla Ala, tohle já mám nosit? Já jaktěživa černou košili neměla! Copak to může být? Mám sama se sebe strach, štítím se pod tím sama sebe, dovede si představit, co všechno může se z člověka pod ní stát? Já ji zahodím!

Né! velela Arga, má to svůj smysl zde? Působí na tělo i na duši. Přesvědčíte se o tom ještě zajímavě; až dnes v noci na břicha svá pohlédnete, užasnete, co uzříte? Už teď přijdu si pod tím jako umrlá, jako duch, jako změněná - nálada taková svolává movně duchy.

Já zas mám pořád dojem, pravila Dita, že tělo mé je pod tím černé - božítku - snad přece - znovu se odkryla. Chvála bohu ne! Ale to jsem se lekla! Koukejte, kapky potu na mně! Co se to se mnou děje? Máš pravdu, Argo!

Černá košile přísluší umrlcům, to zcela po řádu přírody, soudila Ziata, a dát ji živým je stejně zhovadilá, jako dát umrlci košili bílou. Nu a my jsme tak trochu cadavera, smířme se s tím! V této krajině mne napadá, musí se člověk stát tím!

Šly rychle déle než hodinu, Ziata, Dita a Ala dosti vesele štěbetajíce, Arga ponejvíce mlčela a chvějně se k sestřičkám tiskla. Ale ponenáhlu oněmovaly všechny; krajina byla příliš hrozná a stále hroznější. Stále více temněla obloha a země; slunce nabývalo barvy nočního blesku, děsnější a věžovitější a vyšší, nepřesahovaly však šestset metrů. Napočítly jich na /...stovku 10/-

Pod některými byla půda na způsob hrobu vyvýšena. Kráčely po nesmírném hřbitově gigantů. A nikde člověka, nikde chaty; pták neproletěl vzduchem, muška nezabzučela, po zemi stále skalnatější a stále spořeji černou trávou porostlé, neubíral se ani mravenček. Zázračně dutě zněly kroky jejich těžkou, nehybnou atmosférou. Dech se užil, srdce se rozbušovala. Co chvíli očekávaly, že otevře se příšerná půda pod nimi a pohltí je, nebo že s třeskotem sepřed nimi rozestoupí a vychrlí strašné příšery; nemožným zdálo se jim, že již tak dlouho nic se nestalo, že jim, bezprávně sem se vetřelým pomnicím, trestající strašidla dosud cestu nezastoupila. -

Ó sestřičko, nedoveš si pomyslit, jaký mám strach a jak jsem nešťastná, zaúpěla Arga k Ziatě, vedle níž před ALOU a Ditou kráčela.

To tě mám hned dvakrát radši, líbala ji Ziata. Nešťastná? Tak hrozná to bude?

Bude - ale víš - ,já bojím se nejen dnešní noci, ale něčeho ještě víc - co už zadívám, - ale bože, já musím mlčet - Ó Ziatičko má, ty bys mě ulevila, kdybys mohla, viď?

Prosím tě, mluv!

Nu, - ale, když to nejde! Ach - ale v noci to bude tak hrozná. Ztrávíme ji v černém zámku uprostřed černého sadu s černým jezírkem. A bude to samé umírání a vraždění, rdousení, nejhrůznější očekávání a napětí, prosakování strašidel skrz zdi, podlahy, stropy - útěk, utopení, příšerný život utopenců v podvodních krajinách, atd. Sestřičko, buď statčná, ať máme se o koho opírat! Já budu dnes jako malé dítě, Dita příliš silně zasažena a u Aly, nenechá nízký vztek na všechno vzejít skutečnosti.

Budu! A můžeš mně říci, co bude s Ditou?

Ne - neměla bych, ale uleví mně to, rozpovídám-li se a zapomínám. Dita uvidí svého známého muže z věže. Jmenuje se Morient. Má tu zajímavou vlastnost, že jeho hlavní metier je věčné umírání... Vždy několik hodin kroutí se v agonii, pak zemře a je pohřben, ale tak asi za týden zjeví se v úmrtní své světnici znovu, - i jinde - a zas několik hodí n chroptí-. Před staletími byla Dita jeho milenkou, ale zošklivší si jej pro některé chorobné, hnusné vlastnosti neumějí

pochopit jejich cenu, význam a krásu; a tak došlo k rozplamě-
nování, které bylo velice v intencích Osudu - milenci hodi-
li se k sobě mirakulesně. Za to stihl já strašný trest -
prodělat sama všechny ty hnusnosti, jichž se bála, povýšená
na desátou mocnost, překonat ji a konečně v záři proměnit.
Co vše následovalo, poví nám sama Dita dnes v noci. Podotý-
kám jen, že před stošedesáti lety byla jeho matkou a daro-
vala mu různé nekrofilní vlastnosti, - jichž v sobě hoj-
nost zatím nastrádala, - rytí ve smrti, hnití, umírání atd.
Jí samé však zdařila se v následujícího dvou životech
prohnouti jim. Ze syna stal se však dnešní Morient. Před
šedesáti lety poznala jej jako dvaadvacetiletá dívka a
zamilovala se do něho zvláštní, černou láskou, v níž bylo
90

.../11/ hnusu - Zemřel brzo po sezná-
mení - a teď měla často sny - rcete upomínky z mládí,
z podsvětí, kam ve snu vždy zavítala, že její Morient ne-
zemřel dosud, že stále a stále umírá. To pomátlo ji konečně
rozum tak, že neumějí již rozeznávat mezi snem a skuteč-
ností, pochybovala o jeho smrti, ač byla její i pohřbu
svědkyní. K tomuto přistoupily "hallucinace", ve skuteč-
nosti však prorýl sen v skutku tvrdou půdu bdějí, - ona
viděla ve skutečnosti Morienta živého a umírajícího, -
krátce zešílela konečně a zemřela brzo. V následujícím
třicet let xx trvajícím životě v Orlu, byla v černém zámku,
kam přijdeme, jeho stálou opatrovnící, - ale neodvážili
se k poslednímu kroku, jenž by ji konečně spasil: aby ztrá-
vila s ním celý lidský věk jako nebožka v jedné rakvi,
jednou hnití, jednou hnusným objetí, jednou hrůzném, člověku
nepopsatelném splnutí umrlých... Pak stala se nyníjší
Ditou. Do šestnácti roků navštěvovala ve snu černý zámek,
nezapomínajíc na své povinnosti. Ale pak ustala, radosti

hořejšího světa světelného znechutily jí to. Tajemný, skrčený muž ve hradě přišel, aby upomenul ji na věčné závazky. Velmi hluboký filosofický smysl odhalí se ti později!

Má ubohá, drahá Dita, skončí to dnes pro ni hrozně ?

Ano, - dostane se k Morientovi na 2 /?/.../12/ hodin do hrobky... Ale dobře tak pro ni!

A jak to s námi dopadne ?

Výborně! odpověděla bohyně. Ty přála jsi si odedávna, abys byla od půvabného strašidla. Nuže za sladkého vzplanutí raných červánků našlehají ti pěkně dvě sličné, ale v tvářích temně zahalené dámy březovými metlami, - a já budu sdíletí tvůj osud!

Ó je, to bude hezké, to se těším! zatleskala Ziata.

A co Alinka ?

S tou to dopadne též zajímavě a komicky, jak zasouží. Tu k ránu prašivá strašidla, jimž bude nadávat, sfackují a skopají, že bude jedna modřina, a pak ji vyhodí ze vrat na mokry hnůj. Ale i jí to bude svědčit, - v duši její povstane mezi sprostáctvím a tímto hanebným maltraitováním mexus idearum, že i v bdění klesnou její sprostoty značně pod normál... Ale - pro Boha! hleď ty hory! už je to zde hrozné!

Vedle skupiny stranou podstoupivších hor zjevily se totiž sotva kilometr před našimi romantickými poutnicemi dvě hory, vyšší štíhlejší než všechny dosavadní, těsně vedle sebe stojící. Byly asi osm set metrů vysoké, asi dvacet metrů od sebe vzdálené, zcela kolmé, základny jejich sotva třicet metrů široké. Byly holou skálou, jen tu a tam černal se z malých výstupků vyrostlý malý strom nebo keř. Vrcholy zblížovaly se tak, že zdálo se, že by člověk z jedné na druhou mohl přeskočiti...

Bože, ty vypadají divné a hrozné! zvolala Ziata, jako sloupy pekelného portálu, - a co asi za nimi ? musí to být něco děsného -

Ó, ty hory jsem už viděla, - často vídala! vzkřikla v tom za nimi Dita. Ale kde jen, kde jen? Ó, jaká to hrůzná propastná vzpomínka mnou projela, - ale tak nejasná - Argo, pomoz mi!

Však rozpomeneš se co nevidět sama - za nimi - pod námi, sotva vydechla Argesten. Pojďme rychle k nim - a tam-ó, Ziatičko! a teď rozplakala se doopravdy, vždyť je to příliš děsné, co mne čeká, něco, co člověk nesnese! Já jsem ~~ja~~ nejnešťastnější tvor na světě - a žádná pomoc - žádná!

Svěř se mi, srdíčko zlaté! prosila ji Ziata, líbajíc její slzy. Přísahám, že nebudu ti v ničem překážet a ve všem pomáhat!

Ó, jak by mi to ulehčilo! Ale - ale opravdu vše bys mně udělala?

Zemru ihned, chceš-li!

/13/

Hrozná myšlenka, - ale skončím! Ty to chceš? Či chceš tam skočit sama?

Ale ani pomyšlení! To byl jen příklad, rozuměj! Ale - ne, musím mlčet? Musím! Snadno se ti to, drahoušku, řeklo, snadno se člověk hodinu před tím pro to rozhodne, alre před činem samým se couvne, - magické moci položí vždy v posledním okamžiku mezi tebe a propastneviditelnou zeď.. To je však něco jiného, - víš, před třemi roky vsadila jsem se s bohy, že až budu člověkem a v náladě velmi bojácné, vykonám něco těžkého, vsadila jsem se o něco nadmíru důležitého i v případě výhry i prohry, vsadila jsem se v takové božsky bujné, vše vyzývající náladě, - ó, proč mě před tím hrom nerozrazil? Teď musím žrát, co jsem si nadrobila, ó, to strašné slovo teď! teď už! Ó bože, jak se ty hory blíží!

Bojíš-li se toho tolik, soudila bych, abys - raději prohrála -

Ale já vsadila se o něco hrozného.. Trest byl by mnohem ještě horší, než to, co mne teď čeká. Nu, řeknu ti to! Víš o broučích, kteří uvázli v jantaru? Nuže já uvolila jsem se, že podobným způsobem chci vězet ve ztuhlém skle - celé století. Nemoci se ani malíkem pohnout, ani očima zamžikat - a hlavně po celou tu dobu se dusit, - a v tomto smrtelném stoletém zápasu ani trahající se hrudí pohnout-

Tohle jsi na sebe vzala ? Nevím, jak ti mám vynadat - blbá!

Božská vyzývavost není nic blbého, dceruško, - ale ten můj nynější stav - toť něco zcela jiného! Ach, svět je už tak zašmodrchaný, k šílení odporující si, tak prašivý.. A žádná mi pomoc - o hrůza!

A znovu plakala a takto sň ulevovala. A došly k horám, právě mezi základny jejich - Ztrnuly v hrůze.

Před nohama jejich zazněla děsná, pětset metrů hluboká propast, jejíž hrůzu zvyšovalo pokračování její: obě hory, tyto propasti nahoru. Ještě strašněji však působilo, co uzřely dole a kolem: šestnáct hor, podobných oběma, pod nimiž stály, stejně asi vysokých, obstupovaly horský kotel, jehož dno, sotva čtverční kilometr měřící, vyplněno bylo z větší části sadem či zahradou, absolutně černou. Z černé této vyčnívala rovněž černá věž. Děsně vypadalo šestnáct paradoxních hor, ode dna kolem třináctset metrů vysokých, oblitých matně rudnoucí září západu blízkého slunce, budících neodbytné ~~přání~~ zdání, že jsou živě mrtvými strážci jakéhosi pekelného mystéria, jež skrývalo se - dole - v tušovém sadě.

Ale ještě děsněji, nevysvětlitelně působila bezedná

čern tohoto v tomto strašidelném rámování..

Hu! zachvěla se Ziata, nikdy jsem nic příšernějšího neviděla! Dříve jen plateau - a teď pod ním propast! Zde jakoby střed byl toho přírodního hřbitova - snad svatyně jeho?

Něco podobného - později o tom! zablábolila Arga, idiotsky hledíc do propasti.

Marno, zvolala Dita, zastřevši tvář, zde chvíli stála v přemítání. Jasně skočila ve mně vzpomínka, že v tomto černém sadě je černý zámek - v něm rakev - ale ostatní - nemohu - Cítím však, že v mé minulosti zeje propast hrůzy, horší než tato, nad níž stojím, že čeká mne něco nade všechno pomýšlení zlého, - že odbýt si musím něco, před čím jsem zbaběle prchla - a že to nedokážu, já nešťastná, zavržená!

Nejsi v tom samojediná, srdéčko mé! vypravila Arga. Všichni, všichni jsme bezedně nešťastní... Staleté hrůzy tvé minulosti a budoucnosti, na něž se rozpomínáš, jsou proti hrůzám, které tě očekávají ve věčnosti, méně, než atom prášku proti Siriu.. Ale ach! Všechny takové moudré myšlenky nazaplašují ten přítomný děs!.. Ó bohové, ustrňte se nade mnou!

Co teď? ptala se Dita. Dolů do zámku - viď Argo?

Ano, bez meškání! trhla sebou bohyně. A sice tudy - přímo dolů!

Co? otevřela Ala ústa -

Ano, opakovala Arga. Bohové to poručili -

Tak se zbláznili! zakřičela Alžíra.

Po skoro kolmé skále? Vždyť sotva začaly bychom lézt, slítneme jako svině, postavená na žebřík -

Argo, ty žertuješ! promluvila Dita.

Sestup zde je nemožný. Ha! Tak snad padesát metrů dolů by to s největší tíží přece šlo - ale pak je skála do nesmírné hloubky zcela kolmá a hladká. Zdá se mi, že když jsem jsem se dříve dolů ubírala, obešla jsem vždy tuto horu napravo - šla tak čtvrt hodiny -

Správně, odtušila Arga. Tamtudy je sestup ne příliš bezpečný. Ale trvalo by to dlouho - a my máme veliký spěch. Zde odbude se to brzy -

Zcela možno, souhlasila Ziata, neboť jistě slítneme!

Ne! děla Arga. Vím to jistě od Bohů. Jak se sestup ten stane, nevím, ale soudím, že až toho bude třeba, zjeví se nějaká zdviž, anebo, že nás Eutos snese dolů na podkově svého koně.. Pamatujte, kde jsme! Musí to být!

Nuže, polezeme! děla chmurně hrdinná Dita, třeba vanou mi v mozek z té hlubiny mdloby.

Tak si lezte, nebo leťte, zařvala Ala, obrátivši se k severu, a vyřiďte těm strašidlům v zámku můj pozdrav! Pochválen buď Ježíš Kristus!

Alánko, mluvila Arga, upozorňuji tě jen na to, že po celou noc budou si tě strašidla zde na vrcholu hor stojící se strašidly stojícími dole z ruky do ruky házet, dvatisíckrát budeš tedy padat do propasti. A k ránu utopí tě v ohrovné láhvi špiritusu, budou tě pak celá století Orkem vozit a za peníze ukazovat! A teď - dolů!... Ale dříve musíme se k sobě provazem připoutat!

Nic to! zvolala Ziata. Sotva co nenávidím víc, než alpské provazy. Mám kvůli nešikovnosti jiných stržena býti do propasti? Než tuto možnost raději chci postrádat opory, kterou by mi padající mohly poskytnout! A rozumný člověk raději vzdá se možnosti zachránit milého člověka, než by vydal se v možnost stát se příčinou jeho zkázy. Sama chci stát, sama padat! - - -

Sdílím tvou nechuť, pravila Arga, ale dnes, nevím proč, je věc absolutně nutná! Bylo mi řečeno, že najdu provaz pod kulatým balvanem u levé hory - to bude onen tam! pomozte mi ňej odvalit! - Či snad neměly bychom se vrát-ale ne-ó bohové!

Argo, tys bílá jako cukr a obličej tvůj je jezero potu! podotkla povážlivě Dita. Kdybych nechápala, že tvá nezvyklost

nedostatek trainingu a otrlosti, musí tě učinit zbabělejší než je každý člověk, - vskutku bych věřila, - že - víš něco - že máš cosi za lubem! -

Ó, kéž by tam ten provaz nebyl! myslela si Arginka. Tím byla bych závazku zbavena. Ó bohové, vyslyšte mou modlitbu - ještě v poslední chvíli, - dematerializujte jej rychle, je-li tam!

Balvan odklápčen - za minutu byly všechny k sobě pevně přivázány. Nejdříve šla strachem se potácející Arga, poslední Ala. Tato vyřvavši a vyláteřivši se prosila zprvu ostatní úpěnlivě, aby tam nešly, - a konečně tiše se rozplakala.

Strašný sestup započal. Jak Dita řekla. Šlo to zpočátku sice nanejvýš pomalu, ale přece. Skála, ač bezmála svislá, byla zde značně rozrytá, plna útesů a výstupků; někdy trčel i z trocha prsti suchý peň, kleč - i trsy trav a vřesu byly rukám jejich oporou. Z počátku polomrtvy, nabývaly pomalu sr-dnatošti, jak bývají vždy, zaujme-li intensivní činnost člověka dokonale. Nehledíce na děsnou hlubinu, do níž je jediný chybný krok kterýkoli mohl svrhnout, viděly jen bezprostřední okolí, jen hrbolky stran, jen poněkud více šikmá místa, žily zcela jen v pohybech svých svalů. A ponenáhlu počaly i žertovat.

Za více než půl hodiny sestoupily asi padesát metrů. Tamena hor příšerně rudla poslední září slabého slunce, které právě políbilo zemi. Tu řekla Ziata:

Půjde-li to dále tímto tempem, máme naději, že až asi za pět hodin budeme dole. Je zde však ta, ne bezvýznamná okolnost, že za čtvrt hodiny bude takový soumrak, že slítneme při nejmenším pohybu - - -

Nepůjdeme dále, než k tomuto skalnímu narudlému obelisku! ukazovala Arga. A tam se stane - zázrak!

Ujištěním tím vzpruženy za minutu sestoupily k obelisku tomu. Byly v těsné úžlabině, po boku jeho téměř kolmé. I s druhé strany jejich byla skála, ale stejně jako obelisk zcela

hladká. Dole v úžlabině sbíhaly se obě v pravém úhlu. Byly tedy značně od sebe vzdáleny, a dlaně žen, šoupajících se po zadničkách pomalu dolů, opírající se o ně a tím jediné ještě před jinak nevyhnutelným pádem se zachraňující, nemohly vyvinout takovou sílu, jako kdyby skály byly bývaly blíže. Každý okamžik zdálo se jim, že se svezou - pád jedné, ba lehký tlak ze zadu na kteroukoli z nich byl by všechny zničil.

Tu Arga, došoupavši se až na konec úžlabinky, zvolala: Nehýbat se! a postavila se. Měla pod nohama ~~texťák~~ teď skalní trs, uodorovný, právě tak postačitelny pro její nohy.

Co je? volaly. Rychle, dlouho se zde nezdržíme!

Dále jít nemožno! pravila Arga. Pode mnou je absolutně kolmá a hladká skála ... /14/ metrů vysoká.

Čekajme zde na zázrak! Otočila k nim tvář - i zhrozily se strašné znetvořenosti její. Ale Zlata všimla si, že tvář ta, odvracejíc se, přísně se zachmuřila, dnes poprvé.. Půlhodina strašných nebezpečí a čelení smrti měla na vyburcování energie ubohé bohyně dobrý vliv...

Bohové, pomozte, ale rychle! daly se všechny tři do křiku, zatím co Arga zkrřížila ruce; strašný duševní boj zuřil jí ve tváři...

Děsná situace! Téměř ve vzduchu visíce, slabými dlaněmi křečovitě o skály po stranách se opírajíce, ale přece stále dolů klouzající, vznášely se spanilé dívky nad nesmírnou propastí. Všem stály vlasy jako ostny, ale kupodivu: ale právě teď byly hrdinné duše jejich statečnější než kdy dříve a bílé tvářičky křivily se příšernými úsměvy.

Proponuju, blábolila Dita, abychom na zázrak čekaly jen čtvrt minuty, jelikož každou chvíli dostat se můžeme dolů bez zázraku a za minutu jistě.

Ó zatracený život!

Souhlasím s tímto zatracením! vyrážela Ala. Ale víte, co mne napadá? jak je dobré, že není tu zvěře! Kdyby letící čmelák vrazil mi do zad, letěla bych hned dolů. Eh! co na tom! Euře, hej, ať už jsi tady s tvým kopytem nebo zdviží - sakramentský život!

Anžto již čtvrt hodiny minulo, hekala Zlata, vracejme se nazpět, - ale pochybuji, že to tu dokážeme; mé ruce jsou zcela vysílené, nejsem schopna se obrátit - milenky, smiřme se s tím, že hned poletíme - ó, bože můj!

Ano, smiřme se s tím, nejdražší! zvolala tu Arga pevným hlasem. Zázrak se nestane, korytem nazpět vyšplhat se vám již nepodaří, zbývá nám jen padnout! Přemohla jsem se po strašném úsilí a mukách, jsem teď každého činu schopna, - a vždyť, drahouškové, je tento pád sám o sobě stokrát lehčí, než se zdá! A decilionkrát budeme ve věčnosti takto padat - nuže odpusťte!

A s tváří statečností hořící uchopila provaz - Arginko, prosím tě ne, ne, zařvaly všechny, šíleny hrůzou. Vždyť je to příliš děsné! - Ona šílí! Přerážneme provaz - vzhůru - nazpět - snad přeci se to zdaří! Arginko, smilování!

Arga nezatáhla. Hledíc nazpět zavravorala, - to opět vzbudilo její hrůzu. Oči její mrtvolně se vytřeštily, mdloba z nich číselá. Poznovu uchopila provaz, ne - nemohu, nemám sílu opět! zasténala.

Vzhůru! zadaří se to! zavyla Ala. Vzдор té čarodějnice! A všechny tři šoupaly se nazpět jako raci - a hle, šlo to! Zoufalost dala jim netušených sil. Provaz, jímž Ala byla připoutána k Zlatě, se už napjal, Arga povystoupila o krok výš.

Hurá! jde to! Jen ještě metr výš - já chytnu se onoho útesu - a jsme spaseni, křičela Ala.

Ano, učinme to! zavzlykala teď i Arga. Je to příliš hrůzné!... Ale sto let ve skle - Ježíš Maria - ne - ne - či přec? A staň se! - -

S heroickým výkřikem, s tváří dříve satansky zkroucenou, teď neuvěřitelně vzplanuvší, trhla vší silou provazem, a ještě

než massa těl dolů ji strhla, sama skočila do propasti. -
-----Když probraly se z polemdloby, cítily, že obklopeny jsou čímsi měkkým; kol nich byla téměř tma. Špatně se jim dýchalo, - i snažily vyprostit se. Brzo octly se na světle a jedna druhou viděla přiblblýma očima vybatolovat se ze spousty suchého listí.

Spadly totiž do skalní rozsedliny, jako pokoj velké a pět metrů hluboké, zcela vyplněné suchým listím, napadavším sem se stromů, po této straně hor nad hořejším plateau četnější rostoucích, než po oné, k níž dříve se ubíraly, velmi měkce na sebe nahozeným, jakoby načechraným. Přesto bolely je části těla, na něž dopadly - ale necítily toho zprvu... Dopadly naštěstí jedna vedle druhé a zaryly se tři metry hluboko.

Brzo probraly se z připitomělosti, prvních moudře ~~jim~~ nejapných výkřiků, objímání se a pláče.

Ó jak jsem šťastná! křičela Arga jako šílená, sestřičky málem trahjíc. Zvítězila jsem slavně, přece jenom jsem to dokázala. vyhrála jsem! Žádných sto let ve skle, nejtěžší břímě svého života, jež mne dni a noci otravovalo, odvrhnu-to, - svět je ráj! A ta skvělá moje výhra, uslyšíte! Ó, jsem nejšťastnější tvor na světě! Ale snad ještě víc mě těší, že obstála jsem se ctí, že jsem se přemohla! Ó toho požehnání! Jak hrdě předstoupím před bohy! Hrozné to bylo - oh! ale stokrát více před tím, než věc sama; tak je se vším - jen do toho! Jen do všeho! Svět je rajská zář, ničeho se teď nebojím -

M Mlč! zařvala v té chvíli Ala. Ale kdo ti dal právo mne s sebou strhnout? Jsem tvůj smrkáč, který si vždycky vezmeš, když někam jdeš? Nemohla jsi nikdy skočit se skály sama jindy?

Pravda! zvolala přísně Dita. Argo, my tři jsme s bohy v žádnou sázku nevešly! Myslíš, že to byl žert? I z podsvětí mohly bychom si odnésti poruchu nervstva nadosmrť!

Toto vědecké idiotství u nás neplatí, Dito! řekla Zista. Ale myslíš, Argo, že je to žert, když podělala jsem se, padajíc jako sám pámbůh ?

Argo, děkuji ti upřímně za tento sestup. Tomu teprve říká se romatika, říká se žít! - -

Jen mi nafackuj, Alinko! plakala blaženě Arga. Stokrát horší věci s radostí teď bych vítala! Milenky, nevsadily jste se, ale část výhry obdržíte i vy, - a až vám povím jaké, budete blahořečt k tomuto sletu!

Ale my jsme si ji nezasloužily, nechci ji! pravila Dita.

Nejen či, i zkušenost a utrpení je zásluhou! Nefackuj mně, Alinko, prosím tě!

Hubu ti nefackuju, když dostanu výhru, ale za to zadnici! to ti neprominu! Obnažila Argu - milion svin, ty ji máš podělanou jako rychtářův ořech! Ale to mi nevadí! A vši silou jala se plácet -

Odlezme rychle dál, ať nás to nepostříká! řekla Ziata, nadále se brodíc v jezeře listí. Ty jsi se nepo.....?

Zcela málo... ó jak to divné: řeky, zdá se mi, že uplynuly od té chvíle, co visela jsem v oné hrůzné výši, - a kle! právě teď teprve zhasla na temenech těch kamenných duchů poslední záře slunce, která, když jsme v úžlabině byly, už zhasínala...

Já se zas divím, jak to možno, že za těch pár vteřin mohla jsem se tolik podělati, děla Ziata zadumaně, prohlížeje si svou dlouhou, černou košili. Koukej, rakouský prapor! Ale takhle v celém žití jsem se nepodělala! To jistě změnily se v lejna všechny mé vnitřnosti: játra, ledviny, píce; mohli se plíce měnit u souchotináře v chrchly, proč by, prosím tě -

Všechny jste se podělaly, jen já ne! zvolala Ala vítě-zoslavně, vysázevši právě Arze aspoň 00 /15/

Svlečme ty košile! řekla Ziata.

Ne, odporovala Arga, ustríhneme jen dolejší části jejich! Počkejte!

A odlezši ke kraji rozsedliny, odklopila velký kámen, vyňala nůžky, čtyři dýky a čtyři revolvery, krabice patron, dvoje hodinky a čtyři skřínky..

Ty zbraně jsou na strašidla ? tázala se Ala. Ano ? Hurá! nic se jich už nebojím! Já rovněž, ó to požehnání! libovala si Dita. Ale přece jen něčeho: dalšího sestupu, brr! Nejsme přece ještě dole! Ale pospěšme - zbytečně tlacháme!

Sestupu už se nebojte, - pranic není již nebezpečný! pravila Arga. A na spěch příliš nemáme, když největší část cesty urazily jsme tak brzo! Vlastně, pravila, hledíc na jedny z hodin, za čtvrt hodiny máme být u cíle - nu je právě čas, abychom vyšly! Rychle, stříhejme!

Stříhaly a odcházely.. Co tu, Zíato, tak v zadumání stojíš nad svým rakouským praporem, jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou ? zasmála se Arga.

Přemýšlím o problému, jaký význam mělo as mé s.... Byla to kytice růží hozená na rozloučenou životu, jejíž jsem opouštěla ? Či pozdrav tomu, v nějž jsem vcházela ? či pobloudilý jakýs pud, abych v tomto životě ještě něco a co nejvíce vykonala ? aby čestná, krásná upomínka na mne zbyla ? na smrt nemocní cítí přece argumentovaný pohlavní pud a sr... je druh porodu, - lidé jsou, sub rosa řečeno, hovna - ne prach a popel... či snaha přejít před boha neznečistěna uvnitř lejny ? či vysrá.. se na celý svět!? Či stavistní pud tchoře a čingy ? snad chtěla jsem nepřítel: propast, strašný Osud, smrt zastrašit tím, že v zoufalství a málo racionálně vyprskla jsem naň lejno ? či jako vzduchoplavec z balónu vyhodila jsem přítěž, doufajíc, že přestanu klesat ? Či doufala jsem, že dopadnouc na něco měkkého, neublížím si? Či jako: die Ratten verlassen das sinkende Schiff, má lejna, vidouc, že je po mně, poslíšily si ven, toužíc jako všechny bytosti po světlu ?

Pojď vzkřikal Dita se smíchem a táhla všechny za provaz, jímž dosud byly svázány, ke kraji rozsedliny... Hurá! už jen asi padesát metrů a jsme na dně, a strán má zde nevýstřední občanský sklon pět stupňů. To už netřeba provazů - díky sem, Argo!

Ne, přestřelme je, ať vyzkoušíme revolvery! Rány třaskaly a Dita s Alou, držíce se za ruce, pádily bravourně dolů. Svalily se, ale postavše běžely dál se smíchem a zkrvácenýma rukama.

Vidíš tu divně zvlněnou strán naproti? tázala se Arga Ziaty, když dolů spěchaly. Po ní Dita dříve vždy sestupovala, po ní bueme my po černých avanturách dnešní noci za první záře slunce vystupovat, jen my dvě! Ditička bude ležet s panem Morientem v jedné hrobce a v jedné rakvi a Alinka po svých fackách a kopech se schová v houští černého sadu, tam usne a probudí se jinde, my uvidíme obě až popozítří. My samy polezeme tamtudy z tohoto pekelného trychtýře - není to tam pranic nebezpečné, - a bude nám tam blaze. Ty zelené dámy - entre nous jsou to duchové zahradního jezírka, - hastrmanice budou na nás po výplatě velice hodné. Uvaří nám skvestnou bílou kávu s nadívanými mandlovými rohlíčky a budeme se s nimi za stále mohutnějšího svitu zlatové záře, do domu na kraji jezera u samé zdi sadu hledícího, sladce bavít, - jsou rozkošné, uvidíš, že jen co si zvykneš na jejich zeleň, budeš je s rozkoší ohmatávat! Pak dají nám bílé prádlo, plno potravin na cestu a lahve alkoholu, prostého vína i peníze a morální naučení, - musíš totiž vědět, že jsou vysocí morální, že sešlehají nás za naše vraždy, krádeže atd., ale ony jako všichni moralisté, věří v možnost napravení i nejzatvrdlejšího hříšníka, v dobré símě bohem do něho zaseté. A pak vystrčí nás zadními dvířky do sadu, - a my šťastné jako málokdo budeme po celý den lehce jako ptáci putovati a smát se svým vzpomínkám. I nahoře na plateau nebude nám těžce, jako dnes, ale blaženě - a nic nás v tom

gigantickém hřbitovu neohroží, vyjma malou příhodu, více komickou než mrzutou. Se západem slunce dorazíme do malinkých lidských osad, nesměle krčících se tam, kde pomníky z hor jsou už velmi řídké, - a ještě než poslední červánek dovedne, budeme v přívětivém městečku, kde přespíme noc - ó, jak to bude vše krásné!

Ale poslyš, Argo, proč tímto sdělením upokojuješ předčasně mou zvědavost a ničíš budoucí zájem? Nemá-li autor dosti kázně aspoň ty mohla bys mít lepší rozum!

Hloupé předsudky: zájem tvůj se tím naopak zvýší, neboť věci nezastihnou tě hlouchou a tupou; a stejně čtenářův. Ubohý román, který napíná jen očekáváním, jak děj dopadne; jen zcela hloupý autor, prozradiv to, bere svému dílu všechnu jeho cenu!; duchaplný romancier dovede poutat každou řádkou, stále něco živého a dráždivého máje co říci, stále poutá víc, čím častěji román jeho čtenář čte; na př. zavraždění žen Dostojevského Raskolnikovem. /16/

Jen v přesycenosti všeho duchem spočívá pravá napínavost, poutavost, úchvatnost, předčasné prozrazení, osvětluje věci, které přicházejí, zvyšuje jejich spirituální působivost. A aby román tento poutal, o to staráme se již my, - a aby poutal aspoň každého, kdo má v sobě immorální, volnou žilku od nás a autora.

Když na dně stanuly, zahořel náhle stříbrně zlatý červánek a obestřel zemi mohutnějším svitem, než dříve zapadající slunce; magickým, železitým nádechem oděl neživou přírodu a tváře Dity a Aly.

Ziata a Arga zadívaly se ještě jednou do výše, kde byly před chvílkou, Ziata se zachvěla...

ARGO, bylo to příliš hrozné, - tedy nemohlo to být, tedy to nebylo!

Zdařilo se ti teď nastoupit jednu ze skrytých stezek, které vedou od člověka k logistnímu nihilismu bohů! Ale slunečního tohoto cíle jejího nedojdeš, jeť příliš

labirintsky v sebe stočena a spletena. Svět je příliš hrůzný, tedy není, pessimismus rodí nutně nihilismus. -

Bylo to zdání, tedy pravda, byla to pravda, tedy zdání, svět je špatný, ergo je dobrý, ergo špatný. V těchto slovech všechna moudrost, třeba duch ji jen tuší, slova ji anticipují. - Ó hleď! kdyby skála jen poněkud byla schůdná, mohly jsme sestoupiti nejdříve za čtyři hodiny, - a my dostaly se z ní, zcela neschůdné, za čtvrt minuty. Vivat skoky! tyto malí mladí, "chodit" se učící bratříčkové letu, tato božkost člověka! Jen jimi se někam dojde, v politice i v myšlení! Co je to odvaha, co je to heroismus, co sebepřemožení, co vítězství jiného, než skok? Chůzí, nedojde se de facto nikam, jimi chodíme jen v kruhu.

A nejdále do krás a výšin netušených doskočíme skokem, jemuž říká se smrt.

Umět jej s veselým pohrdáním učiniti, toť cíl paradoxi všeho žití pozemského i nebeského: jen proto se žije - ale co bledneš, drahá?

Hleď, hleď! - tam v úžlabí něhož jsme padaly - vidíš nás tam? Vždyť tam dosud visíme mezi nebem a zemí - pro všechny bohy, zešílím!

Nehleď tam, ó nehleď! vzkřikla Arga, zakrývající si oči. To nejstrašnější je druh strašidel, - věštívá šílené, nepojmenovatelné hrůzy, páčí rozum ze základu jeho - běžme za setřičkami! Ale i to ať přijde, oč strašnější, o to hlubší a čarovnější! I tyto hrůzy musí se jak červi kroutit pod patou naší, jako vše! Zdrtíme svět, rozevřeme po něm náruč! Nechme miliony lvů a hromů, Vznešenost všeho kol sebe hřmít!

Hurá! Vy černí červíčkové tem v těch výších, padněte konečně! padněte zas, padejte věčně! Ubohé stíny, nebojím se vás, v zářném pohledu oka mého zmizíte v to, co jste - v Nic! Vy stíny všechny, všechny kolem mne i ve mně! vás všechny vyzývám na souboj! jen to je život hodný toho jména, stojí-li člověk - duch - Bůh v souboji s celým světem, s celým Vším! Hle, červíci zmizeli, haha! Vpřed, věčně vpřed!

- - - - -

K textu je připojen německy psaný text - charakteristika osmi žen Diovyých /17/

Dita /29/:

Stolz, ernst, Finster, zornig, mit hohem Geiste, Sprache: verherrschende, verständigkeit _englische/, nicht viel pfilosofisch, aber hoch, ziemlich objektiv; treffend, kurz, gewisser trockner Witz; Phantasie und andere Strenge; oft murrisch. Gewisser erhabener Flug des Geisters.

Ala /29/:

Charakter: wild /jedoch oberflächlicher als P./, blitzartig, heiter, etwas plebeisch, naiv, possierlich, von sehr frischer, gleichmassiger, lebhafter Begabung. Sprache: vorherrschendes naives Philosophieren, ja Verwünsche mit tiefen Einfällen, sehr witzig; orientalische Phantasie. Benehmen. Sehr geschprachig; zankerisch, hochmüthig, grob. Ernster als Z, minder ernst als P. und D. - Ausgelassenheit.

Ziata /22/:

Charakter: intellektual, hell, hydrargyrisch, strahlhaft schnell, bunt, vielseitig /grosse ofene, geheimnisvolle, schnackende Spiegelaugen/.

Sprache: Charakterisiert durch geniale Gedanken, urspr"ungl, plötzlich, tiefe; dichterische Kraft mit aller Fähigkeiten, jedoch mit genugender Kraft/_wie bei allen/ Bon: guthertig, zart, schmeichelhaft, verträulich, auschmiegsam, affabl, und absprinhend, schimpfend, affabl, und absprinhend, schimpfend mit Scherz, - bestandiger lusus eigen.

Porcia /20/:

Sehr tiefe, tief instinktive Leiderschaftlichkeit, dämonisch latente Wildheit. Das kriegerische Minder beweglich und bunt, langsamer als Al., aber ernster, heroischer, einheitlicher. Tiefer Geist, der naiv, solcher Leidenschaft ganz verinnerlicht ist. Sprache: Ernst, nachdrücklich, kampflustig, drehend; lakonische Weisheit mit eigenthümliches respekt. Tiefe, jedoch auch trefender, wie kondensierendes With. Farbenreiche Einbildungskraft. Ben stolz, höhnisch, abgemessen - und zugleich sehr sanft, ja rührend.

Roxana /33/:

So schön, wie es nicht sich bei meinem Geschmack mit Sanftmuth und Mangel am Dämonischen verträgt. Das Gesicht fein, lebhaft und doch etwas geheimnisvoll - nichts fades, blondes, rundes, ruhiges, gleiches. Das Kindische darin ist etwas spitzer, pikantes. Nicht viel Kraft und Charakter, aber ausserlehn genug; das Raub thierartige klein; die Lebhaftigkeit ersetzt es aber in gewissen Masse. Geistreich und nicht ohne Tiefe, doch im ganzen zahn, etwas furchtlos. Zwischentypus zwischen Gewöhnl. und Solidärn. - Sprache: fein, sich jeder der herrschend Natürlichkeit etwas unwillentlich animierend, vorsichtig, concilient und nachgebend sanft, "engelhaft", kindlich erschrecken, ausgleichend, wechselnd, etwas konventionell geistreich, halb tief. Ben: durch achrbare des Selbstüberwundes erzwungene Tapferkeit. /imitas/

Lesbia /16 1/2 /:

Char: Energie der That, trotz mit Eingsinn, aber selbstsicher. Stolz /etwas gemachtes veirschrotiges an ihm/ Klare, hohe Pläne. Das Element des Phantastisches neben dem dominierenden Realismus, der Practicität. Allseitige glänzende Anlage, jedoch mit veranlagt verherrschendener

scharfer Verständigkeit, welche in Unterschiede zu D. die ziemlich theoret. veranlagt ist das praktische, derballtöglich Gespräche hat. Sprache: stets bestimmt, mit Pointe, scharf, in-ning, "Tat" gleichsam, mannlich, gesunde Philosophie, derber Witz, ungesucht, grob, nicht allzu chamhaft; heitr, selbstbewust gespr"achg. Ben. Oft plebisch, simulierend, verschlegen, grausam.

Hedona /14 1/2 /:

Cahr: Sinnlichkeit; ganz sexus; die inkarnierte "Schlechtigkeit des Weibe". Der Zauberschutz der Sinnlichkeit im Geiste; das Wollustige, schöne, geheimnisvolle, seidenhafte; das Rathsel -- Verbundiv mit grosser inneres, laueru - den Wildheit und Feuer. Das Hipnotisve - rende Zangwissante. Noch halb Kond, Grosse allseitige Begabung, wesentlich auch praktisch wie bei L. ausserlich aber - den Zwecken des Verführungswesens entsprechend, vorherschend romantisch, .- Sprache: gewöhnlich zart, schweinmerisch, phantastisch, verzartelt, gehörsam, demüthig, scherzend, kindlich, aber jede weile durch schneidenden Witz oder Gedankenblitz, frappierend. Im Ernste, der Leidenschaft, Schmerz, usw., unerhort tiefer, mit gluhendes Phantasie, Natursinnen. Gluhendste Phantasie Hauptfatigkeit; hingenden des Philosoph. unecht, - nur Kleid.- Ben: nachgibier schwiegsam, sehr gefalling; privat aber zähste Kraft im Verfolgen der geheimer Ziele, - grosse Selbständigkeit.

Argestea /22/ :

Jetzt andere als lebend, - Gottin, t.i. ergaben kräftig
/einziges, wirklich starkes Weib/ Jedoch immer Weib mit
all seinen Schwächen; sie kennt sie, beurtheilt sie, lacht
über sie, - und last sie, gleichsam wie absichtlicher
warten Vollkommenes Selbstbewusstsein bei jedem Schritt, -
Harmonie, Weg die frühere Schwache. Oscillativ Hat die got-
tlichen Fähigkeiten abgeschwächen, um die Preis, mit ihrem
Leiten das irdische Leben durchzuleben; beihaltet aber
gewisse clairvoyance usw. /wie es dem Kennzeichnet entspricht/
auch das fliegen beim Euro. Kennzeichnet sie tiefe Leiden-
schaft der Geistigkeit. /anal. P./ die bis zum Finsternen,
Grausigen geht, verklärt aber drum die göttliche Ruhe;
durch diese gewinnt sie Heiterkeit edle Freundlichkeit, ja
Aisgelassenheit, Elasticität, Lascivität /wie bei Z./
Schprache: weisheit selbst, aber aus Kondese. auch Härte, -
pel mel alles möglichen. Die grösste Freiheit. Höchste sorglo-
se Immoralist. Ben: Erhaben, freundlich, gutig, verzeihend-
unbewelich, aber auch boshafte, kapricios usw.

- - - - -

VYSVĚTLIVKY

- /1/ v textu je místo vynecháno, pravděpodobně má být: ... ženy Diovy...
- /2/ jména všech žen jsou v textu různě měněna, např. Dita - Edita; Porcia - Procie - Porčia ...
- /3/ číselné údaje jsou většinou psány číslicemi, někde tužkou dopsanými, někde zcela nebo částečně vynechány. Většinou vypisují slovy.
- /4/ zde byl asi opisem vynechán text: ... od doby ...
- /5/ chybí asi 1 - 2 stránky textu /pokračování stran ad b/ poznámek - 8,9 - následuje text ad c/ poznámek/
- /6/ jednání osob nedává smysl: Dita a Ala se vrhly na obraz, Ala je odtrhuje - snad má být Ditsa a Dona...
- /7/ asi opisem vynecháno: ... by se vyrovnal i ...
- /8/ chybí časový údaj; dle následujícího odstavce asi to má být: ... ve 3 nebo 4 hodiny...
- /9/ na začátku této věty chybí asi: Sedni si...
- /10/ číselný údaj v textu: 00, snad má být 100, 200 ... ?
- /11/ za číslovkou 90 vynecháno místo, má být asi: 90%
- /12/ opět chybí číselný údaj, snad má být 20, 24 hodin
- /13/ chybí souvislost textu, kde se asi Argaptá Zity, zda by ppe ni skočila do propasti...
- /14/ chybí číselný údaj, je uvedeno: ... skála, 00 m. vysoká...
- /15/ opět číslovka tvořená jen dvěma nulami: snad 100 ?
- /16/ v textu je: ... Dost. Raskolnikem...
- /17/ německý text opisují doslovně i se zřejmými překlepy a chybami. Můj následující v o l n ý překlad uvádí vždy v závorce německé slovo, o kterém se domnívám, že by mělo být místo nepřeložitelného nebo chybně napsaného, popřípadě jak vyplývá z textu.

Dita /29/:

Pyšná, vážná, zamračená, rozzlobená, vysokého ducha, -
Řeč: převládající rozumnost /anglická/, málo filosofická,
ale vysocce, značně objektivní; přiléhavá, krátká; jakýsi
suchý šprým; fantasie /Phantasie/ a jinak /anderes/ přísnost;
často mrzutá /mürrisch/. Jakýsi vznešený let ducha.

Ala /29/:

Charakter: divoký /avšak povrchnější než P., orcía/, jako
blesk, veselý, trochu plebejský, naivní, žertovný, velmi svěží,
stejneměrný, živý talent. Řeč: převládající naivní filosofování
/philosophieren/ ovšem začarovaná /verwünschen/ hlubokými
nápady, velmi vtipná; orientální fantasie. Chování. Velmi hovorná
/hesprächig/; hašteřivá /zänkisch/, hrdá, hrubá. Vážnější než Z.
/iata/, méně vážná než P. /orcía/ a D. /ita/. - Rozpustilost.

Ziata /22/:

Charakter: Intelektuální, světlý, rtuťovitý, rychlý jako
paprsák, pestrý, mnohostranný /velké, tajuplné, upovídané
/schnackend/ zrcadlící oči/; Řeč: charakterizována geniálními
myšlenkami, původní /ursprünglich/, nenadálá, hluboká; básnická
síla se všemi schopnostmi /Pähigkeit/, ale s dostačující
/genügen/ silou /jako u všech/. Chov. /ání/: dobrosrdečné
/gutherzig/, něžné, lichotivé, důvěrné, /vertraulich/, poddajné
/ausschniegssam/, přívětivé /affable - franc./, a odbočující
/abspringend/, žertem nadávající, - náležící vlastní hříčce.

Porcia /20/:

Velmi hluboká, hluboce instinktivní, náruživost /Leiden.../, démonická latentní divokost. Bojovná menšina /Minderheit/ čilá a pestrá, pomalejší než Al./A/, ale vážnější, heroičtější, jednotnější. Hlubšího ducha, který je takovu vášni zcela srostlý. Řeč: vážná, důrazná, bojektivá, výhružná, lakonická moudrost se zvláštní, resp. hloubkou; avšak také přiléhavý, jako schovávavý šprým. Barvitá obrazivost. Chov. /áně/ pyšné.... ?..., upjaté a přitom velmi mírné /sanft/, ba dojemné.

Roxana /33/:

Tak pěkná, jak se v mém vkusu s dobromyslností /Sanftmut/ a nouzí v démonickém spojovala. Pěkný obličej, živý a přece trochu tajuplný - nic nudného, plavého, kulatého, klidného, stejného. Dětské je v něm poněkud pichlavější, pikantnější. Ne mnoho síly a charakteru, ale povrchně dost; zvířecí kořist /der R/ malá; jistou mírou to ale nahrazuje čipernost. Duchaplná /geistreich/ a nikoli bez hloubky, přece zcela krotká, trochu plachá /furchtsam/. Mezi typy mezi obyčejným /? - člověkem/ a samotářem. - Řeč: jemná, každý se panující přirozeností poněkud nelibě... ? ..., opatrná, povolná a ustupující, mírná, "andělská", dětsky vylekaná, vyrovnaná, měnící se, poněkud konvenčně duchaplná, polehluboká. Chov. /ání/: ctihodnou silou sebepřemáhání vynucená statečnost. /imitace/. / ? /

Lesbia /16 1/2 /:

Char./akter/!Energie činu /?/,přes urputnost se své-
hlavostí,ale segejistá.Pyšná /?/ Jasně,vysoké plány.
Element fantastického vedle dominujícího realismu,prakti-
cismus.Všestranný třpytný základ,ovšem s převládající
ostrou rozumností,která na rozdíl od D./ity/,jež je dosti
teoret. schopná,má praktický,penný,každodenní ráz /derb,
alltäglich/ Řeč: stále určitá,s pointou,důvtipná,"čin"
/Tat/ takřka mužský,zdravá filosofie,drsný žert,nehledaný,
hrubý,nepříliš stydlivý /schamhaft/;jasně,sebevědomě
mluvící.Chov./ání/ často plebejské,simulující,lstivé,
kruté.

Hedona /14 1/2 /:

Char./akter/:Smyslnost,celý sex,vtělená "špatnost ženy".
Kouzelná ochrana smyslnosti v pohybu;rozkošnická,krásná,
tajupná,hedvábná /?/;Tajemství - vázané na velkou vnitřní
pohyblivou /laufend/ divokost a oheň.Hypnotisující... ?
/vědomí ?/ Ještě napůl dítě,velký všestranný talent,také
značně praktická jako L./esbia/,ale povrchní - odpovídající
účelům svádění,převážně romantická, - Řeč:zpravidla jasná,
... ?,fantastická,rozmazlená /verzärtelt/,poslušná,pokor-
ná,žertovná,dětská,ale každou chvíli frapantní pichlavým
žertem nebo záblesky myšlenky,Ve vážnosti,náruživosti,
bolesti atd. neslychaně /unerhört/ hlubší,planoucí
fantasií,přirozeností /Hauptf"ahigkeit/;naproti tomu
filosof./ie/ nepravá, - jen povrchně.Chov/ání/:povolné
/nachgiebig/ mlčenlivé,velmi laskavé;soukromě ale nejnepod-
dajnější síla ve sledování tajného cíle, - velká samostat-
nost.

Argesteia /22/:

Nyní jiná než žijící, - bohyně,... ? /t.j. ?/ silně povznešená /jediná, opravdu silná žena/ Ovšem vždy žena se všemi svými slabostmi; zná je, posuzuje je, směje se jim - a nechá je takřka jako úmyslně čekat na úplné sebevědomí /Selbstbewusstsein/ na každém kroku, - harmonie, cesta bývalé/ü/ slabosti/ü/. Oscilativně odpřísáh a božské schopnosti za cenu, aby prožila pod jejich vedením pozemský život; zahrnuje /beihalten/ ale určitou jasnozřivost /francouzsky/ atd. /jak to odpovídá chuti/ také létání a Eurosem. Poznává hlubokou vášň intelektuálnosti /podobně jako P./ercia//, jež jde až do ponurosti, příšernosti, ale oslavuje proto božský klid; tím získává veselost šlechetné /edel/ laskavosti /Freundlichkeit/, ba ledovou trpělivost, pružnost, nemravnost /jako u Z./iaty/ Řeč: moudrost sama, ale s blahosl./onností/ také bláznovství - pele-mele všeho možného. Největší svoboda. Nejvyšší bezterostná imoralita. Chov./ání/ vznešené, přátelské, dobrácké, k prominutí neoblomná /... -beweglich/, ale také jízlivé, rozmarné atd.

Text je opsán ze strojopisných listů, jež z rukopisu přepisovala Kamila Losová; není nijak jazykově upravován. Vzhledem k tomu, že i v původním textu není dodržen stejný pravopis, je v několika málo případech psáno dle současných pravidel - příklad: v před-vpřed apod. Opravil jsem též několik pravopisných chyb - "i" a "y", předlohu nesledují také v psaní slov "batist" /batyst/ a "tygr" /tigr/.

Strojopis, který mě sloužil za předlohu, obsahuje 73 listy formátu 34 x 21 cm, až na tři listy německého textu, všechny jsou vpravo nahoře tužkou očíslovány.

- a/ 3 listy: německy psaná charakteristika žen Diovyých
- /strojopisná kopie, řádkování 2/
 - b/ 7 listů : označená 1 - 7 /strojopisný originál, řádkování 2/ tvoří úvod textu
 - c/ 5 listů : označené 10-12 /strojopisný originál, řádkování 1/ a 11-12 /kopie dvou předchozích/ navazují časově na text ad b/; ovšem dějově chybí cca 1-2 stránky. Kopie mají na několika místech upravený text, kterému někde dávám přednost.
 - d/ 6 listů : označené 11-13 / a 15-17 jsou dějově shodné s ad c/ na stránkách 11-16; počínaje číslem strany 17 této verze, pokračuje shodný text na následujících:
 - e/ 52 listů : označených 13 /tato stránka je dvakrát - originál i kopie/ a dále 14-63 vždy strojopisné kopie, řádkování 2/
- Obal tvoří dvojlist, z jedné strany nadepsaný tužkou "Ženy Caesarovy", z druhé "Ženy Diovy". S přihlédnutím k opěťované citaci v textu zvolil jsem název druhý.

Ž e n y D i o v y

jsou fragmentem obšáhlého díla Klímova Lidská
tragedie a Božská komedie; dochováno je asi 524 stran.

Dosud uveřejněnými ukázkami jsou:

Soud Boží /Rosendorf, 1928/

Edgar a Eura /Picka, 1938/

Čas a smrt /Kruh, 1969/

Bílá svině a Příšerný konec Fabiův/Vteřiny věčnosti,

SNKLU 1967/

Elektra /v: Mezi skutečností a snem, Picka, 1937/.